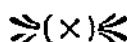
ஹுவ

ஞான முச்சுடர்

பதிகம்.

அவதாரிகை உரை.

காப்பு. பதிகம்

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருவிரிதசொளி யலரிமிந்ததி தீபமிட்டபெருஞ்சுடர்
உருகிவத்திட விருளில்நின்றதை யுரையுமென்குரு நாதரே [மா
கருதியுண்மையை யோர்மைகொண்டிடக் ககனமுச்சுடர்ப் பதிக
மருளுமுன்னுத விவனும்நபி முஹம்மத்காப்பருள் ஹக்கனே. (1)

(இ-ள்):—திருவாகிய வான் கதிரும் ஒளிவு பொருந்திய சூரிய சந்திரர்களும், இன்னும் நட்சத்திராதிகளும், மற்றுண்டான தீப கிரணங்களும், பொதிந்ததாக உள்ள ஆசை என்னும் பெருத்த காந்தி வடிவானது, இருளாகிய கன்ஜுல் மக்பிதாத்தில் அமைந்திருந்து உருகி மோக அக்கினியால் விந்து நாதமாகத் திரண்ட வல்லப மானது, எவ்விதம் அதைச் சொல்லுங்கள் குருமார்களே! அப்படிப் பட்ட உண்மைப் பொருளை அறிந்து உறுதி கொள்ளும் பொருட்டு மூன்று வகை யுடைய முச்சுடர் பதிக மாகிய இந்த மெய்ஞ்ஞான நூலை அருளிச் செய்வதற்கு நல்லுதவி செய்த உன்றருள் நாயகம் அவர்களாகிய சற்குரு முஹம்மதையே யான் இதற்குக் காப்பாகிய காவலாக நிறுத்தி வைக்கிறேன். ஹக்கானவனே! எ-று

சித்தரக்கதிர் தீபம்வீசிடச் சிறந்தமுச்சுடர்ப் பதிகமால்
பத்திபாய்ந்திட மண்டலங்களே பரமவாசி திறந்திட
முத்திபாழறை மூன்றுமப்புற முச்சந்திதடு வட்டத்துள்
வத்திரப்பொருளாகிநின்றவா வலலகாப்பருள் ஹக்கனே. (2)

(இ-ள்):—அஹது, உஹது, வாஹி தென்கிற அலங்கார பதவிக ளான திவ்ய பரஞ்சோதிகள் இலங்கா நின்ற முச்சுடர் பதிகத்தி னால் உலக வாசிகளாயுள்ள ஜனங்களுக்கு பத்திப் பாயும் படியாக நல்லருள் செய்து இரட்சித்து வாசி யாகிய நினைவின் தொத்தள மானது, தாராளமாய் திறக்கச் செய்து கீழ்ப் பிண்டங்களி லுள்ள பாழ் அறைகளின் முள்ருசைகளும் மாய்ந்து போகவும் செய்து அப்பால் முச்சந்தியாகிய வில் புருவ மத்தியின் சுடர் விடக் கூடிய வட்டத்தில் கருப் பொருளாக நிற்பவனே! நீ இதற்கு வல்லபமு டைய காவல் செய்வாயாக. ஆமீன். எ-று.

முன்னேயட்சர மொன்றுமுற்றிய வுற்பனத்தை யுரைப்பதோ
பின்னைவந்தொரு குத்துவட்டமும் பிறிநின்றது மெங்ஙனே
கண்ணேமுன்னே நீ யாகிநின்றிடு கருணைசுக்கிலம் நீயன்றோ
எண்ணுமுச்சுடர்ப் பதிகமாலைக்கு மேககாப்பருள் ஹக்கனே. (3)

(இ-ள்):—ஆதியாக இன்சான் உற்பனமாகிவந்த விதமானது ஓர் அட்சரத்தினாலே தான். அதைச்சொல்ல வேண்டுமானால், நாத த்தோடு கலந்து வந்த ஒளிவானது வட்ட மாகிய ஐனில் ஒரு நுக் தாவின் வடிவில் நிற்கின்றது. அதாவது விந்து நாதத்தின் சொரு பத்தில் நேத்திரத்தில் நிற்கின்றது நீ யல்லவா, நீ இந்த முச்சுடர் பதிகத்திற்கு காவலாக நின்றருள் செய்வாயாக. எ-று.

அலிபுலாமொடு ஹேயுமீமு மமர்ந்ததாலி லடக்கமும்
ஒலியுமாசையு மானசபூசையு மொக்கவாசி யடக்கமும்
வலியபாசறை பஞ்சமொன்றதா ளையம்புலன்க ளடங்கிட
வலியவல்லப முச்சுடர்ப்பதிக மகிழவல்ல காப்பு ஹக்கனே. (4)

(இ-ள்):—அலிபும், லாமும், ஹேயும், மீமும், தால் என்பதற் குள் அடக்கம், இன்னும் வார்த்தையின் ஓசையும், ஆசையும், மற் றுண்டான வணக்கங்களும் வாசியாகிய நினைவில் அடக்கமாயிற்று, இன்னும் வல்லமை பொருந்திய பஞ்ச பூதங்களும் ஐந்து புலன்க ளில் அடங்கி விட்டன. மற்றெல்லா இல்முகளும் இந்த முச்சுடரில் அடங்கியதாகச் சொல்ல வேண்டியதற்கு வல்லவனே நீயே இதற்கு காப்பாக இருக்க வேண்டியது. எ-று.

ஆசியைம்புல னஞ்சமொன்றில டங்கிநின்றிடவோர்மையால்
வாசியென்றவ பகாவெழுத்திலே வாங்கியேற்றடா மந்திரம்

முஸ்லிமவராங்கொலு முருதில் முடுகிமிருதத்கத்துசெய்ய
அசலாமீமும்ஹேமீமு மதிலேதாலும்மயில்பெண்ணும்
ஒசியாங்குஷியாயோயாம லொன்றுமிருத்ததறியாமல்
அசியாப்ஹலாலினுகப்பறியா ரவருங்காபிறெளமொழிந்தார்　　(6)

(இ-ள்):—இன்னும் நாட்டமென்ற கொலுவில் முடுகி இருதத்து என்ற நினைவன் வாசி வணக்கஞ் செய்ய வேண்டிய அசலாமீமையும், ஹாமீமையும், அத்துடன் தாலேயுங் கூட்டி மயிலானது பெண் சொரூபத்தில உதித்தது. அதனாலே மோகமானது அசலிவில் ஒன்றித்திருந்ததை உணர்ச்சி செய்யாமல் தன்னுடைய ஹலால் பெண்ணின பேரில் உகப்பு வையாதவர்களும் கடைகெட்ட காபிராக இருக்கும். எ-று,

பிறநதார்குழந்தையொன்றதிலே பேசியெழுந்த ஆவதுகுள்
உறைந்தார்ஜெம்ஜெம் எனுமுச்சி ஹறவையறியார் காபிறென்றூர்
பறைந்தார்ஜனேப்பசலேயென்றும் பழக்கப்படுத்தார்பாவியென்றூர்
சிறந்தார் கேள்விமிரைச்சலிலே தெளிந்தோர்ஹக்கையுகந்தோரே.

(இ-ள்):—பிறந்த சிசுக்களான குழந்தைகளில் நலே உச்சியின் பள்ளமானது. ஆபுஸபஸம் என்று உணர்ந்து அறியாத மடையர்களைக் காபிரென்றும், இனி ஹய் என்ற நேரத்தில் வஸ்து உதயஞ் செய்வதை மனதில ஒப்புக்கொள்ளத் தவறிய மோட்டாத்துமாக்களைக் கொடும் பாபிகளென்றும், காதின் உள்ளிரைச்சலே எது என்று தெளிந்தவர்கள் ஹக்தஆலாவின் தஜல்லியாத்தை உகந்துவிட்டஆஷிக்கீன்கள் என்றும், நபிகள் சிரோமணியவர்கள் கூறினார்கள். எ-று

உகந்தாலுவமைக்கடங்காத மொழியாதொருதாளகலாது　　[தாம்
புகழ்ந்தால் பொறுமைக்குநிமையதாம் புகழ் சேர்மீமில்புதையல
சுகத்தான் அவ்வல்மஹாலுவில் சுடராமிருந்ததறியாமல்
முகந்தார்கமலக்கண்ணுடி முடிவையறித்துவணங்காரே　　(8)

(இ-ள்):—அந்த வஸ்துவைப் பற்றி உகந்து விடும்பட்சத்தில் யாதொரு உவமைக்கும் அடங்காமல் நிற்கும். அது ஒருவனை உகந்து கொள்ளும் பட்சத்தில் இதனை விட்டும் ஒரு போதும் விலகாது புகழுக்கு ஒரு எல்லை தராது. பொறுமைக்கும் அதுவே பாத்தி

ரமானது இன்னும் மீயின் புதையல் பொருளானது, ஆதி மஹல தில் ஒளிவுடைய வடிவமா யிருந்ததை அறியாதவர்களெல்லாம் கபலக் கண்ணாடியுடைய முடிவு இன்னதென்று தெரிந்து வணங் காத வர்களாக இருக்கும். எ-று

முடிவிற் சூட்ச முதலாகும் முன்னங்கெழுந்தகுஷியதிலே
அடியிலிருந்தமுடிவதிலே யகாரமிகாரமென்ற சொல்லில்
தடுகியிருந்ததறியாமல் தானேயுருவொன்றில்லானே
அடுகிவளர்ந்ததவ்வருளே யகாரவட்டத்துள்ளாமே. (9)

(இ-ள்):—முடிவு என்ற சூட்சியமான ஆதிவஸ்துவைப் பற்றி விசாரணை செய்வதாக இருக்கும். அதானது மோகத்தின் ஆனந்தத் தின் உதயமாகி, கடைசி முடிவாக உலகம் யாவும் அகாரம், இகா ரம் என்ற சொல்லில் எழுந்து வந்ததை முதலறிய வேண்டும். இவ் விதம் அறிகின்ற அருட்கள் தான் அகாரம் என்ற அலியின் வட்டத் தில் நின்றும் ஆடுகின்றது. எ-று.

வட்டத்துறைந்ததுள்ளிடு வயிரப்பச்சை பவளமது
அட்டத்துறைந்த அகரமது கறுப்பரம்பச்சையதுவாகும்
திட்டத்துடனேயுகாரமது திருவென்றெழுந்தபவனமது
சட்டப்பதியின் கதியான சிகாரத்தானமெனவறியே. (10)

(இ-ள்);—அலியின் வட்டத்தில் வந்து குடி கொண்ட பரம் பொருளான அந்த நீதியானது, நேரத்தில் வைரம், பச்சை, பவ ளம், கருப்பு, ஆகிய ரெங்குகளை, எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஒளியின் திட்டமானது, உஜுதின் மயமாக பவளமாகிய சிகப்பிலே அதாவது உதிரத்துடன் கூடிக் கலந்து நிற்கின்றது. இதுதான் சிகார மென்ற சிர்ருக இருக்கும் என்று அறிய வேண் டியது. எ-று.

விந்துகலையின்பிரகாசம் விளங்குமகண்ட மேல்நாலாம்
சந்தமசந்தமப்புறத்தாற் ருனே அவ்வகிபிரகாசி
அந்தசந்த்ரக்கலையறுதியது போல்பிறப்பும்போலுருவம்
சந்திப்பிற காலவருடிவருப் தானேமூன்றுமங்குலமே. (11)

(இ-ள்):—விந்தின் கலையாகிய சந்திர சூரியர்களின் பிரகாச மாகிய உ.ஜுதை, விளங்கும்படியான நாலாம் மகா மாகிய அகண்

டவெளியாகிய விழியில் இருந்து அப்புறமாகிய அருஷின் மகாமாகிய புருவ மத்தியில் நிறைருநிற வஸ்த்தை, நீ ஆதிரெளிவென்று திடப்படுத்தி ஈமாளில் உறுதி கொள்ள வேண்டும். அது தான் சந்திர கலையாக இருக்கும். அதுதான் இந்த ஜடலத்தை உருச்செய்து சமைத்தது. அதுதான் நினைவான தந்தியுடன் சம்பந்தப் பட்டு நிற்கின்றது. அது மூன்று அங்குலம் சுவாசத்தில் கலந்து நடக்கின்றது. எ-று.

கண்டவிபரக்கலையதுவைக் கருத்திலோர்மைக்கமலமதில்
அண்டமடுத்த அகாரநிலை யதுவே அறுஷேரடோடிவரும்
வண்டரதியாரிக்குணத்தை வளர்த்தேசுருண்டகாலூடே
ஒன்ருய்ப்புறத்திலோடிவரு மொன்ருய்மூன்ருயஞ்சாமே (12)

(இ-ள்):—மேற் கண்ட விபர மூடைய சந்திர கலையை நினைவில் பொருத்திக் கொண்டு வைராக்கியமாய் பிடித்து கமலமாகிய இருதயத்தில் வைத்து ஊன்றி விட்டால், மூல மண்டலத்தில் நின்று சகல உலகங்களிலும் சுவாசித்து வோடி வரும், வண்டராகிய தெளிவற்ற மூடர்கள் இதன் மகிமையைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். சுருளாகிய சுவாசத்துடன் ஒன்ருகிய சுழிமுனை வாசியுடன் கலந்து விரைந்ததாக வரும். அதுஒரு அங்குலமாகி அப்பால் இரண்டங்குலமாகி, பிறகு மூன்றங்குலமாகி அப்பால் ஐந்தங்குலமாக இருக்கும். இந்தரகசியம் பிரமார்களிடம் கேட்கவேண்டியது.

ஹக்கு முருதுப்பதிகம் ஸம்பூரணம்

மயில் வலம்புரிப்பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முதுமயி லொளிவாய் முதலவ னறுஷிமு
முடுகியே யிருக்கு மவ்வேளை
புதுமணி யழகாய்ப் புகழச்சிற் றணியாப்
பொன் மணித் தவுளினி லிருத்தி
மதுவதி லெழும்ப மலரமு தளித்து
மதுரத்தைச் சொரிந்தது போலே
குதுசியென் றுதறும் குதறத்துப் பனியைக்
குடித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (1)

(இ-ள்):—மானிடவர்க்கத் தார்களுக்கு றகுமத்தாகிய வள்ளலாகிய நூறுல் முகம்மதியா வானது அல்லாவின் திருக் கொலுவாகிய அறஷாவில் தாவூஸ் என்கிற மயில் ரூபமாக இருக்கும் பொழுது. றப்பானவன் அதற்கு அழகிய முத்துமணியாலும், மரகதத்தாலும் அலங்கரித்து ஒரு பெரிய ரத்ன சிங்காசனத்தில் வைத்து நோக்கிப்பார்த்தான் அக்காலம் அந்த மரகத மயிலானது, அல்லாவின் றகுமத்தென்கின்ற தேவாமிர்தத்தை அருந்திக் கொண்டு வந்தது அப்பால் அந்த மயிலானது றப்புடையருதுளி என்னும் சோற்றத்தைக் கண்ணுற்று. அவனது குதறத் தென்னும் காட்சியில் மூழ்கி, பனியான வியர்வை தோன்ற உருகி, சிலிர்த்து, தன் வடிவான இரக்கைகளை விசிரியடித்தது. அதிலிருந்து உதிர்ந்து விட்டபனித்துளிகளான நட்சத்திராதிகள் யாவற்றையும் அஹ்மதியத்தான வலம்புரிச்சங்கானது றகுமத்தென்னும் கடலிலிருந்து மோடி முடித்து விட்டது எ-று

திருவென வெழுந்த திறலொளி மயிலே
திரும்பியே அஹதத்தி லுஹதாய்
அரும்பனி சொரிந்த வழுதமு முறைந்தே
யதிலொரு மீமுன் சூக்ஷம்
உருவென வாகா யுறைவொரு ஹேய்க்கும்
ஒருபேசு முத்தலக் கெழுதி
இருவென விருத்தி யெழுகட லிடத்தி
லிருந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே (2)

(இ-ள்):—அவ்விதம் திருமணியின் கோலத்தில் கோலங்கொண்டெழுந்த மயிலானது, அஹதியத்தின் புறத்திலும், உஹதத்துடைய புறத்திலும், திரும்பி தன்னுள் வியர்த்து உதறப் பட்டுள்ள பனித்துளி களெல்லாம் போய் உறைந்து ஒரு மீமுடைய ரகசியத்தில் சூட்சியமாகி ஒரு ஹேய்க்கும், ஒரு பேஷாக்கும், இடையில் முத்தலக்காகி, அச்சு சித்திரம் எழுதப்பட்டு, அப்பால் எழு சமுத்திரங்களிலும் குடியிருந்து, பலபல விதமான ரகசியப் பொருள்களதும் அஹ்மது என்ற வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும், எ-று

வாயிடம் மூடி வாசியைப் பூட்டி
வளரொளி ரவிமணி முத்தாய்த்

தாயிட மழுது அசித்தது போலோ
 தருப்பொரு ளொன்றினை ஹூஹூ
காயுடல் கனியில் கறுப்பென விருந்த
 காரிருட் குலந்தனைக் கலக்கி
மாவிது மருந்தா யவிபொரு லாமு
 மிரைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (3)

(இ-ள்):— அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருமணித் துளிகளை அள்ளி எடுத்தருந்தியதான வலம்புரியானது, உடனே வாயை இறுக மூடிக் கொண்டு, வாசியாகிய நினைவை அதில் வைத்துப்பூட்டி, ரயியாகிய நாதவிந்தின் மணியோசையைத் தாயாகிய சுவாசத்தில் நிறுத்தி வந்த சூஸ்திர பாலை தான் ஹூ என்பதாக இருக்கும். இந்த காயாகிய சரீரத்தில் கனியாகிய மனசில் சூழ்ந்திருக்கின்ற இருட் கூட்டங்களான முக்காம அந்த காரங்கள் யெல்லாம் சிறுகச் சிறுக நாசப்படுத்தி விட்டு, கலிமாவில் உள்ள தேனை மந்திரமான திக்ரும் உள்ளில் இரைந்து கொண்டிருந்த வடிவானது, எதுவென்றால் அதுதான் வலம்புரிச் சங்கென்று சொல்கிறதாக இருக்கும்.
எ-று,

இப்படிப் பதினொண் ணுயிரந் திரைதா
 னிரைந்ததும் பின்பதி தனிலே
முப்படி மிகுந்த முதலஞ்சின் கீழே
 முடுகியே சேரொன்றை யிழுத்து
ஹூப்புடன் சிலநாள் களித்ததின் பின்னே
 குறித்தொரு சவரையுங் கூட்டி
மெய்ப்புட ளோதி மேலேவா நீயென்
 றெழும்பிய வலம்புரிச் சங்கே. (4)

(இ-ள்):— இவ்வாறு பதினொண்ணுயிரம் திரைகளுங் கடந்த. இருந்து, இரைந்து, பின்பு அவைகளில் அல்ஹம்தாகிய பஞ்சாட்சர வடிவத்தில் மீண்டு தான் தானுய் சேரென்றதை தானுய் இழுத்து, சிலகாலம்வரை அவ்விதமிருந்து, கழிந்ததின் பிறகு, ஒரு சவரை உண்டாக்கி, (அன அந்த) என்று தொனித்ததுவும், வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும்.
எ-று,

திரையொன் றதுக்கு ளெழுபதி னாயிரத்
திசைபுவி யமைந்திட நினைத்தான்
வரைகடல் புவியும் வானமு மடுக்காய்
வகுத்திட மன்மது திருத்தி
உரையொரு கலத்தி லிருத்தமை யுரைப்பை
யுருக்கவே யெழுதிய பலகை
மரையெலா மடங்கி முஹம்மதென் றிருந்து
மகிழ்ந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (5)

(இ-ள்):— ஒரு திரை ஒவ்வொன்றிற்குள்ளும் எழுபதினாயிரம் திசையும், லோகங்களும் அடங்கும்படியாக உண்டுபடுத்திட நினைவில் நினைத்தான். இன்னும் வானம், பூமி, பாதாளம், அறுஷு, குர்ஸு, லௌஹு, கலம், முதலிய எல்லா அதிலடங்கிவிட சுருந்து கொண்டு, முகம்மது என்று முழங்கி ஆனந்தங் கொண்டதுவும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று,

ஒவ்விய கோலம் ஹேறொரு வாவுங்
கூடியே குபிரற வெழுந்து
அவ்வியே யெனக்கு ஆஷிக்கென் றெடுத்தே
யணைத்தது மொருகோடி வருடம்
செவ்விலே யிருந்து சேர்ந்தது மாறுநா
றுயிரத் தறுபதா மாண்டு
மவ்விலே யிருந்து மகிழ்ச்சிகொண்டருந்தி
வளர்த்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (6)

(இ-ள்) சுத்த மரகதத்தின் சொருபியான மயிலானது ஒரு ஹேயும் ஒரு வாவும் கூட்டி, ஹுவ என்ற திக்றை உண்டாக்கி, குபிறை விலக்கி இருந்ததை நோக்கி வலம்புரியானது மயிலே ஆ! என்னுடைய ஆஷிக்கே என்றெடுத்து, அணைந்த கணக்கானது ஒரு கோடி வருஷமாக இருக்கும். இன்னும் அந்த இரண்டும் ஆஷிக்கு மஃஷூக்காகி, ஒன்றுக்கொன்று அணைந்து கொண்டு கிடந்த கணக்கானது, ஆறு நூறு ஆயிரத்து அறுபது வருஷங்களாக இருக்கும். இப்படி றகுமத்தென்ற சமுத்திரத்திலிருந்து அமிர்தத் துளிகளை அருந்தி

மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த தானது வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று,

அஹதது வானது முஹதது வாகி
அஹ்மது வெனு முஹம் மதுவாய்ப்
பருத்தது வாகி பருமது வடங்கிப்
பழகிய ஞானப்பெண்ணுறைந்து
தருத்ததி லிருந்து தருமணித் தவுளில்
தாளவெண் மணிசிந்தீ லாகி
வருத்தது துலங்கி வளர்முஹம் மதுவென்
நிறைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (7)

(இ-ள்):— அவ்வித மிருந்தது, முதலாவது, அஹதியத்தாகி, அப்பால் உஹறத்தாகி, அப்பால் வாஹிதத்தாகி அஹ்மது முகம்மது வாகி, மெஞ்ஞான பெண்ணுகிய வாலை மஹ்பூபின் வடிவமாகி, அப் பால் அறுஷின் சிங்காசனத்தில் இருந்து வெண்முத்தாக இலங்கி கிந்தில் விளக்கொளிவாகி, உலகமெல்லாம் அதிலே படர்ந்து விளக்குப்படியாக முகம்மது என்று எப்போதும் ஒயாதிக்று முழங்கிக் கொண்டிருந்ததும் வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று.

அஹமது நபியு முகம்மது அதுவும்
அணைந்திட வருப்பனி சொரிந்து
முகமலர் விரிந்து முச்சுடர் பிறந்து
மூவிலக் கணத்தையுந் தெரிந்து
ககனமு மறுஷும் குறுசொடு விளங்கி
கதிர்மதி புடலையு மமைத்து
பகாவெனும் ஹயாததுல் கை பாரெனுங் கடலில்
வளர்த்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (8)

(இ-ள்):— அஹ்மதென்ற ஆஷிக்கு முகம்மதென்ற மஉஷூக்கும் கூடி, மோகத்துடன் அணைத்திட்டவுடன் குளிர்ச்சி என் னும் ஜலாலுடைய நீரானது சொரிந்து முகமலர் என்ற தேசுடைய மண்டலமானது பூத்து விரிந்து முச்சுடருடைய பிரகாசமானது உடனே உதித்தது. மூன்று காமியங்களும் உண்டாயிற்று. உடனே ஆகாயம், புவி நட்சத்திரங்கள், அறுஷு, குர்சு, லௌஹு, கலம்

யாவற்றுவிளங்கித் துலங்கிடும் படியாக உண்டுபடுத்தி, எந்நாளும் நிலைவரங்கொண்டிருக்கின்ற, ஹயாத்துல் கைபாறு என்ற ஆதிசமுத் திரத்தில் கிடந்து வளர்ந்த ரகசிய வஸ்துவும் வலம்புரிச் சங்கா இருக்கும். எ-று.

சங்கினி லிருந்தே தருமொலி யதிரத்
தானவன் திருமுனே நிறுத்திப்
பங்குநாலாக்கி முன்னிறை படைத்த
பச்சமா மரமெக்கி னதனில்
முங்கியே யெழுந்த முஹம்மது வெனும்பேர்
முழங்கிய தாவுசு மயிலை
இங்குவா வெனவே யிறைவன் திருமுன்
னிரைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (9)

(இ-ள்):— அவ்விதம் எழுந்த வோசையின் வலம்புரிச்சங்குக் குள் இருந்து உதிப்புடன் வெளியான ஓர் சப்தமானது எழும்பி, அல்லாவின் ஹலரத்தளவில் நிறுத்தி, நாலுபங்காகப் பிரித்து ஆதி யில் உண்டாயிருந்த பச்சை மரகத ரெங்குள்ள முகம்மதியத்தான மயிலை நேராக நோக்கிக்கொண்டிருந்து ஆண்டவன் சமுகத்தில் நின்று, திக்று செய்து கொண்டிருந்ததும் வலம்புரிச்சங்காக இருக் கும். எ-று,

இசைந்தது மோசை யெழுந்தது வகைகே
ளெழும்பிடும் முன்கலி மாவில்
உறைந்திடு மெழுத்துப் பனிரண்டிற் கடைசி
யெழுத்தினைத் தலையெழுத் தாக்கி
விரைந்திடு மதுக்குள் விலங்கிய வெழுத்து
விளைமுஹம் மதுர்றசூ லுல்லாவென்
றுரைத்திடு மெழுத்து ரண்டையுங் கூட்டி
யுரைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே, (10)

(இ-ள்):— அவ்விதம் எழுந்த வோசையின் தத்துவத்தைச் சொல்கிறேன் கேட்பாயாக, தாலிபானவனே! ஷஹாத்துக் கலிமா விலே லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற பன்னிரண்டு அட்சரத் தில் கடைசி அட்சரமாகிய ஹூ என்றதை தலையங்கமாக்கி அது

க்குள்ளே ஏக விளக்கொளிவாக விளங்கிய முகம்மதுர் றசூலுல்லா வெறுண் பின்னுள் திக்று செய்ததானதும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். று-எ.

இடப்புரி கழித்து வலம்புரி யெழுத்த
விசையெழுத் தொன்றினை யறியத்
தடப்புரி யதுக்குத் தலைநடு வணைக்குள்
சுழற்றியே கழித்து மூலம்
கடவது ஆறு தாரத்தையுங் கடந்து
கவனவெண் பரியின்மே லேறி
உடலுடு கடித்து லாமொரு ஹேயு
முரைத்தது வலம்புரிச் சங்கே (11)

(இ-ள்):—இடம் புரியாகிய சந்திரகலை வாசியானது கழித்து வலம்புரியாகிய சூரியகலையான வாசி எழுந்து அத்துடன் விசை கொண்டிருக்கா நின்ற ஹூ வென்ற அட்சரத்தை அறிவதற்காக மூலாதாரத்தில் நின்றுற சுவாச கலையான உதான வாய்வானது உதயஞ் செய்து நிற்கின்றது. அதுவானது நடுவணையாகிய தாமரையில் நடனஞ் செய்து ஆருதாரத்தைக் கடந்து கவனவாம்பரி என்ற நினைவின் பேரில் ஏறி உடலென்ற உடுக்கை யடிப்பித்து, லாமும் ஒரு ஹேயையும் தியானத்தில் வைத்து திக்று செய்து கொண்டு வந்ததும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று.

மயிலதுக் குள்ளே வலம்புரி யென்ற
வாவொரு ஹேயுடன் றேயுங்
குயிலெனக் கூவி யிருந்தது ஹூஹூ
கூடியே யுறைந்துவெண் மணியாய்
அயிலிறை யோன் தா ளமைத் துமுன் னாலே
அமானத்தைத் தாவெனக் கேட்க
இயல்முத்தை யின்ற அலிபொரு மீமு
மிரைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (12)

(இ-ள்) :—அவ்விதம் மயிலென்ற முகம்மதியாவுக்குள் வலம்புரி என்ற வாவும், ஹேயும், றேயும் கூடி ஒரு குயிலாகச் சமைந்து கூவிக் கொண்டிருந்ததும் என்ன திக்றென்றால், அது தான் ஹூ

என்பதாக இருக்கும் அவை மூன்றும் ஒன்ருய் கூடினது தான் முஸ்தபா என்னும் வெண்மை நிறமுத்தாக இருக்கும் அதை அல் லாகுத்தஆலா நோக்கி ஏ முத்தே! நான் தந்த அமானிதத்தைக் கொடு வென்று கேட்ட போது, அடி முத்தானது, ஒரு அலிபையும் ஒரு மீமையும் வைத்து திகறு செய்தது அது தான் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று.

மயில் வலம்புரிப் பதிகம்
பூரணமாயிற்று.

றப்பில் ஆலமீன் பதிகம்.

கலி விருத்தம்,

ஆஹூ வுன்னை யறிந்து வணங்கிட
ஹூஹூ வென்று குறித்துளக் கீனிடம்
ஹீஹீ யென்றுனைக் கின்னரம் பாடிட
யாஹூ யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (1)

(இ-ள்) :— அலிபும் ஹேயுமாக நின்று உலகத்தை ஸம்ப்ரக் கத்தக்க றஹிமாகிய, உன்னை இன்னதுதானென்று வணங்கும் படி யகர் எக்கின் மரத்தின் கிளைகளிலே மயிலாக நின்று ஹூ, ஹூ, என்று திக்று செய்து குறிப்புடன் கீர்த்தனம் பாடிய ஹீ என்ற, தத்துவத்தை யுடைய யாஹூவாகிய றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

மூத்து மூச்சுடர் முன்னஞ்சு மாழியில்
பத்து மச்சரப் பார்வை யதனிலே
எத்து முன்குத றத்துடை சூட்சமம்
சித்து யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா.

(இ-ள்):— முத்து, பவளம், மரகதம் நீலம் ஆகிய மூன்று சுட ரும் பஞ்சபூதியங்களும் ஒன்ருய்க்கலந்து கொண்டிருக்கின்ற மாளி கையாகிய மகாமன் மதுமுதாவில் பத்து எழுத்தால் அமையப் பெற் றிருக்கின்ற இரண்டு கண்ணிகளும் தோற்றி விளங்குகிற உன்றன் குதுறத்துடைய சூட்சிய ஒளிவைக் கண்டு பாடு பட்டவர்களுக்கு எல்லாம் சித்தியாக்கிக் கொடுப்பாய் றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

அஞ்சோ டஞ்சிறு பத்தஞ் சறைதனிற்
செஞ்சொல் பஞ்சாட்ச ரத்தை யடைத்துநீ
தஞ்ச மாமவிபு லாமொடு ஹேனையும்
மிஞ்சு மீப்றப்பல் ஆலமீ னனவா. (3)

(இ-ள்):—மேலுலகமாகிய கபால மண்டலத்தில் இலங்காநின்ற முப்பத்தைந்து வீடுகளிலும் அற்புதச் சொல்லாகிய அல்ஹம்தை அடைத்து அத்துடன் சரீரத்தின் தாபரமாகிய அலிபு, லாம், ஹே, மீமையும் பொதிந்த றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

தாலு மஞ்சுமே யொன்று யடைத்துத்தான்
பால்போல இல்முல்இன் ஸானைத் துலக்குமே
காலும் வன்னியுங் காயறை வீட்டினில்
மாலும் யாறப்பல் ஆலமீ னனவா. (4)

(இ-ள்);—அத்துடன் தாலுங்கூட்டி அஞ்சுபஞ்சாட்சரமாக அடைத்த பிறகு பால் போன்ற நாதவிந்தால் இல்முல் இன்சானை வெளியாக்கித் துலக்கி விட்டு காற்றையும், நெருப்பையும், காயமாகிய சரீரத்தில் ஒன்றுகிய மகாமன் மருமூதாவில வந்து சொக்கிநின்ற பிறகு காமிய உடலாகிய நப்சுகள் தன் அநாதியத்தென்னும் ஊசாட்ட மற்று ஒரு நிலை நிற்கும்.

மஞ்சுவார் குழல் மங்கை பொருத்திக்கு
அஞ்சு வாகன மவ்வெழுத் தஞ்சுமே
கொஞ்சும் பஞ்சவன் னக்குரு வானவன்
தஞ்சம் யாரப்பல் ஆலமீ னனவா (5)

(இ-ள்);—ஒருஸ்திரியாகிய றூஹுல் குதுசிஎன்னும் பரமாத்மாவுக்கு, அஞ்சுவாகனம், அதாவது அஞ்சுபஞ்சபூதங்களும் ஏவல்செய்து நடக்கப்பட்ட வைகளாக இருக்கும். அதாகிறது அல்ஹம்து என்ற அஞ்சு எழுத்தாக இருக்கும். இந்த விபரத்தைக் கண்டுஅதன்படி அமல்செய்ய தஞ்சமாகிறது சற்குருநாதனுக இருக்கும் றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

அருமிப்படிக் கண்டுள்ள மூமின்கள்
பாகு முன்னிடம் பார்த்து வணங்கிஞல்

போகு மூன்குபு சிய்யத்தைப் போக்கிடும்
யாஹூ யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (6)

(இ-ள்);—இவ்விதம் வழிவழியாகக் கண்டுக் கொண்டவர்கள் தான் உலகத்தில் முமீன்களாக இருக்கும் அவர்கள் வணங்கும் வணக்கங்களே வணக்கமாக இருக்கும் அவ்விதம் வணக்கங்கள் தான் இன்சான்கள் செய்யும் பாவச் செயல்களான குபிரியத்துக் களைப்போக்கும். அதானது யாஹூவென்று செய்யப்பட்ட திக்ருக இருக்கும். எ-று.

தீன தானதுக் குள்ள செயலிது
மான மானது வுன்னுடை செய்கைக்குப்
பான மான பறுலும்ஸுன் னத்துந்தான்
மோனம் யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா.

(இ-ள்):—தீனுளவர்களுக்குடைய செயல் முழுவதும் சரிவ ரச்செய்து நடந்த பிறகு நல்ல நிய்யத்துடன் பறுலு வாஜிபு சுன் னத்துக்களை நல்லொழுங்காய் எடுத்து நடத்தி சாலிஹான குணத் தில் தரிபடுவதுதான் ஞானத்தின முதல் படியான மௌனமாக இருக்கும். யாரப்பில் ஆலமீன்! எ-று.

நல்ல திப்படி நாட்டுஞ் சக்கூன் நடு
வெல்லு மேமஹா மூது பதிவழி
அல்லு மேபகல் மூச்சுமற் றனுதினம்
சொல்லுப யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (8)

(இ-ள்):—அப்பால் சக்கூன் வழியாகிய தரீகத்தின் செயல் களை யெடுத்து நடப்பதுதான ஃபிக்ர் வழியாக இருக்கும். அப் போதுதான் மகாமன் மஹ்மூதுடைய பதியாகிய புருவமத்தியின் ஒளியின் திரையானது தூக்கப்படும். அல்லு பகலாக சுவாசமும் நினைவுமற்று சதாநேரம் திக்ரு செய்கிறதாக இருக்கும். றப்பில் ஆலமீனே! எ-று.

கருதி வந்து புகுந்து கழித்தபின்
மருவ லைத அலிபுஹே மீம்தாலும்
உருகி யொக்க வொடுக்க மஜ்ஜூபுதாய்ப்
பருகும் யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (9)

(இ-ள்): —குர் ஆனில் கண்டு பிடித்து அதன் ஆசையானது பெருகிய பிற்றை அதன் சொருபத்துடன் மருவிக் கொள்ளும்படியாக அலிபு, ஹே, மீம், தால் இந்த அட்சரங்களையாட்சி செய்து உருகி நப்சடங்கலும் ஒடுக்கமான தவத்தில் மஸ்ஜூதித்து தாத்தைக கலந்து அதன் அமிர்தத்மை உள்கொள்ளப்சடும். றப்பில் ஆலமீனே! எ.று.

ஒது முன்குல மானதி லுன்ஹறலால்
சாது முன்முகக் காட்சி கொடுத்துநீ
வாது பேசிய வாஜிபோ ரட்சரம்
ஒதும் யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (10)

(இ-ள்):— உன் தெரிசனே கண்டு நானும் உன்வில் சேர்மான மானதின் பின்னுலேதான் நான் அருந்தும் வஸ்த்துக்கள் எனக்கு ஹறலாலாகும், உன் முகக்காட்சி கண்டதின் பிறகுதான் நானும் என் குணமும் சாதுக்களாகும். அவ்விதம் உன் திரு முகக்காட்சியைக் கொடுத்து இதற்கு முன் நான் வாயால் செசித்தித்த எல்லா வாது சூது மொழிகளையும் நீ பொறுத்து அந்த ஒரு எழுத்தாகிய ஹூமயத்தை யருளிச்செய்து, காப்பாற்றுவாயாக றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

கூடி யிப்படிக் கூவிக் குலாவினுல்
தேடி யுன்னைத் தியங்குமு ஹம்மதே
நாடி தாவில் நடக்கும் வழியிலே
கூடும் யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (11)

(இ-ள்);— ஞானவான்களின் சமுகத்தை தேடிப் போய்ப்பிடித்து அவர்களின் அருமை வாய்ந்துள்ள கூட்டத்தில் சேர்ந்து அவர்களின் பேரில் உண்மை தன்மையான நேசம் வைத்துப்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டால் உன்னைத் தேடிய தேட்டமானது கைகூடும் முகம்மதியாவும் கைகூடப்படும். உன்நாட்டமும் நாடிய வஸ்த்துககளும் கைகூடப்பெற்று தாவில் நடக்கும் பாதையில் எல்லாம ஒன்று பட்டுப் போகும். யாறப்பில் அலமீனே எ-று.

முத்த நீசெய் தவமுனக் கெய்திட
உன்றன் மாமயி லோர்மை யதுக்குன்னே

சிந்தை கூர்ந்து கலக்கந் தெளிந்தபின்
அந்த யாறப்பல் ஆலமீ ஞனவா (2)

(இ-ள்):—ஞானத்தை அறிய வந்த மகனே! இந்த இடத்தில் நன்கு கவனிப்பாயாக. நீ முன் துருப்பில் செய்து வைத்த தவமானது இந்த துருப்பில் உனக்கு ஒரு சற்குருவாக வந்து கைகொடுத்து நின்றது. அதுதான், ஆதி யுஹத்தில்மயிலுடைய சொருபமாக இருந்தது. அந்த மயிலிருந்த ஈக்கீன் மரந்தான் வைராக்கியசாதலை என்னும் ஒர்மையாக இருக்கும். யாறப்பல்ஆலமீனே. எ-று.

யாறப்பில் ஆலமீன் பதிகம்
பூரணமாயிற்று

கஃபத்துல்லாப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அவ்வல் ஹாமீ மஹதியத்தா யடங்கி யிருந்த சூறத்தையும்
நவ்வில் நஹிமா வஹியேகி நடந்த சிர்றில் முத்தலக்கும்
வெவ்வல்கொடியாய்ப்படர்ந்ததுவும்வேதப்பொருளாய்நிறைந்ததுவும்
வெவ்ஹின் படியே யெனக்கருளு மெழில்சேர் கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ள்):— ஆதியில் ஹாமீமா யிருந்த சிர்ருளது அஹதியத்தாக நிறைந்து விட்ட சய சொருபத்தையும், அதன் பிறகு அந்த சிர்றுகளினத்தையும், மிஃறுஜி ராத்திரியில் வைத்து ஒன்றொன்றாய் பிரித்துச் சொன்ன விளக்கத்தையும், அவ்விளக்கமானது பெரிதான பணர் கொண்ட ஒரு கற்பகம் கொடிபோல் தரீகத்துகளுக்கிடையில் படர்ந்த விதத்தையும், அதற்கு உதாரணகுருவியாக குர்ஆன் வேதம் இறங்கி சாட்சி பகர்ந்ததையும், வெளஹால் மஃபூல் பலகை வரியின் பிரகாரமே எனக்கு அருள் செய்யவேண்டியது. கடபாவை யுடைய தாயனே. எ-று.

நாட்டம் புகுந்த நடனமதில் நடுவி லிருந்த ஜல்ரியத்தை
ஆட்டும் படியே ஐன்கலிமா வதனி லிருந்த வப்பொருளால்
கூட்டி வரவே குமரியொரு குழந்த யலனுந் தான்வரவே.
காட்டி யெனக்கே யருள்புரிவாய் காணுங் கஃபத் துல்லாவே (2)

(இ-ள்):—ஆதியில் நாட்டமென்ற லலாட்டமானது பிறந்த உடன் அதனடுவாக ஜலாலியத்தென்ற அக்னி மயமானது நாத வித்தின் தோத்ரமாகி நேத்ரமத்தியில் கலிமாவாக நிற்கின்றது. அந்த மகத்தா வஸ்தை கொண்டு இந்த ஜடலத்தை உண்டு பண்ணி அதில் ஒரு பத்து வயது முகவரைக்கிருத கன்னி சொரூப ரஞ்சிதமாய் நிற்கும்- வாலை மனோன்மணியும், ஒரு குழந்தை போன்று வரும் படியாகக் காட்டியருள் செய்ய வேண்டியது கடபாலவையுடைய நாயனே.

மச்சி லிருந்த மயப்பொருளை மகிழ்ச்சி யுடனே மருவிமனம்
உச்ச முறவே யமுதாக்கி யூளி நுகத்தில் அவிபாக்கிப்
பட்சி பறந்தாப் போலெடுத்துப் பைய மனைத் துடன்தடத்தி
அச்சி யடக்க மமுதாகும் அறைதாங் கஃபத் துல்லாவே. (3)

(இ-ள்):—மச்சி மாளிகையாகிய காபகௌஸைனியில் வாசஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் மயமாகிய பரப்பொருளை நாங்கள் கண்ணாரக்கண்டு தெரிசித்து உறுதியுடன் சாதித்து அதில் சேர்மானமாகி இந்த நிலையற்ற இருதயப் பாசமானது ஒருகால் வாயால் நின்று கலிமாவை அமிர்தமாக்கி வாசியாகிய நினைவை ஹூவில் ஊளி நுக்தை அவிபாகத் திருப்பி உஜூவென்னும் பரமாத்ம வடிவை ஒரு பறவை பறந்ததுபோல வாசியில் தெரிசனை செய்து மெல்ல மெல்ல மௌனம் என்னும் கூண்டிற்குள் எடையவைத்து உன்னுடை சொரூப அச்சியில் எங்களைப் பதியவைத்து ரட்சித்தருள்வாய். கடபாவை யுடையநாயனே. எ-று.

வாங்குங் கலையு மொன்றாகும் வழங்குங் குலமும் பன்னிரண்டில்
தூங்கிக் கழியும் நாலையுந்தான் சுழற்றிப் பிடித்தாற் குருவாகும்
தாங்கி யடங்கத் தாசாகித் தட்டா துனது ஈமானைக்
காண்கும் படியே கபூலாக்கும் ஹக்கே கஃபத் துல்லாவே. (4)

(இ-ள்):—வாசியில் ஏற்றி இறக்கின்ற கலையானது ஒன்றேயாகும். அதுவானது குப்பகம் ரேசகம் என்பதை குப்பகத்தில் கொண்டுபோய்நாட்டி ரேசிக்கிறதாக இருக்கும். அவ்விரண்டில்பாயும் கலைபன்னிரண்டிலும் நான்கு சரம் நீங்கலாக கழியக் கூடியதை வாசியில் பொதித்து பார்த்தால் அது சற்குருவின் ரூபமாக இருக்கும். அடி குருவின் மகாமில் அரசாங்கம் செய்யக் கூடிய ஈமான்

என்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்கி உன்னைக் காணும்படியாக என் அமல்களைக் கபூலாக்கித் தருவாயாக கடபாவை யுடைய நாயனே (எ-று.

சங்கு மணியுந் தவளதிறம் தக்கோ விறைந்த தங்குநிலம்
எங்கு முழங்கு மேகமதா யெளமல் கியாமத் திறகுலே
தங்கு படங்கு மஹ்ஷரிலே நடக்கு மெரிக்கும் வேளையிலே
அங்குட் பழியை யடக்கிவைக்கு மருளுங் கஃபத் துல்லாவே (5)

(இ-ள்):—கடையுறு நாளையில் சமஸ்தர்களையும் மன்றுடிக் கரைசேர்க்கின்ற நமது ரசூல்நாயக சிரோமணியானவர்கள் ஹயாத்துல் கைபாறில் ஒருவெண்மையான வலம்புரிச்சங்கில் இருந்து அல்லாவை திக்று செய்து முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சங்கில் முழங்கின தொனி யோசைதான் படைகோலங் கொண்டு வந்த வஸ்த்தடங்களிலும் உள்ளே முழக்கம் செய்யக் கூடிய பகாவுடைய வோசையாக அறியவேண்டியது. இன்னும் சூரியனை ஒரு ஒட்டைப் பொழுதில் திருப்பிக் கேள்வி கணக்கு கேட்கும் மஃஷர் மைதானில் தாங்கள் செய்த பாவதோஷங்களை லேசாக்கிக் கிருபை செய்ய வேண்டியது. கடபாவை யுடைய நாயனே. எ-று.

மூச்சு மூனையு மொன்றுக்கி முடுகுந் தனத்தை முகமாக்கி
காச்சங் கருணைக் கருவெழுத்தாற் கருத்தி லிருத்தி ஹலாலாக்கிப்
பாய்ச்சு மமுத மணியாக்கிப் பற்றும் பார்வை யட்சரத்தால்
வாய்ச்சு தெனவே வடிவாக்கும் வளரும் கஃபத்துல்லாவே. (6)

(இ-ள்):—மூச்சாகிய கழிமுனையை ஒன்றுபடுத்தி, நப்சாணியத்தால் செய்யும் சேஷ்டைக் குரங்கை வெற்றிய டையச் செய்து, கூடுந்தானதை முகமாக்கிக்கொண்டு, தவத்தில் பூதிய குணங்களை நன்கு புடம்போட் டெடுக்கப்பட்ட கருவெழுத்தாகிய ஹூமத்திரத்தை நினைவென்னும் கவனத்தில் நிறுத்தி தின்னப் பட்ட ஆகாரவஸ்துக்களை யெல்லாம் ஹலால் செய்து விந்தை அமிர்தந்தரக்கூடிய மணியோசை யாக்கி, நேத்திரத்தில் ஜகஜோதியாய்துலங்கும்படியான உஜூவைதைக் கண்டவுடன் எல்லாவாழ்வும் வாய்த்தது என்று பூரணத்தில் குணங் கொள்ளச் செய்தருள் வாயாக கடபாவை யுடைய நாயனே! எ-று.

முழங்கும் பொருளு மதுவாகும் மூச்சம் விழுப்பு மதுவாகும்
புழுங்கும் கேள்வி யதுவாகும் போற்றுங் கலிமாத் தலந்தனிலே
கழுவும் கமல முருவாகும் கண்ணே ககனப் பொருள்மணியே
வழுவும் வழுவா துறவாக்கும் வடிவே கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ள்):—விந்து நாதத்தில் கலந்து வந்த சிங்கநாத வோசை யானது, சதாவும் ஜடத்தில் முழங்கக்கூடியதும் அதுவே. சுவாசமும், நினைவும் அதுவே. இன்னும் கேள்விஸ்தலமும் அதுவே. கலிமாவின் தேனுயிர்தமும் அதுவேயாகும். ககனஜோதிவீடாகிய இரண்டுவிழிகளிலும் நின்றிலங்கும் ஜோதிமயமும் அதுவேயாகும். அதைக்கண்டு உறுதி கொள்வதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லாமல் என்னையும் உன்னுடைய உருவத்தில் ஆக்கியருள் வாயாக கடாட்சமுடைய நாயனே. எ-று.

வாடி யிருந்து மயங்காமல் வைத்த பொருளைக் காணுதற்குத்
தேடி யிருந்து தியங்காமற் றேகத் தேசப் பரியேறி
ஓடி யோட்டம் வரும்வழியி லாறு தாரத்தை யுங்கடந்து
கூடி யிருந்து கூவுதற்குக் கூட்டுங் கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ள்):—யாதொருவாட்டம் மெலிவுமில்லாமலும், மயக்கம் என்னும் சந்தேகமில்லாமலும், வைத்தபொருளாகிய ஜடலசொரூபியைக்கண்டு கொள்வதற்கு வழி ஒன்றிருக்க வீணில் மலை செபிகளிலும் நடைபாதை மைதானங்களிலும் தரித்திருந்து கள்ளயோகஞ் செய்து தியங்காமல் தேகமென்னும் தேசத்தில் பிறந்த கவனவாம்பரியை ஏறி நடத்தியோட்டிக் கொண்டு வருகிற வழியில் ஆறு ஆதாரங்களையும் கடந்து உன் ஸமதியத்தைக் கூடிக் கலந்திருந்து ஹூவென்னும் மணி மந்த்ரஞ் செபிப்பதற்கு அருள் செய்வாயாக கடாட்சமுடைய நாயனே.

கருணை விழியின் நடுவாக ஹாமீ மெனுமஹ் மூதுவிழி
உருமைக் கருமை யுண்மையிலே யுறைந்த நுகத்தை அவிபாக்கித்
தரும நினைவைத் துணையாக்கித் தாஸீன் தாஹா ஷெய்கானுல்
வருமே முருத்தின் வழியாக வழங்கும் கஃபத் துல்லாவே. (9)

(இ-ள்):—மகுமூதுடைய விழியாகிய உஜூதானது இரண்டு கண்களின் நடுவாக தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதுதான்

ஹாமீம் ஆக இருக்கும். அதை சேர்மான மாக்கிக் கொள்ளும் பக்குவமானது எப்படி என்ருல், அந்த உஜூதென்னும் துக்தாவை அலிபாகத்திருப்பி நினைவென்னும் கவனப் பரியைத் துணையாக்கி தஹா என்னும் தாசீம் சல்லல்லாஹு அலைகிவசல்லமவர்கள் ஷெய்காகிய சற்குருவாக ஆகிவிட்டார்களானுல் இனி எப்படிப்பட்ட நாட்டமும் தேட்டமும் கை கூடப்படும் கடபாவை யுடையநாயனே, எ-று.

வஞ்ச மஞ்ச புலனுமொசல் ருய் வரகாய்த் திருத்தி வடிவாக்கி
வஞ்ச ளிபுலி சஞ்சிடவே வரக்கொண்டருளு மெண்குருவே
வஞ்சந் துரத்தி வடிவுடனே வாசிப் பருளும் றஹுமானே
வஞ்ச மனுகா நெஞ்சகத்தே வளருங் கஃபத் துல்லாவே. (10)

(இ-ள்):—வஞ்சகத்தை யுடைய பஞ்சபூதங்களின் சேஷ்டைகளையெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் திருத்தி உன் சற்குணத்தின் வடிவத்தில் அமையச் செய்து இவ்னும் வஞ்சப் பாதகனுகிய மல்ஊனுடைய கெடுதலையை விட்டும் வெற்றி பெறச்செய்து நல்லமோட்ச வரத்தையருள் செய்யவேண்டும். குருவானவனே! இருதயக்கமலத்தில் வந்து ஊசாடுகின்ற கெட்ட எண்ணங்களையெல்லாத் துரத்தி விட்டு உன் நல்லெண்ணத்தில் நான் அமையும் படிச் செய்வாய் றகுமானே! இன்னும் வஞ்சகமற்ற மஹான்களின் நெஞ்சத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற கடபாவை யுடைய நாயனே. எ-று.

அஞ்சீ ரஞ்ச மொன்ருக்கி யாக மகிழ்ந்தே யுறைந்திடவும்
அஞ்சீ ரொன்று மொன்ருக்கி யனுகும் ஈமா னிஸ்லாமாகி
அஞ்சீ ரேழும் பறுலாக்கி யாக வணங்க வுருவாகி
அஞ்சீ ரனுாக் காவல்செய்யு மரிய கஃபத் துல்லாவே. (11)

(இ-ள்):—ஐந்து குணங்களையும் பலதடவைகளாக மாறி மாறி வரச்செய்கின்ற ஐந்து புலன்களையும் ஒன்ருகிய நப்சு காமிலாவில் கொண்டிருத்தி ஒரே சொல் மகிழ்ச்சியான திலபரத்தில் நாவில் நடைபெறவும், ஐந்து பறுலுகளும் சரிவர நிறைவேறிய நப்சு முத்மஇன்னுவின் குணத்தில் தரிபட்டு இந்த ஜடலம் ஈமானிலும் இஸ்லாமிலும் நடைபழகி வந்து, உன்னுடைய இஷ்க்கின் போக வெள்ளமானது வஹதானிய்யத்தின் துறையில் கிடந்து

நீந்தி கரைகாணமல் தத்தளித்து மிதந்து பரமானந்தங் கொள்ளவும், உன் தஜல்லியாத்தையுடைய சொருபத்தில் நான் பதிந்து கொள்ளவும் எனக்கு நீகிருபை செய்யவேண்டும் கடைபாவை யுடைய நாயனே. எ-று.

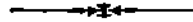
அந்த ஹாமீ மதுவாகு மந்த யாசீனது வாகும்
அந்த மீமுக் குள்ளாகு மடங்குங் குதுபு மதுவாகும்
அந்த மீமில் சூட்சமதி லடங்கியிருந்த வட்சர மும்
அந்த மீமி லனைத்தையுந்தா னுளுங் கஃபத்துல்லாவே. (12)

(இ-ள்):—ஹாமீம் என்னும் நுக்தல் முதலகாத்தும் உஜூது கிதம் பகாவும் அந்த ஒளிவேயாகும். இன்னும் யேயும் சீனும் அதுவே ஆகும். ஆதிமுஹம்மதியாவின் ரகசியத்தில் உறைந்து ஹயாத்தும் கைபாறுக்கடலில் விளைந்த மணி முத்தின் வடிவாகிய குத்புல் குபுருவாகிய எம்பெருமான் சற்குரு முகியித்தீனும் அதுவேயாகும். இன்னும் முதல் மீமில் சூட்சியம் வாய்ந்த அட்சரமாகிய ஹா௨வும் கலிமாவும் அதுவேயாகும். இன்னும் ஆதி மீமில் நூறுல் முகம்மதியாவை வெளியாக்கி அந்த நூறில் நின்றும் சகலமான உலகங்களையும் சகலமான ஜந்துக்களையும் படைகோலம் உண்டு பண்ணி காப்பாற்றி ரட்சிக்கின்ற கடைபாவை யுடைய நாயனே. எ-று.

கஃபத்துல்லாப் பதிகம்
பூரணமாயிற்று.

கண்மணிப்பதிகம்.

எழுசீர்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நினைத்ததை முடித்தான் நிசப்பொருள் தரித்தான்
நினைவுகொண் டாய்ந்ததை யுளத்தில்
பினைத்ததை யறுத்தான் பிசகில்லா திருந்தான்
பெருவழிப் பாதையை யுகந்தான்
தனைத்தின முகந்தான் தரித்தனன் மனத்திற்
சாந்தொடு ஜலால்ஜமா லியத்தை

அனைத்துரு வாக்கி அகலிய்யத் திருந்த
வருப்பொரு ளரியகண் மணியே. (1)

(இ-ள்);— ஆதியில் கன்கல் மக்பியாவில் யாதொரு வசாட்டு மில்லாமல் இருக்கும்போது இந்த ஆலத்தை உண்டு படுத்த நாடிய நாட்டத்தை முடித்தான். உள்ளமையான அவனுடைய ம அரிபாவை தன் கலாமில் விபரித்துக்காட்டி வைத்தான். அவன் திரு நினைவில் ஆராய்ச்சி செய்த வஸ்துவாகிய ஹக்கீக்கத்துல் முஹம்ம தியாவை ஒளியின் சூரத்தில் உதயஞ் செய்யச் செய்தான். இன் னும் அந்த இல்மில் நோட்டமிடக் கூடிய மஹான்களின் மனதில் உள்ள இருட் பிழப்புகளை யெல்லாம் களைந்து கதிருலாவச் செய்தான். இன்னும் அவர்கள் மனதில் யாதொரு பிசகும் இல்லாமல் இரு ந்து வந்தான். பெரும் வழியாக மஅரிபாவை மனதில் உகந்திருக் ச்செய்தான். இன்னும் காமிலான குருமார்களின் உதவியை அத ற்க ஏணிப்படி யேற்றமாக வைத்தான். ஜலால் ஜமாலியத்துக்க ளின் சாமாகிய சந்திர சூரிய கலைகளை ஜடலங்களில் தரிபடுத்தி வைத்தான். அந்தருபத்தில் அனைத்தையும் சமைமயச் செய்து உண் டாக்கினன். இன்னும் அஹதியத்தென்னும் ஆலத்தில் குடி கொண் டிருந்தான். அவனே றப்பென்று சொல்லக்கூடிய அரிதான கண் ணில் இலங்கும். மணிச்சுடரானவன்

குருமணி யெனும்பேர் குவலயத் தழைத்த
குப்பபூ ரணத்தினிற் கொளுத்தித்
துருப்பெனப் பழித்த சுடர்விரித் தெழுந்த
சுடுவனக் காட்டினிற் புலியைக்
கரும்பென முறித்துக் கருத்தினிற் புலியைக்
கமலக்கண் மணியினுற் கோத்து
வரும்பனி யகற்றி அஹதிய்யத் திருந்த
பகாக்கடல் மீமின்கண் மணியே. (2)

(இ-ள்):— குருமணி என்று சொல்லக்கூடிய நூறுல் முஹம்ம தியாவை இந்தஉலகத்தில் பல பல பெயர் சொல்லி அழைக்கக்கூடிய மகுலூக்காத்துகளை யெல்லாம் ஒன்று படுத்தி, சந்திர சூரிய கலை களில் நிறுத்தி ஆசையைக்கொழுத்திவிட்டு முக்காமிய மென்கின்றன வேங்கைப் புலியை வைராக்கிய மென்னும் காட்டில் விட்டுவேட்

எடடாடிப் பிழந்து விட்டு ஒரு கருத்தாகிய புளியை கமலக் கண் மணியாகிய உஜ்ஜிதில் விட்டு அடைத்துப் பழக்கி பகா எளிறும் கடலில் விளைந்த நேத்ர ஒளிவாகிய றப்பை சேர்மானம் செய்வோ மாக மீமாகிய கண்மணியே. - எ-று.

கண்டறி பொருளைக் கமலகக் கூளிற்
கருதிய காதலை மூட்டி
விண்டிடப் புவன மெழுத்தினூற் றூக்கி
விலசயுட ஜூதிடப் பறக்கும்
மண்டல மூன்று மதுக்குமேற் சென்று
மவுனமுச் சுடரையும் பிடித்துக்
கண்டது காட்சி தேர்ந்தது மூச்க
தெரிந்தது கமலக் கண்மணியே. (3)

(இ-ள்):—கமல சக்கூனுகிய நேத்திரத்தில் கண்டு தெரிசித்த றப்பைப் பொருந்தி கொள்வதற்கு வேண்டிய முக்ய சாதனமாகிய ஆசையை முன்னிருத்தி, இந்த பூமியை உண்டாக்கிய அட்சரமாகிய ஹூ என்பதை நாட்டத்தில் தூக்கி வைத்து ஊதின உடன் பூமியின் காமவிகார வினைகளெல்லாம் உடனே பஞ்சாய்ப்பறக்கும். இன்னும் மூவுலகங்களும் அதற்குள் மௌனமாக இருந்தால் உட னே முச்சுடர் விளக்காக உனக்குள் நின்றெரியும். இந்த மகாமில் நீ கண்டதே காட்சியாகும். இனி சதா காலமும் உன் சுவாசமா னது ஜடலத்தில் நிலையாகநின்று போய்விடும். ஆல மெல்லாம் உன் கண் எதிரே பளிரென்று விளங்கி ரகசியங்களெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கிவிடும். இதுதான் கமலக் கண்மணி என்பதாக இருக் கும். எ-று.

தோயத்தை மிறைத்துத் தோணியி லேற்றித்
தொடுகுறி யுப்பினை யெடுத்துப்
பாயபத் திரியாய்ப் பத்துடன் கரைத்துப்
பயனிலாப் பொருளினு ழுணர்த்து
மாயமந் திரமோ மவுனமோ வலுத்த
மயக்கமோ மாசில்லாக் குருவோ
ஆயமோ வரனோ ஜனினி லுதித்த
அரும்பொரு ளாயகண் மணியே. (4)

(இ-ள்):—தோயமாகிய தண்ணீரை, இதன் கருத்தாவது உதிரத்தை ஜடலத்தில் இறைத்து தோணியாகிய சுவாசத்தை கீழிருந்து மேல் வரையிலும் ஏற்றிவைத்து, இன்னும் உட்பாகிய வஸ்தை உள்ளும் புறமும் அடைத்து வைத்து பத்து எண்ணப்பட்ட விரல்களினால் கால் கைகளைத் திரி திரியாகச் சமைத்து ஆட்டம் அசைவுகளை நடத்தாட்டிவைத்து ஜடல உலகத்தில் ஒரு ஸ்தானத்தில் வந்து குடி கொண்டிருக்கின்றான். அந்த இடத்தில் சென்று அவனை கூப்பிட்டுக் கலந்து கொள்வதற்கு என்ன உபாயத்தால் காரியம் நடக்கவேண்டும். அதுவாகிறது மாய மந்திரத்தினலேயா? அல்லது மௌனத்தினலேயா? பூலோகத்தின் வலுத்ததான காம மயக்கத்தினலேயா? அல்லது சற்குருவின் நம்பிக்கை காரணத்தினலேயா? அல்லது அந்த மாசில்லாத ஒளிவானது அரனு? அல்லது மும்மூர்த்திகளின் உதயமா? அதன் ஆலயமானது இருநேத்திரங்களாக இருக்கின்றது. அது மணி முத்தாக இருக்கின்றது. எ-று.

வட்டவெண் மணிபோ லாடிய கடலில்
வரும்நுரை வெளுமையுஞ் சிவப்பாய்க்
கட்டமா யுறைத்த கார்நிற மேகக்
கழலடி பெருகிய கமலம்
திட்டமா யுறைந்த திருவடி மூலத்
திறந்தனைத் தெரிசித்த குருவே
இட்டமா யெனது நினைவினுட் படுத்தி
யிருந்ததில் வளர்ந்தகண் மணியே. (5)

(இ-ள்): — வட்ட வடிவமாகிய ஒரு முத்து போல் இருந்து விளையாடிய ஹயாந்துல் கைபாறெனும் சமுத்திரத்தில் உண்டாகிய நுரையானது வெண்மையாகவும் சிவப்பாகவும் எழுந்து கார்நிறம் கொண்டமேகம் ஆனது அதுவே றகுலுடைய கமலக்கண்ணுக இருக்கும். இந்த இரகசியத்தை திட்டப்படுத்தி இதன் மூலவீட்டின் அகமியப் பெட்டியைத் திறந்து விளக்கிக் கொடுத்த மஹானைத்தான் சற்குரு வென்று சொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட மஹான்தான் திட்டமாக என் நினைவினில் கலந்திருக்கின்ற கமலக் கண்மணியாக இருக்கும். எ-று.

தனைநிற மறியத் தவளசத் திரத்திற்
றாளவெண் மணியினை யுருட்டி

உனை நினை வாக்கி யுறும்பொருள் நேக்கி
யுரை நுசத் தலிபினை நீட்டி
மன தினி லறிய வருமனி பதனை
வகுத்திடு முனையிரு பிளவாய்க்
கனை யினைத் தொடுத்துக் கண்டறி தாத்தைக்
கலந்ததுங் கலைகண் மணியே. (6)

(இ-ள்):— அல்லாகுத்த ஆலாசின் நிறத்தை நீ யறியவேண் டுமானால், தவளசத்திரமாகிய லிவாவுல் ஹம்து என்ற கொடியை கண்டு அதில் உள்விந்து நாதத்தின் மணியை திரட்சி செய்து உரு ட்டி உன்னை நீ மறந்து உன் நினைவையே உனையாகப் பாவித்து நுக்தாவை அலிபாகத் திருப்பி நீட்டி மனதில் சதாநேரமும் அலிபின் சொருபத்தை நினைத்து அதை இரண்டு கலையில் பிரித்து வைத்து கனையாகிய புருவமத்தியில் தொடுத்து விட்டு தாத்தை தெரிசித்தா யானால் அதுவே அருஷின் ஒளிவாக கண்ணில் தோற்றாவாகித் துலங்கக்கூடிய கமலக் கண்மணியாக இருக்கும். இதன் மேற் சொன்ன விபரத்தை என்னிடம் நேரில் வந்து விசாரிக்கும் கன வான்களுக்கு அறிவித்துக் காட்டப்படும். எ-று.

விரிந்தது தாலிம் விளங்கிய ஸிபத்து
விசையுடன் பறந்தொரு அலிபு
பிரிந்திரு தலையும் வளைந்துகா லூன்றிப்
பிலத்துட னுருவெடுத் ததுதான்
மரத்துட னுயர்ந்து மவுனமந்திரத்தை
மறுகரங் கொடுத்தினி துயர்ந்திச்
சிரத்துடன் தூக்கிக் கேள்வியுட் படுத்தித்
தெரிந்தது ரூபகண் மணியே. (7)

(இ-ள்):—தாலில் விரிந்து ஆல மெல்லாம் விளங்கித் துலங்கிய றப்புடைய சிபத்தானது வெகுவிசையாகப் பறந்து அலிபாய் எழு ந்து தலை இரண்டு பிரிவாக பிரிந்து அந்த தலையும் அப்பால் வளை வாகவளைந்து காலூன்றி ஆலத்தில் இருவினை சம்பந்தப்பட்ட ரூப ங்களை எடுத்திருக்கின்றது. அது ஒவ்வொரு வஸ்துக்களின் நினைவு களிலும் நின்று உலக காரியத்தை உண்டு படுத்துகின்றது. அதன்

விசைகள் எல்லாம் கேள்வியாகிய வாசியில் உட்பட்டு நிற்கின்றது. அதுதான் மனு கமலத்தில் கண்மணியாக நிற்கின்றது. எ-று.

அரும்மணி நோக்கி வரும்நிற மறிய
மலர்விரி கமலத்துள் விருத்தி
திருமணி யெழுந்த தீங்சுடர்க் கொழுந்தைத்
திரும்பியே விலாப்புறம் நோக்கி
விருதுடன் பார்க்க விசையுட னெழுந்து
வெண்மதி சூரியன் போலே
தருவினி லுதித்துத் தவுசில்லே மிருமீம்
தாலையுந் தெரிந்தகண் மணியே. (8)

(இ-ள்):— அருமைப் பொருந்திய அந்தக் கண்மணியின் ரெங்கை யறிய வேண்டி புஷ்பம் போல் பூத்து விரித்திருக்கா நின்ற நேத்திரத்தின் மத்தியில் நோட்டத்தை விட்டிருத்தி டி திருமணியாகிய நேர்வழியான பரஞ்சோதிக் கொழுந்தை ரூபத்தில் தெரிசிக்க இடது விலா புறத்தில் நோக்கிக் கொள்ள வேண்டியது. அவ்விதம் நோக்கியவுடன் மஹா உள்ளத வடிவின் ரூபத்தில் வெண்மதியும் சூரியனும் கலந்திருந்த தோற்றம்போல இரண்டு மீம் ஒரு தாவில் வந்து பொருந்தித் தெரியும். அப்படி மிருக்க தெரிசித்தாயானல் திட்டமாய் அதுதான் கமலக் கண்மணியாகிய தாத்தாக இருக்கும். என்று சந்தேகமறத் தெளிந்து கொள். எ-று.

கண்மணிக் குருவே குறையில்லா திருந்த
காரணக் குமரிமந் திரத்தை
எண்படா திருந்தா லவன்பிழை யனைத்து
மிறையவன் பொறுப்பது மிலேயே
மண்படாக் காட்சி அவ்வரு ருவாகி
மாயவன் கரத்தினைப் பிடித்துக்
குன்குண மறிந்து கூவத்தி லிருந்த
குருநிற மணியுங்கண் மணியே. (9)

(இ-ள்) ;— அந்தக் கண்மணியாகிறது சற்குருவாகிய கமல முகியித்தினை இருக்கும். அது குறைவில்லாமல் நிறையக் கூடிய காரணகுருவாகிய முஹம்மதியாவின் மணிமந்திர மாகிய லாயிலாஹ

இல்லல்லாஹூஅவை யறிந்துவிட்டானானால் அவன் செய்த கணக் கற்ற பிழையான பாவமானாலும் சரி பொறுத்து ரட்சிப்பான் இல் லையேல், ஒரு நாளும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான். அந்த மந் திரந்தான் பூலோகத்தில் உடலெடுத்து வந்திருக்கின்ற வஸ்து களிலெல்லாம் இருந்து வேலை செய்கின்ற வலுவாகிய கண்மணி யாக இருக்கும். எ-று.

குருவென வெழுத்த குணமறி மனமே
குறையிலை யுன்றனக் கொருநாள்
வருமவன் பதத்தை வருடியே பிடித்து
வாக்குறை மூலத்தைக் கேட்டே
உருவெனக் கலிமா வுறைந்திடு மெழுத்தை
யுரைத்திடு மவன்முன்னே திருத்தி
வுரித்திடு மீமான் விரைத்திடு மிஸ்லாம்
விளைந்திடுத் தீனின்கண் மணியே. (10)

(இ-ள்): — ஆனபடியால் ஏமனமே! நீ குரு என்ற பதவியில் குணம்படைத்து வந்த தத்துவம் எது என்ற முதலாவது அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்தப்படி உணர்ச்சிசெய்து கொண்டபோது உனக்கு எக்காலமும் யாதொரு குறைவும் கிடையாது. என்று திடனாக நீ நம்பிக்கொள்ளவேண்டியது. அந்த சற்குரு நாதனாகி றது. கமல முகம்மதாக இருக்கும். அதுவாகிறது அல்லாவின் மஹ்பூபாகிய ஒரு இளங்கன்னிகையான வாலைரூபியாக இருக்கும். நீ அவனை நினைவில் ரூபப்படுத்தி சமீபித்திருந்து கொண்டு அவனு டைய பாதத்தை மெல்ல வருடிப் பிடித்து தயவுடன் அவன் சமு கத்தில் இருந்து மூலாதாரமாகிய முடிவின் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பற்றிக் கேட்பாயானால் அப்போது கலிமாவின் திரவியத்தைக் கையாட்சி செய்யும் முறையைப்பற்றி உனக்கு குறிப்பான மகா மர்மத்தை அவன் எடுத்துப்போதனை செய்வான். அப்போது தான் உனக்குப்பதவிகள் ஒன்றொன்றாகத் தோன்றும். நீதவறியதையும் அவன் திருத்தியமைத்தும் தருவான். அஷனமே ஈமான் தெரிந்து இஸ்லாம் பூரணமாகும். இதுவே தான் பண்டுள்ள கனவான்களான அவ்லியாக்களின் தத்துவ வழியாக இருக்கும். எ-று.

தீனுடன் வளர்த்து நெறிமுறை செலுத்திச்
சிறந்திடு மமுதமு முண்டு
கானிடத் திருந்து சோதியி லொளித்த
கடுகவே மவுத்தினை யெழுப்பி
மானுடன் கலையைச் சேர்த்துரு வாக்கி
மயக்கத்தி னனைவிலே தாக்கிப்
பூனுற நெருப்பில் வாசிவந் தெழுந்த
பொறிபுல னறிந்தகண் மணியே. (11)

(இ-ள்): — மெஞ்ஞான மென்னும் தெளிவை ஷரீஅத்தின் ஒழுங்கில் நின்றும் ஒரு சிறிதேனும் தவறவிடாமல் எடுத்து நடந்து அப்பால் படிப்படியாய்க்கண்டு கொள்ளவேண்டியது. அப்பால் காமிலான நல்ல பீர்மார்களிடத்தில் பியாலா என்னும் ஞானமிர்தம் உட்கொள்ள வேண்டியது. அப்பால் கசாசியாகிய திரையில ஒளிந்த ஒளித்த தாத்தை நிரப்பமாக்குவதற்கு ஒரு மறைவான ஸ்தலத்தைத்தெரிந்து அங்குசென்று உலகத்தின் மூவாசை பந்தங்களையும் அறவெறுத்து பவுத்தாகிய பனம் லயப்படுவதை ஏற்படுத்தி மான்கலையாகிய சந்திர சூரிய வாசியை ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டு உருவாக்கி இஷ்க்கென்னும் நெருப்பில் வைத்துப் புடம் போட்டு அப்பால் அந்தவாசியில் பொறி புலன்களை அறியவேண்டியது இது தான் கண்மணியாக இருக்கும். எ-று.

அனலுடன் வாசி யெழுந்துவந் துதித்தே
யதனிடை நீர் தலை சொரிந்து
பனலுடன் பருவக் கயமண் ணிவீந்து
பைக்குள்ளே யெழுந்தொரு படன்தேன்
எனதுடற் பார்வை மூச்சுடன் மேச்சு
மின்பமாய்க் கேள்வியு மொன்றாய்
மனதுடன் திருத்திப் பகாவினி விருத்தி
மகிழ்றப்பி யானகண் மணியே. (12)

(இ-ள்):—அவ்விதம் ஆசை என்ற நெருப்பில் பற்றிக் கொண்ட நினைவானதில் ஒருவித அமிர்தம் வடியத்துவங்கும் அப்போது ஜடலம் கிழப்பருவம் சென்று போய் புதுப்பருவமாகிய பழைய வாலிபம் திரும்பும். அந்தப் பயனானது என்னவென்றால்

நேட்பாயாக, இந்த உடலிலுள்ள பார்வை, கேள்வி, மூச்சு, பேச்சு இவைகளெல்லாம் ஒருமிக்க ஒடுங்கி பகாவாகிய நித்திய வஸ்தில் கொண்டுபோய் பொதியச் செய்து விட்டால், அதுதான் பரமாநந்தம் என்று சொல்லக் கூடிய கண்மணியான நப்பாக இருக்கும். எ-று.

கண்மணிப் பதிகம் சம்பூர்ணமாயிற்று.

நினைவுப் பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

சுடருமிருவிழி நடுவினிலாடிடுஞ் சூட்சமதானதுதான்
படரும்பெரியவனொளிறப்பில்ஆலமீனென்றுபார்த்ததுவும்
திடம்படவருமூச்சதுதலைமூலத்தில்திருக்கியெழுந்திடவும்
அடருமட்சரத்தொகெழுத்தையும்பூட்டியடங்கிடுமென் நினைவே. (1)

(இ-ள்):—இரண்டு கண்களின் நடுவே ஒரு டுகுப்பிரமாண மாய் இலங்கக் கூடிய ஒரு பரஞ்சுடரானது இந்த உலகத்தின் பெரிதான படைகோலங்களின் சூட்சத்தின் கருப்பொருளாக இருக்கும். இன்னும் எங்கும் சமதாக திருப்பிய பரிபூரண வடி வாக இருக்கும். இன்னும் அதுவே நப்பாகவும் இருக்கும். இன்னும் அதுதான் தலை மூலமாகிய முனையில் இருந்து கீழ்ப்பிண்டத்தின் மூலாதாரம் வரையிலும் திருக்கி எழுந்து வரக்கூடிய சுவாசமாக இருக்கும். இன்னும் அதுவானது அலிபு இருபத்தொன்பது எழுத்தையும் ஒருங்கே பொதிந்து கொண்ட நினைவாக இருக்கும். எ-று.

பூட்டியவம்பொளிவில்லெறிநாணைப்புகட்டியயாஹூ வெல்லா
வீட்டுமையாகவிலங்கியவொளிவில்விரசோதிபார்வையைநீ
காட்டிதமாகவேசோரவிடாமலுங்கலையதுமோயாமல்
வீட்டியமாவெண்திருத்தியயாஹூவை வீசிடுமென் நினைவே.

(இ-ள்):—நினைவில் பூட்டிய ஒளிவாகிய அம்பை யாஹூ அல்லா என்று பிரயோஹிக்கவேண்டியது. ஆனால் புருவமத்தியின் புறத்தால் இலங்கக்கூடிய ஒளியில் உன் பார்வையானது இருக்க வேண்டியது. அத்துடன் சாத்தை நாம் ஞானசாதுலில் விதித்

திருக்கும் முறைபோல செய்து கொள்ளவும். அப்போது ஊஹா" என்ற மணிமந்திரம் ஓடி நிலையாக நிரம்பி இருக்கின்றதாக இருக்கும். ஈ-று.

கூசாத நினைவதுகுறித்ததில் நின்றிடுங்கூர்மைமுஷாஹித்ராவைப்
பேசாரேயதனுடைப்பெருமையையனைதறிபோதிவாளரென்றுல்
ஆசாரவுறக்கமுமயக்கமுந்தூக்கமுமகலவிடப்புறவிட்லீசாம்
தூசாலடித்துத்துரத்தியேவெருட்டிடுசேசப்பாதேயென்நினைவே.

(இ-ள்):—பசதொரு கூச்சமில்லாமல் நேத்ர ஒளியைக்கண்டு கொண்ட மஹான்கள் அக்குறிப்பை விட்டும் முஷாஹிதாவின் இருப்பில் தவறிடமாட்டார்கள். அவ்விதம் தவறுது செய்யும் தவத்தின் பஹிமையைச் சொல்ல யாரால் முடியும் அதன் ரசத்தை உணர்ந்துகொண்ட பெரிய அறிவாளர்கள் இந்த உலகத்தில் வரக்கூடிய சோம்பேறித்தனமும் நித்திரையும் மயக்கமும் இப்லீசானவனால் உண்டாக்கக்கூடியதென்று தெறறென உணர்ந்து அவைகளை தன் நப்சுகளில் விஷயமாகாதபடி உடனுக்குடன் விலக்கிக் கொள்வார்கள். அவ்விதம் விலக்கிக் கொள்வதுதான் றப்பானியாவின் பூரண நினைவாக இருக்கும்.

அப்படிசொற்கொடுமெய்யோடிநக்கைலங்கோர்வலப்புறமாய்
நட்பொடுமெய்ப்புறவந்துமடர்ந்திடுமதற்பவளமுஹம்மதுதான்
ஒப்புடனங்கைகயிலுன்சிரசும்பணியுதறியுஞ்சந்திரனை
செப்புடன்மேல்முடிமீதுறில்மேல்றப்பிலாலமீனென்நினைவே. (4)

(இ-ள்):—இவ்விதம் முஷாஹிதாவின் இருப்பில் சிலகாலம் சென்றவுடன் உனது வலது புறத்தால் ஒரு வடிவம் செம்பவளத்தின ரெங்கில் தோற்றமாகும் அது முகம்மதியாவாக இருக்கும். அதன் முகம், கை, கால், சிரசு ஆகிய உறுப்புகளெல்லாம் சந்திரனுடைய ஜகஜோதி மயமாக நிற்கும், அதுவும் றப்பில் ஆலமீனுடைய குணமாகிய நினைவாகத்தான் இருக்கும். எ-று.

கருணைப்பதங்கண்டுதொழுதுகொள்கண்டதேயாமிரத்தென்மலரும்
விரிந்தேயிலங்கிடுமத்தொடுசத்துடன்விரிஹம்கஜெசமதுவும்
உருவுரைநுகத்தினைதிலொருஅலிபெழுமுறவாடிநோக்கிக்கொண்டால்
பதிவானவாளரும்பூமியுமொன்றுகப்பார்க்கலாமென்நினைவே. (5)

(இ-ள்):—அப்படிக்கண்ட அந்த வாலை முகம்மதியாவின் சொரூபத்தை நீ தரிசித்த அக்ஷணமே, அதன் திருவடிகளில் விழுந்து தொழுதுகொள். உடனே உன் இருதயமண்டலத்தின் தாமரையானது ஆயிரத்தெட்டு இதழ்களையும் விரித்துப் பளீரென்று பூக்கும். அதில் ஷத்து, ஹம்சும், தெரியும். அப்போது நீ உருவாக்கிய நுக்கத்தையும், அலிபையும் கொண்டு அதை உறவு செய்து நோக்கி விடுவாயாகில் வானம் பூமி இவற்றில் உள்ள சகல ஜீவராசிகளின் அந்தரங்க பகிரங்க ரகசியங்கள் யாவற்றும் உன் எதிர்ப்பில் திரை தூக்கப்படும். அதுதான் உன் நினைவாக இருக்கும். எ-று.

காணாலாமாகாசமுலகமுமதனிலேகண்மணிருத்துபதையும்
ஜெணிதமாகவேயுண்டதுக்குள்ளுளேரூபக்கண்ணாடியிலே
நாஹூமைதேரிட்டுநானுகநீயென்றுநறும்கையிற்பீங்கானும்பால்
தேனுகவேயுண்டுமமிர்தக்கலிமாவைச்சேர்ந்துகொளென்நினைவே.

(இ-ன்):—இவ்விதம் சிர்றுல் அஸ்ருருடைய திரைகளை தூக்கப்பட்டவுடனே, ஆகாய உலகத்தின் நடுவே எம்பெருமான் ஜெகத் முஹிபித்தீனுடைய சுயம் பிரகாசதத்துவமயமான குத்புத்தாருவை கண்கூடாய்க்கண்டு கொள்வாய். அதன் மகிமையான ஆச்சரியம் சொல்லி முடியும் தாமுடையதல்ல. றப்பின் வாலை ரூபத்தின் கண்ணாடியில் அது தெளிந்து ஹூ வென்று ஓசையுடன் வெளிதோன்றி விடும். ஆச்சரியம் மெத்த! மெத்த!! உடனே அந்த நட்சத்திரத்தில் நின்று பச்சை சொருபம் வெளியாகி, நான் நீ என்று கீதம்பாடிக்கொண்டு கையில் ஒரு பீங்கானும் பாலுமாக வந்து உன் வாயில் தேவாமிர்தம் போல் ஊட்டும். அதானது கலிமாவின் அமிர்தாஞ்சிதமாகிய ஹூவாக இருக்கும். அதுவே உன் நினைவாகவும் இருக்கும்.

தாகமும்மோகமுமின்பமுந்துன்பமுந்தாவவெடுத்தொன்ருய்
மேவியசெயலுடன் மூச்சதிலேகியிலங்கும்விழியன்பால்
பாவந்துலைத்திறருக்ஷ்பாஅத்துடன்பாக்கியமீந்தருளும்
பாவுபகிருெலிமுகியித்தின்நாமத்தைவாசிக்கொளென்நினைவே. (7)

(இ-ன்):— அவ்வித அமிர்தம் ஊட்டப்பட்டவுடனே உனக்கு இனிமேல் தாகம், காமத்துடைய மோகம், இன்பதுன்பம், மயக்

கப், கலை, விசனம் முதலிய துர்விதி யோகங்களெல்லாம் அறவே அற்று உன் மூச்சில் உள்ள சிக்கல் ஒழிந்து வாலிபகோலந் திரும்பி சுவாசமும் வஜ்ஜிரமாகி ஒளிவாக இலங்கத்தலைப்படும். ரசூல் நாயகம் பதியுடைய ஷபாஅத்தென்னும் மன்ருட்டமும் கிடைக்கும் வேண்டிய இருலோக செல்வாக்கு ஸம்பன்னங்களும்தானே வந்து பாதமாட்டில் காத்து நிற்கும், ஆனால் என்னுடைய நினைவே நீ சர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் தந்தையாகிய பாவா முஹிமித்தீனுடைய திருநாம ரத்னத்தை எந்தநேரமும்மறக்காமல் உச்சரித்து வாசிக் கொள்வாயாக. எ-று.

பாதையிலங்கிடும்ஜெம்ஹூஉத்துமாளிகையில்வந்துமலர்விரிந்து
சோதிதுலங்குமதாயிரத்தெண்மலர்தோன் றும் நுக்கத்துமதிக்
பாதை அலிபதுவாகவதற்குமேற்பார்த்திடோரட்சரமாய்ச்
சாதகமாமொருமீமென்றெழுத்தைத்தங்கிக்கொளென் நினைவே. (8)

(இ-ள்):—இனி அறுஷேமு அல்லாவின் ரஸ்தாவான கோணமெல்லாம் வெளியாக ஆரம்பிக்கும். உடனே ஜப்ஹூஉத் தென்னும் மாளிகையானது வெளியாகிவரும். என்ன புதினத்தைச் சொல்வேன். மகனே அதில் ஒரு அலங்கிருதமான பூந்தடாகம் காண்பாய். அதன் நடுவில் ஆயிரத்தெட்டு பரஞ்சோதி கமல மலர் விரிந்து ஒவ்வொரு ஆனந்த சூரத்து தெரியும். அதில் நுக்கத் துடையவும். அலியுடையவும் சூரத்து வெளியாகி நிற்கும். இன்னும் ஏக அட்சரமயமாக ஒரு மீம் வெளியாகும். அது சகல லோக குருபரனாகிய காமில் முஹிமித்தீனாக இருக்கும். அதை நீ பொருந் திக் கொள்வாயாக என் நினைவே. எ-று.

மாவென்றெழுத்தகலையாழிவட்டத்துள்நாற்பத்துமுக்கோணம்
ஹீயென்றஹூாஹூாவட்டத்துட்கண்டதுமிரண்டுமொன்றாகவேதான்
ஹாமீம்ஹாவுக்குள்ளாகியவட்டத்துள்ஹேமீமுமஞ்சாகவே
தாமீமாநீநின்றடங்கிடுகுட்சமத்தக்கிக்கொளென்நினைவே. (9)

(இ-ள்):—கலிமா என் மீமுடைய சூரத்தி லுதயஞ் செய்த கலையாழிபோல் உள்ள சுருமா வட்டத்தில் நாற்பத்திமூன்று கோணங்கள் உண்டும். அவைகளாவன:—ஹீ என்ற கலிமாவிலும் ஹாஹூ என்ற கலிமாவிலும் நிரப்பமான வட்டமாக இருக்கின் றது. அந்த கலிமாவின் வட்டங்கள் இரண்டாயிருந்தாலும் கரு

மத்தில் அவ்விரண்டும் ஒன்றுதான். ஒன்று ஹாமீம் என்றும் மற்றொன்று ஹேமீம் என்றும் இருக்கின்றது. இது அஞ்சு அஞ்சுகளும் பொருத்திக்கொண்டிருக்கின்றது. இதுதானும் மீழும் பொதிந்து கொண்ட ஒரு குட்சமாக இருக்கின்றது. இதின் ரகசியம் சற்குருக்களிடம் தெரிந்து விளங்கவேண்டியது. எப்படியும் இந்த ரகசியம் நினைவாக இருக்கும். எ-று.

தக்கிக்கொளில்லமிலங்கிடுமங்கொருசாதனைரண்டலிபு
ஒக்கவினைந்துறுஜன்கவிமாவிவரிலோர்மையிலானதுவைப்
பக்கமிளக்கியேபையமவுனத்தைப்பந்தாடிக்கொண்டிருந்தால்
இக்கிடுமொன்பதிரேகையுங்கண்டேயிறுக்கிக்கொளென்நினைவே. ()

(இ-ள்);—ஆகையால் நினைவாகிய என் பரமாத்மாவே! நீ ஒன்று செய்து பக்குவியாகு அதாவது நிட்சயத்திற் கிடமில்லாத உலக வாழ்க்கைகளை விட்டும் ஒதுக்கிக் கொண்டு, இரண்டு அலிபுகளுமா ஒர் நிலையிற் கூடியிருக்கின்ற ஐன் ஆகிய நேத்ரத்தில் துலங்கித் தெரிகின்ற கவிமாவில் நீ பொருந்தி ஒன்று சேர வைராக்ய சாதனை செய்து அதற்குரிய மௌனசா தனங்களைக் கடைப்பிடித்து வாசியைப்பந்தாடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாயே யானால் ஒன்பது வாசலாகிய நவரேகைகளும் தானேமூடி அண்டகோள அலங்காரக் காட்சிகள் மெல்லமெல்லத் தோன்ற ஆரம்பிக்கும். எ-று.

கொண்டதுமென்மனதாற்பத்துமுக்கோணங்கூர்மைகொண்டாடியதும்
மண்டலத்தன்னிலேதோணுமனுவத்துமங்காதரத்தினம்போக்
பண்டொருநூனும்பொருந்தியஜெசமுமப்பானுகத்திம்மூன்றும்
வெண்டகைமுத்துடன்பச்சைபவளமொன்றுக்கிக்கொளென் நினைவே.

(இ-ள்):—இன்னும் ஏ நினைவாகிய மனமே! மேலே சொன்ன நாற்பத்திமுக்கோண மென்ற அலங்காரத்திரைகளும் ஒரு மிக்கத் திறந்து தோன்றும். கூர்மையுடன் கண்டு கொள்ள சக்தி உனக்குக்கிடைக்கும். இனி இந்த மண்டலத்தின் மேலுதித்து வந்திருக்கா நின்ற சகல பிராணிகளுடைய இரகசிய ஸ்தூலங்களும் ஸ்பஷ்டாம்ஸம் போல் தோன்றும். அவைகளிலுள்ள ஜீவ இரத்னமாகிய பரமாத்மாவுந் தெரியும். நூனுடைய ஜெசமும் தெரியும் அந்த மூன்றும் முத்து, பச்சை, பவளம் ஆக நீ எண்ணிப்பொருத்திக் கொள்வாயாக. எ-று.

முக்குமுறைமைதமுக்கோணவட்டத்துள்முறுக்கிகொள்முத்திரியைக்
குத்திலெழுந்தெல்லாமொன்றுமிருந்தகுழந்தையின்வாயதிலே
பத்திபிறந்ததுபாலகனென்றறிபாரமடிமீதிலேதான்
சித்தாயிருந்ததுயாகௌதுலஃலமுச்சல்லாஹூவென்நினைவே. (12)

(இ-ள்):—முக்கோணவட்டத்தில் இலங்கித் தெரியா நின்ற ஒளியை, நீ முத்தாகிய முகம்மதியாவாக உறுதியுடன் கண்டு பிடித்துக் கொள்ளவேண்டியது. அப்படி உறுதியாகப் பிடித்து அதிற் சேர்மானஞ்செய்துகொள். அதற்காகவேண்டி உன் ஷசாட்டங்கள் அனைத்திலும் முத்திரைபோட்டுக்கொள். அப்போது உன் நூரத்தில் ஒரு அழகிய பாலகன் உதயமாகி உன்மடிமீதில் கிடந்து விளையாடும். அதற்கு நீ செங்கீரை விளையாட்டுக் காண்பித்துக் கொண்டிருப்பாயாக;—அதுதான், எம்பெருமான் கௌதுல் அஉலம் சற்குரு முஹியித்தீனாக இருக்கும். அதுதான், உன் மூச்சாகிய அல்லா ஹூவாக இருக்கும் என் நினைவே. எ-று.

நினைவுப்பதிகம்சம் பூர்ணம்.

இலாஹிப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆயத்து முத்த லக்கென் றரும்பொரு ளாதி நாதன்
ஹேயொத்த மீமுங் கூடி கினர்ந்துயிர் சீவனாகி
மாயுற்ற லாமுக் குள்ளே வருஜா மடக்க மாகும்
சாயுற்ற ஹூவுக் குள்ளே தங்கிடு மிலாஹி நீயே. (1)

(இ-ள்):—முத்தலக்காகிய ஆயத்தால் அதில் நின்றும் அரும் பொருளாகிய ஆதி கன்சுல்மருபியா என்னும் மோகரசத்தில் உதய மான நாதவிந்துவாகிய இரகசிய வஸ்துவாகி, அப்பால் ஹேயா கிய வரட்சியும் மீமாகிய குளிர்ச்சியுங்கூடி ஜடலம் உருவாகி அப் பால் அனுசிறுவனின் முக்ய சத்து காரத்தில் நின்று ஜீவன் உண் டாகி அப்பாலே லாமாவின் வட்டத்தில் நின்றும் ஐனுடைய ஆலத்தில் ஒளிவாய்த் தெரிகின்ற சாயுச்ய பதவியான ஹூ மந்தி ரத்தை நினைவில் அடக்குவதே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

ஹாவ்வுமே ஹாவுக் குள்ளே குறித்தது மடங்கி நின்ற
செவ்விதாய் மீமுக் குள்ளே சிறந்தது ஹாவு மாமே
தவ்வுமே அலிபு லாமும் நடந்திடுங் கீத நாதம்
குவ்விலு மடக்க மாகுங் குதுறத்தி லாஹி நீயே. (2)

(இ-ள்):—சகல சராசரங்களில் நின்றும் உதயமாகுவதும், இன்னும் உயிர்ப்பிராணிகளின் சுவாசத்தில் கொழுவி நிற்பதும், ஹாவு மந்திர ரகசியமாக இருக்கும். இன்னும் முகம்மதியாவாகிய ஓங்கார வட்டத்தின் முழுவதும் ஒழுங்காய் அடங்கியிருக்கின்றதும், அந்த ஹாவுடைய தன்மையாகவே இருக்கின்றது. இன்னும் நாவில் நின்றும் வெளியாகின்ற கீதநாத தொனியடங்கலும அந்த ஹாவாகவே இருக்கின்றது. இதை ஒன்ருகப்பகுத்து விளங்குவது தான் இலாஹியத்தின் வல்லமையாக இருக்கும். எ-று.

லாமலி பதுவென் றோதுமி லாஞ்சினை றூஹாக் குள்ளே
மாமத அலிபொன் ருகு மகிழ்ச்சியாய் நூனுக் குள்ளே
ஜீமதா யடங்கி நின்ற ஸிபத்தது சிர்றுக் குள்ளே
தாமொத்தே யடங்கி நின்ற தரும்பொருளி லாஹி நீயே. (3)

(இ-ள்):—லாமும் அலிபும் சரீரத்தில் இலாஞ்சினையாகிய ஆத்துமாவாக இருக்கும். நூனுகிறது ஜடலத்திலுள்ள சர்வ ஆநந்த பாஸ்கரமாக இருக்கும் இன்னும் ஜீம் என்ற கோலத்தில் இருக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் அடங்கலும் ஜடலத்தின் இரகசியமயங்களாக இருக்கும். இனி "தம்" என்ற வாசியைக் கண்டறிந்து அதில் சேர்மானிப்பதே இலாஹியத்தின் கொள்கையாக இருக்கும். எ-று.

சிர்றுமுத்தலக்கு பால லடங்கிய சித்தெ ழுத்தாம்
துர்றத்துச் சூட்ச மான துணைப்பொரு ளறிய லாமோ
அர்றஹ்மா னிர்ற ஹீமென் றணிநுகத் ததனில் நின்றே
அர்றஹீ மனிபு லாமி லல்குஹல் கிலாஹி நீயே.

(இ-ள்):—சிர்ருகிறது முத்தலக்காகிய முன்சொன்ன பாலகன் அடங்கிய சித்தெழுத்தாக இருக்கும். துர்றத்தென்றது முன் சொன்ன பாலகனை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய துணையட்சர சூட்சமாக இருக்கும். இனி அர்றகுமா னிர்றஹீம் என்றது, சர்வத்ர ஜெந்துக்களிடத்தும் கிருபை செய்யப்பட்ட கருவியாக இருக்கும்.

இனி நுக்தாவில் நின்றும் வெளியாகிவிட்ட, அர்றஹீம் அலிபு லாமும் இலாஹியுடைய தத்துவ நிலையாக இருக்கும். எ-று.

ஒருஅலி பொருளா மாக வோர்மையி லொருஹே றாஹாய்
ஒருவெழுத் துருவே யாச்சு தொத்துஇல் லல்லாவானுல்
மருளற்று அலிபு லாமும் மகிழ்ந்திடக் கமலத் துள்ளே
இருளற்று மௌனிவாய் நிற்ற இல்லல்லா இலாஹி நீயே. (5)

(இ-ள்): - ஜடலத்தில் ஒரு அலிபும், ஒரு லாமும், ஒரு ஹேயும் கூடி றாஹா உண்டாகி, இல்லல்லா வென்னும் கலிமா நிரப்பமாயிற்று. இனு ஒரு அலிபும் லாமுங்கூடி கூடி இல்லல்லாவென்னும் அட்சரங்கள் தொனித்தே அப்பால் ஹூவாயிற்று இந்த ஹூவை சதா இடைவிடாது உளமகிழ்ந்து தியானம் செய்து, இருதையகமலத்தின் கண் சூழ்பபெற்ற மனமாய்கையென்ற அந்தகார இருள் பிழம்பற்றபோது, சற்ஜோதிமயமாய் இலங்கி நிற்கும் சடரொளியே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

நீயது ஈமா னுகும் நிசப்பொருள் முஹம்ம துக்கு
லாயதுக் கினிமை யான வரும் பொருள் லாயி லாஹா
பூவது வான வாசப் பொருளமுஹம் மதூர்றசூ லல்லா
ஹூவென்று ஹீயுக் குள்ளே கூடிய இலாஹி நீயே. (6)

(இ-ள்):—நீ என்பது ஈமான் என்பதாக இருக்கும். இல்லாய என்னும் உண்மையானது, முகம்மதாக இருக்கும். லாஇலாஹ என்ற கலிமாவானது, இன்பமான தேனுக இருக்கும். அதில ஹூா, ஹீ, ஹூ வென்றது பூமியும் வானமும் வாசஞ்செய்கின்ற பரிமளவாடையாக இருக்கும் அந்த ஈமான் உள்ளே இலாஹியத்து அடக்கமாக இருக்கும். எ-று.

அந்தமா முஹம்ம தென்றும் மகும்பொரு ளதுக்குள் நின்று
மித்தமா வுலக மேழு மெழும்பிய வண்ட மேழும்
தந்தையே ஆத மாகித் தருமனுப் படைப்புக்கெல்லாம்
சொந்தமா யுறைந்து சேர்ந்த சோதியே இலாஹி நீயே. (7)

(இ-ள்):—எல்லா வஸ்துவுக்கும் அழகைத்தரக்கூடிய நூறுல் முகம்மதியாவில் நின்றும் இந்த பூமி ஏழும் வானமேழும் உண்டாகி, மானிடபிதாவாகிய, பாவா ஆதமுடைய சூரத்துண்டாகி, அதில் நின்றே ஞானப்பரஞ்சோதி உதயஞ் செய்யத்துடங்கிற்று. அதுதான் இலாஹியத்து. எ-று.

நீயென்று சொன்னாற் சுத்தம் நிலைப்பொருள் தன்னைக் கேளும்
நீயென்று சொன்னால் வித்தாம் தெரிபொரு ளறிந்த பேர்க்குக்
காயென்று சொன்னாற் பச்சை கலந்திடும் நூஹூக் குள்ளே
ஹீயென் முகமித் தீனே யெழுப்பிடு மிலாஹி நீயே. (8)

(இ-ள்):—இனி நீ என்பது மஹ்வியத்து லப்பற்றவஸ்து. நான் என்பது அக்னியாக இருக்கும். அது விந்து நாதம். காய் என்பது வாசிவலமாகிய பச்சைசோகையாக இருக்கும். அது நூஹூக்குள்ளே கலந்துறவாடி இருக்கும். ஹீ என்பது, சகல வஸ்துகளுக்கும் கருப் பொருளாகிய குரு முஹம்மதீனாக இருக்கும். அதுவே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

அந்தமீம் பேச்சுக் குள்ளா மறிந்தமீம் ஜனி லாகும்
முத்தலா மாக நின்ற முதற்பொருள் நுகத்துக் குள்ளே
வெந்துவா யோடி யோடி வேறொரு அலிபே யாகும்
சொந்தமா யுறைந்து சேர்ந்த சோதியே இலாஹி நீயே. (9)

(இ-ள்):—இரண்டு மீமில் ஒன்று வார்த்தையின் தொனியாக இருக்கும். மற்றொரு மீம இரண்டு விழிகளிலும் இலங்கக்கூடிய மாசற்ற ஒளிவாக இருக்கும். ஆதியில் லாமாக எழுந்தது மோக நெருப்பால் வெந்து ஒடிப்பாய்ந்த வித்தாக இருக்கும். இனி அலி பானது அதில் நின்றும் சோதிவிட்டெரியும் துண்டாமணித் தீப மாக இருக்கும். இதுதான் இலாஹி என்றறியவேண்டியது. எ-று

அகப்பொருள் ஹாமீ மாகும் அதன்பொருள் யாஸீ னென்றுந்
தருமிது விரண்டு மொன்றாய்த் தரும்பொருள் தாஹா வென்றும்
நகமிக மௌஜூ தாகி நடனங்கள் மஹ்பூ பாகும்
உஹூதுடன் பரத்துக் காளா யுதவிசெய் இலாஹி நீயே. (10)

(இ-ள்):—எல்லாவித அறிவிலும் இரகசியமயமான பொருள் ஹாமீம் என்றதாக இருக்கும். அந்த ஹாமீம் என்பதற்கு இரக சியம் யாசின் என்பதாக இருக்கும். இந்த இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து உருத்திரண்டதானது, தாஹாவாக இருக்கும்' இனி தாஹா என்பது மவ்ஜூதில் அடக்கமாக இருக்கும். அந்த மவ்ஜூதா னது, மஹ்பூபாகிய முஹம்மதீனில் அடக்கமாக இருக்கும். அதுவே பராபரவஸ்துவாக இருக்கும். அதில்தான் இலாஹி பூரணம் பெற்றதாக இருக்கின்றது. எ.று

தகாது வென்று தன்னைத் தாபரத் துடனே தேடி
வககதுக் கமலத் துள்ளே வாஜிபு அஹதிய் யத்தில்
அகாதை யோதி யோதி யடங்கிய இல்முக் குன்னே
ஒசிகது வுனக்கா ளாக்த முன்பர மிலாஹி நீயே. (11)

(இ-ள்):—இனி தகுமான பொருள் எது என்று, உலகமெல்லாம் தேடிப்பார்த்தும் வஹதானிய்யத்தின் துறையில் சேர்மானிக்கத்தகுந்த ஒருமைப்பொருள் ஒன்றும் வாய்க்காததினால் இவ்மின் அந்தரங்கமாகிய அந்த குரு முஹிபித்தின்தான் கருமம் என்று கண்டு பிடித்தபோது இலாஹியத்தின் சிபத்து உடனே வெளியாகித் தெரியலாயிற்று எ-று

தருமது வெனது தந்தை தாய்வழி தமருக்கெல்லாம்
உறும்பிழை பொறுத்து நீதா னுன்பிற தவுசி லாக்கி
மருகமழ் வாவி மக்க முஹம்மது தபிஷ பாத்தும்
திருமணைக் காட்சி காட்டுன் திருவுள மிலாஹி நீயே. (12)

(இ-ள்):—இலாஹியாகிய ஆண்டவனே! நீ என்னுடைய தாய்தந்தை ஆகிய இருவரின் பிழைகளும், அவர்களின் மரபினர்களின் பிழைகளும் பொறுத்து உன்னுடைய பிர்தௌஸின் அலங்கார செல்வாக்களும் நல்கொடை கொடுத்தருளி உன் ஹபீபாகிய எங்கள் நாயகம ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்களின் ஷபா அத்தும் கொடுத்தருளி அந்நாயகபதியவர்களின் சுவர்க்க லோகத்தின் திருமணக்காட்சியும் நாங்கள் பார்க்க நீ உதவி செய்ய வேண்டியது. (எ-று)

இலாஹிப்பதிகம் ஸம்பூரணம்

நாட்டப்பதிகம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

கோஜால மான வெங்கள் நபியி றசூல்
கோவருளுங் கல்பிதனை மெய்யாச் சென்று
ஆசார சாலமறை முதியோர்க் கெல்லாம்
அஹமதென்றும் மருளுந் தீனைக்
கூசாதே நபிஷறகைக் குறித்துக் கொண்ணு
குணமான முஸ்லீங்க ளவரே யென்றும்

பேசாத பேச்சொன்றும் பேச வேண்டாம்
            பெரியோன்றன் திருநாமம் பேணிக் கொள்ளே. (1)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞான சற்குரு ஸ்தானங்களில் ஆதிபீடமாகிய, நபிகள் சிரோமணியவர்களின் திருளவுப்பொருத்தமான உபதேசத்தை உண்மையாய்க்கொண்டு செலுத்தவேண்டி ஏற்பட்ட குருமார்களே! அந்த மேலானதவத்தில் நீங்கள் காரியம் பெறவேண்டுமானால், அவர்களது அரியஞானமான ஷரீஅத்தை ஒரு சிறிதும் தவறவிடாமல் பற்றிப்பிடிக்கவேண்டும். அந்த ஷற ஆகிறது. அஹ்மது முகம்மதாக இருக்கும். அதுவே ஞானத்தின் வேராக இருக்கும். முஸ்லீமானவர்கள் எந்த சந்தர்ப்பங்களிலும் அல்லாவின் மஅரிபத்தை வாய்திறந்து அகமிய மில்லாதவர்கள் வாழக்கூடிய ஸ்தலங்களில் பேசிவிடாமல் பேணி நடக்க வேண்டியது. முதலாவதுபடியாக இருக்கும். எ-று.

கொள்ளவே நிலையென்ற வமுதந் தன்னைக்
            குறித்துநீ யநுபவித்துக் கொள்வையானால்
விள்ளாதே சிறியோர்க்கும் வேசை கட்கும்
            விதமறியா வீணர்கட்கு மாகா தப்பா
தள்ளாதே பெரியோரைச் சார்ந்து கொண்டு
            தயவுடனே யவரமிர்த குணப்போ லானால்
உள்ளமெல்லா முயாவிநின்று பக்கந்தேறு
            முயர்த்தமணி வட்டத்துள் நாதந் தானே. (2)

(இ-ள்):—அவ்விதம் நீ மஅரிபத்துல்லாவை உணர்ந்து கொண்டு விட்டேயானால், அந்த மறை இன்பக்கனியான அமிர்த ரசத்தை புண்ய பலன் தெரியாத அற்ப புத்தியுள்ள மூரட்டு ஜனங்களுக்கும், பல மோக லாகிரியுள்ள வேசைப் பெண்களுக்கும், அறிவில்லாத பாலவர்களுக்கும் நீ இலேசாய்க் கொண்டுபோய் சொல்லிவிடாதேயப்பா. இந்தச்சொல்லைக் கடக்காதே! மஹான்களின் வாசனையுள்ள சகவாசத்தில் இருந்து கொள். நாளாவட்டத்தில் அவர்களின் அமிர்தமான குணத்தில் நடை பழகிக் கொண்டுவா. அப்போது உன் இருதயத்தின் மாசாகிய அழுக்குகளெல்லாம் கழுவப்பட்டு நாதமணிச் சுடரின் தேஜஸானது பளீரென்று ஒளிவு செய்யத்துடங்கிவிடும். எ-று.

நாதனிலை யென்றால்... ... அலியே யென்றும்
　　நமனுடைய சூட்சமது சுழினை மென்றும்
காராய்ந்த விருளகத்திற் கருவே யென்றும்
　　கருவென்றால் கமலத்தில்முச் சுடரா மென்றும்
ஆராய்ந்து நீர்தானென் றுரைத்தா ரென்றும்
　　அஹதுக்குள் உஹமதான மஹம்மூ தென்றும்
சீராய்ந்த பேர்கட்கே யூரா மென்றுந்
　　தீர்க்கமாய் ஞானப்பெண் ணொடியிற் கண்டார். (3)

(இ-ள்):—அந்த நாதமணியின் நிலையானது எதுவென்றால், அதுதான் அலியாக இருக்கும். இனி நமனுகியமவுத்துடைய சூட்சியம் என்னவென்றால் அவசியம் அறிவப்படுத்துகிறேன். அதுதான் சுழினம் என்கிற சூனியம், இருள்வட்டம்போல் தெரிவதுதான் உடலுக்கு கருவென்று உறுதிகொள்ளு. அந்தக்கருவுக்குக் கருவானது கண்கமல நடுவில் தெரியும் சிறிய ஒளிவட்டமாக இருக்கும். அதைத்தான் நமது முகம்மதியா மிஃருஜியில் தெரிசனை செய்தபோது, அது வாய்திறந்து ''நான் அஹ்மது. நீ அஹ்மது, நீதான் நான்'' என்று சொல்லிற்று. அதுதான் மஹ்பூபு என்ற கன்னிவயதுள்ள முகவரைகீருத பெண்மணியாக இருக்கும். இதைக்கலந்த இன்பத்தைத்தான் அக்மல் ஷஹாசிதாக இருக்கும். இந்த சூட்சியத்தை வெகு சீருடன் ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டும். எ-று

காணப்பா சிவசிந்தை கோடி மாந்தர்
　　கலங்குகிறார் மலங்கிவெகு பேர்கள் மாண்டார்
பூணப்பா புதுமலர்க்குட் பூப்பூத் தாற்போற்
　　புகழ்பெரிய நடுவணையைப் புதின மாக்கு
ஞானப்பா சரமென்ற பார்வை நாட்டு
　　நடக்குகின்ற வாசியைநீ தவிர்ந்து கட்டு
தோணப்பா முக்கோண வட்டத் துள்ளே
　　சுடரொளியைக் கண்டுவெகு பதனம் பண்ணே. (4)

(இ-ள்): - ஏ! சிவசிந்தை என்பதைகாண்க எவரால் முடியுங் காரியம்? அதைக்காண்க வேண்டியதற்காக எத்தனை கோடி சித்தாதி சித்தர்களெல்லாம் தேடியலைந்து, மனங்கலங்கி

மாண்டழிந்து போனார்கள். அப்பா. அதானது புதுமலராகிய முகமண்டலத்தில் ஒரு ஜலவாகி உண்டு. அதில் பூப்பூத்த வண்ண மாக ஒரு நவீன புஷ்பம் விரிந்திருக்கின்றது. அதன் நடுவிலை யாகிய மகரந்தத்தில் தோன்றி மின்னித்தோன்றும். என்ன அள வற்ற ஆச்சரியம் அப்பா! அதில் உன் ஆசை உறுதிப்படென்ற கூறிய பார்வையை நாட்டு. வீணாய் அங்கு மிங்கும் ஓடித்திரி கின்ற சுவாசகலையை ஒரு நிலையிற் கொண்டுபோய் கட்டிவிடு. அப்பால் முக்கோணம் என்ற புருவமத்தியின் உள்ளே நாத்தின் பசா வடிவான திருமணி ஒளியைக்கண்டு வாசைப்பதனைப பண் ணிக்கொள்வாயாக. எ-று.

பண்ணாவே பரமென்றால் ஹக்கு மாகும்
பகுத்துநீ பார்த்தாக்கால் முஹம்ம தாகும்
அண்ணாக்தாம் குத்துபில் அஃல மாகும்
அருணாவொளி பாய்ந்தாக்கால் குருவு மாகும்
முன்னமே புருசபா ரூஹே யாகும்
மூளைத்தெழுந்த ஹக்குநீ தானேயாகும்
சொன்னமாங் கலிமாவில் நிக்கி ருக்கும்
சுடர்மணியின் சூட்சமோ ரெழுத்து மமே (5)

(இ-ள்)—அப்படி நீ பதனம் செய்து மௌனியானபோது உன்னில் நின்று ஹக்தஆலா ஒரு அற்புத உற்பனமான ரூபத்தில் வெளியாகிவருவான். அதன் ரூபலாவண்ணியத்தை என்னென்று சொல்ல முடியும்! அதை நன்கு உற்றுணர்ந்து பார்த்தாயானால் அதுவே முஹம்மதியாவாக மலையிடை வெள்ளிபோல் விளங்கி விடும். அந்த மகத்தான வடிவில் நீ மோகித்து நின்று ஆநந்தப் பரவசியானபோது அதுவே குதுபுல் அஉலாமாகிய எம்பெரு மான் சத்குரு நாதன் திருமுகியித்தீனாகத் தெரியும். அதுவே சூரி யனுடைய ஒளிவுபோல் உனக்கு வழிகாட்டியாகிய காமில் குரு வாக நின்று சகலமும் உபதேசிக்கும். அப்பால் அது ஆதியில் நீ நடத்திக்கொண்டுவந்த முருக்கபாவில் வெளியான கண்காட்சி யான ரூஹாவுடைய ரூபத்தாக இருக்கும். அது வேறுமல்ல நீ யாகவே இருக்கும். இது உண்மையே. அந்த சுடரானது, கலிமா வில் நின்றும் ஓரெழுத்தாகிய ஹூவின் மந்திரமாக இருக்கும். எ-று.

ஒன்ருகும் ரண்டல்ல வூமை யாகும்
உறைந்திருந்த சங்குதலே வட்டத் துள்ளே
நின்ருடும் சூட்சமது மவுன மாக
நிலேயறிந்தா லுன்றனுக்கு நாலு மார்சு
கண்டார்க்கு விபரமது பேச்சு மூச்சுக்
களவில்லாப் பார்வையுடன் கேள்வி யாச்சு
விண்டாலுந் தெரியாது கருமி கட்கு
விளம்புகிறேன் கேளும்பா பின்ன மௌன்றே (6)

(இ-ள்);—அதை எந்த வஸ்துயில் ஒட்டிப்பார்த்தபோதைக் குப் ஒன்ருக இருக்குமே ஒழிய இரண்டு பட்டுத்தோன்ருது. ஆனல் அது ஊமை அட்சரமாக இருக்கும். இந்த ஜடலத்தில் வலம் புரி சங்காக இருக்கும். சிரசின் வட்டத்தில் தெரியப்பட்டதாக இருக்கும். அதை மௌனமாகப் பதனஞ்செய்து அதனுடைய நிலேயை அறிந்து கொண்டாயானல் இனியுனக்கு நாலா காரியங்க ளுங் கைகூடுவதற்குத் தகுந்ததாக ஆயிற்று அதைக்கண்டவர் கள் பேச்சுக்குப்பதிலாக மனவாசியைப் பற்றிக்கொள்ளவேண்டி யது. யாதொரு கள்ளமில்லாமல் சொல்லிவிட்டேன். அதுவாகு றது கேள்வியும் பார்வையுமாக அடங்கி நிற்கின்றது. இதன் அந் தரங்க ஞானமயத்தை சண்டாளர்களான பாலகர்களுக்கு விடுத் துச் சொன்னலும் தெரியவராது. இன்னமொரு ரகசியம் சொல் கிறேன் கேட்பாயாக. எ-று.

இன்னமொகுறுண் டதுவுங்கே ளுறவுன் னுடே
ஊக்கமுடன் மண்டலமுன் றுண்டு தாண்டு
மின்னலில்லா முப்பாமுன் டப்பாற் போந்து
முடிவற்ற வெட்டவெளி முடுகி நின்ருல்
கின்னரமும் வாசியுமே கிளம்புக் கோடிக்
கிளம்பியொரு மயில்மின் நின் ருடும் வாசி
இன்னுமகா தேவுடனே முனிவு மற்றும்
என்மகனே மவுத்தாய்நீ யெழும்பு வாயே (7)

(இ-ள்);—அதாவது உன்னுள்ளே மூன்று மண்டலங்கள் உண் டும், அவைகளேக் கடந்து அப்பால் சென்று விடு, அதற்கப்பால் முப்பால் உண்டும், அதையும் கடந்துவிடு. அப்பால் வெட்ட

வெளி ஒன்று தோன்றும், அதை முடுக்கிக்கொள்ளு. அங்கே கோடிக்கலைக்கான கின்னரசங்கீதங்களுடன் வாசியானது முழங்கும். இன்னும் அந்த வாசியானது ஒரு மயிலின் ரூபம்போல் ஒரு கன்னி ரூபம்தோன்றும். அதைச்சூழ முப்பத்து முக்கோடி தேவமுனிகளும் கிளம்பிவரும். அதில் நீ மவுந்தாகி உயிர்பெற்றெழும்புவாய். எ-று.

எழும்புவது சூத்திரந்தா னென்று கேளாய்
　　　எளியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் வேசைகட்கும்
களிம்பற்ற களங்கம்போல் நினைவொன் றுரும்
　　　கனகமணி போலாடும் ஐனி னூடே
தழும்பில்லா வழியதுவே யாகு மப்பா
　　　தயவுடனே வாலைநீ பிராய மாக்கும்
அழும்பிள்ளை குரலடங்கும் அம்மா அப்பா
　　　அரைவாசி வாலைக்கு வகையைக் கேளே. (8)

(இ-ள்); — அப்படி எழும்பும்படியான சூட்சியம் எப்படியென்றால் மகனே இதைக்கருத்தில் பேணிவைத்துணர்வாயாக. சிறியவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் சரி. அல்லது வேசைகளுக்கும் சரியே. களங்கம் அற்ற தங்கம்போல நினைவானது ஒன்றுதான். அதானது ஒரு கடுகுபோல் ஒளியாக கண்ணின் நடுவே நின்றுடுகிறது அதுதான் சந்தேஹமற்ற மெய்ஞ்ஞானமாக இருக்கும். முடுகினால் இளம்பிராயமான கன்னிகையாகத் தெரியும் முதலாவது குழந்தை அழுகிற சப்தம்போல அம்மா அப்பா என்று கேட்கும். அது அந்த வாலையுடைய வாசித்தொனியாக இருக்கும். அதன் வகையைக் கேட்பாயாக. எ-று.

வகையான சூத்திரத்தின் வகையைக் கேளு
　　　வகாரவான வாசிக்குள் உகாரவைப் பூட்டிப்
பகாவான ஹேஎழுத்து கையை மூட்டிப்
　　　பண்புடனே பதனமாய்க் காத்துக் கொண்டு
நகையான மணிவட்டத் துள்ளே நின்று
　　　ஹூஹூஹூ வென்றஞ்சு பத்து வட்டம்
துகைவகையாய் நீ பார்த்துக் கேட்பா யானால்
　　　சுடர்மணியாம் முஹம்மதுவுந் தோன்றும் பாரே. (9)

(இ-ள்):—எப்படி என்றால் வாசியாகிய நினைவில் உகாரமாகிய ஹூ மந்திரத்தை உறுதியுடன் பூட்டப்பா. அப்பால் ஹேற எழுத்தை அதாவது ஒரே நிலையாகிய நாட்டத்தை அதில் மூட்டி அப்பால் அதை மற்ற தீங்காகிய, இருவினைப் பந்தங்களான இப்வீக வந்து அழிமானஞ் செய்து விடாமல் காவல்செய்து, மணிவட்டமாகிய தூறல் ஜனில் கூட்டுறவுசெய்து, ஹூஹூ ஹூவென்று உள்ளே முழங்கச்செய்து விட்டால், ஐம்பத்தோரட்சரக் கொலுவாகிய சுழுமா வட்டத்தின் நடுவே முகம்மதியா ஒரு பிரமாண்ட பரஞ்சோதியாகத்தோன்றி வெளியாகும். எ-று.

தோன்றுவது மென்ன நிறம் பச்சை யாகும்
தொகுத்துநீ பார்த்தாக்கால் பவள மாகும்
போன்றுகழல் மறுவற்றால் தான மாகும்
பொறுக்கமனம் வாராது ஆத்தா ளென்பார்
மூன்றுதா முகவனையை முத்தி முத்தி
முச்சுடரி னிவ்வறிவை யறிந்தா யென்று
நான்றியென்னை . ...யெடுத் தனைத்த
தருமனத்தை யெட்டடா வள்ளத் தானே. (10)

(இ-ள்);—வ்விதம் முகம்மதியா வெளியாகின்ற நிறமானது என்னவென்றால் பசசையாக இருக்கும். இன்னும் நீ கூர்க்கப் பார்த்தக்கால் பவளத்தின் நிறமாகக் காட்டும். அதில் யாதொரு சந்தேஹமற்ற நின்று சாதித்தேயானால் உடனே அது வெண்முத்தின் ரெங்காகும். அந்த ரெங்கின் ரூபாலாவர்ணியத்தை மெய்ஞ்ஞானவான்கள் தெரிசனைசெய்த போது, மோகந்தாங்காமல் சிவசாமி ரூபத்தில் வண்டாய்ப்பிரண்டெழுந்து ஐ! என் அம்மணி! என்று கெஞ்சுவார்கள். அப்போது அம்மனியானவள் உன்னை நோக்கி, கிருபை விழிகொடுத்து, இவ்வரிதான மகத்துவத்தைப் பெரிதும் கஷ்டமெடுத்துத் தேடியுணர்ந்து வந்தவனே! என்று உன் முகவனையை மூன்று விடுத்தம் முத்தி ஆலிங்கனம் செய்து போற்றுவாள். அப்பேர்ப்பட்ட பரமானந்த சுகத்தை நீயடைந்து முத்திவானாக வேண்டும். அப்போது அது ஒரு அன்னப்பக்ஷியின் ரூபத்திலிருக்கக்காண்பாயப்பா. எ-று.

வன்னமது தின்றும் பட்சி போல
　　வடிவதுவும் மாறாது நிறுத்திப் பாரு
அன்னமது கோழியுடன் காக மாகும்
　　அலையாது வல்லூறு ஆந்தை யாகும்
சொன்னபடி சொர்ணமதா யறிந்து பார்த்துச்
　　சொகுசுடனே அக்குறியி லூடே நின்றால்
தன்னவர்க்கும் முன்னவர்க்கும் எமனானா
　　தாட்டிகனுங் காலன் வந் துயிரை வாங்கான் (11)

(இ-ள்):—காருண்யக்கடலான நாதல் முகம்மதியாவானது அந்த மகாமில் ஒரு அன்னப்பக்ஷிபோல நிற்குதுவதை நீ கண்ட மாத்திரம், அதன் பரிசுத்தமான ரூபத்தை நீ மறக்காமல் உன் நினைவில் நிறுத்திப்பார் உடனே அவ்வன்னமானது சேவற் கோழியாகி அப்பால் காகமாகும். அப்பால் ஒன்றொன்றாய் மாறி மாறி வல்லூறு ஆகி ஆந்தையாகும் இந்த நான் சொன்ன பிரகாரம், பஞ்சகோலாகலங்களிலும் உன்னை சொரூபிக்கத் தெரிசனை செய்துகொண்டு வந்தாயேயானால், முன்னோர்களையும். இனிவரும் பின்னோர்களையும், வந்து வந்து உயிர்பிடுங்கிய வல்லான கண்டனாகிய எமனானவன் வந்து உன் உயிரை பிடுங்குவதற்கு மார்க்கமே கிடையாதப்பா. எ-று.

வாங்கானே வகையறிந்த வடியா ரென்று
　　வளமைபெற வல்லபந்தா னுரைப்பா னப்பா
தேங்கானு மிகராயி லிங்கே வாவென்
　　...றானு மியப்பியுரை கேட்கும் போது
பாங்கான மனமோடு பயமாய்க் காத்துப்
　　பையஇபு லீசதையும் வென்றசீமான்
தேங்காம லென்னோடு முறையாய்நின்ற
　　சீமான்மு ஹம்மதுடைத் தீனே மென்றார். (12)

(இ-ள்):—இவன் அல்லாவின் வல்லபத்தைக் கண்டறிந்தவனென்றுகண்டு, உன்னைப்புகழ்ந்து வணங்கி நிற்பான். நின்று உன்னை அன்புடன் இங்குவாடாவென்று, பாதார்ச்சனை செய்து, இனிஉன்னை நான் தொடமாட்டேன் என்று, உறுதிசெய்துகொடுப்பான். இவ்வளவு அருமை பெருமைகளும் வல்லமைத்தனமும்

எதினால் கிடைத்ததென்றால், இப்லீசு லஃனத்துல்லாஹ் வெற்றி யடைந்த மஹோமஹானாகிய, நமதாண்டவர் சல்லல்லாஹு அலை ஹிவசல்லமவர்களின் தவ்ஹீதின் பாதையைத்தொடர்ந்த புண்ய வசத்தினாலல்லவா, அவர்களின் தீனை எடுத்து நடந்த அருமையா னது மரணபந்தத்தையும் தாண்டிவிட்டது. எ-று.

நாட்டப்பதிகம் சம்பூர்ணமாயிற்று.

பஞ்சபட்சி பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

ஏம பஞ்சபட்சி யஞ்சும் நெஞ்சில்வாழ
வேக வல்லோனருள் குதுறத்தால்
சாமம் நாளொன்றுக் கஞ்சு தாமுமாறு
தாமும் நாழிகை சொல்லவே
நாம பட்சிபெரு மயிலுங் காகமும் நமனு
மாந்தை வல்லூறன் கணக்கையும்
சோம சேமுடன் வேத மஞ்செழுத்துந்
தொகுத்துச் சொல்லவெகு சூட்சம்பார் (1)

(இ-ள்):—நூறுல் முகம்மதியாவின் குதுறத்தாகிய பஞ்சபட் சிகளின் ரூபங்களை எந்நாளும் மனதில் ரூபப்படுத்தும்படியாக ஒரு நாளொன்றுக்கு ஐந்து ஜாமங்களிலும் ஐந்து ரூபங்களும் நினை வில் பதியப் பெற்றுவரவேண்டியதற்காக, ஒரு ஜாமம் மயிலும் ஒன்றில் வல்லூறும், ஒன்றில் காகமும், ஒன்றில் ஆந்தையும், ஒன் றில் சேவலும் வரவேண்டிய கணக்கை விவரிக்கவேண்டியதற்காக ஆண்டவன் தன் கலாமுல்லாவில் அல்ஹம்தென்ற அஞ்சுபஞ்சாட் சரங்களை இறக்கிவைத்தான். அதன் சூட்சியத்தை இனிவரும் பாராவில் நீ பார்த்துதகொள்ளப்பா. எ-று.

அவிபு சவகுமொன் றுக விருபத்தெட்
டடங்குங் கூட்டில் வட்ட காபுன்னே
மெவிவி மொடுக்கும்பட்சி மயிலு மாசையொக்கு
மெவருங் கணக்கைவிரித் தறியவே
பலுகு மனுவினுச்சி யறாவு நொடிவிற்சித்துப்
பகருங் காமவழி யுருவதாய்

தலியும் ஆவுமட்சரத்திற் பூட்டிக்கூட்டி
　　　　தாவும் பார்வையூனும் தமசூட்சம்பார். (2)

(இ-ள்):—ஒன்ருவது அலிப, அப்பால் சவருய் நிரப்பமாயுள்ள இருபத்தெட்டு அட்சர மடங்கியுள்ள கூடாகிய இந்த ஜடலத்தில் முகவட்டத்தில் உள்ள காபு என்றதற்குள்ளே அரசாட்சி செய்வதானது மயிலாக இருக்கும். இதை முதலாவது குருமார்கள் அறிந்து உபதேசஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது உச்சியின் கபால மண்டலத்தில் ஒரு அனுவுப்போல் தெரியும். அதுதான் இஷ்க்கின் புதையலாக இருக்கின்றது. அதுவே ஆ, வு, என்ற அட்சரத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதனுல் தான் நாவில் தொனியும், விழிகளில் ஒளிவான பார்வையும், ஊண்தீனும் கிரஹித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதை உணர்ந்துபார். எ-று.

நவ்வு மவ்வுமலி பாக நின்றனுஞ்
　　　　சூட்ச தற்கருவைச் சொல்லவே
எவ்வுஞ் சூறத்தொளி யெட்டு மூன்றில்வைத்
　　　　தெண்ணில் காருமொரு வட்டத்தில்
ருவ்வுங் குத்தெழுத்தைக் கூட்டி மாட்டிவைக்கக்
　　　　குறைக்கு மின்சகனெளி பாதைக்குமே
கவ்வும் ஹம்செழுத்துக் கருவு மம்பதுக்குள்
　　　　காட்டுங் கமலக்தரு சூட்சம்பார். (3)

(இ-ள்):—நூனும், மீமும், அலிபும் சேர்மானமான சூட்சியக் கருவைச் சொல்கின்றேன். ஏய் ஆகிய அட்சரத்தில் ருபங்கொண்டெழுத்த எட்டெழுத்தையும் மூன்று அட்சரத்தில் வைத்து, எண்ணற்ற மகிமையுடைய ஒரு கருமாவட்டத்தில் ஒரு குத்தெழுத்தாகிய ஒரு ருளிவட்டத்தைத் தெரிசனை செய்து, அதில் நாட்டத்தை சேர்மானிக்கவேண்டி காரியஞ்செய்தால், இன்சானின் ஆத்ம ஒளிவானது ஆத்திரத்துடன் பதை பதைக்கும். இதுவாகிறது ஹம்செழுத்தான ஆதியான கருவை ஐப்பத்தோரட்சரத்திற்குள் காட்டக்கூடிய கருவாகிய கபலத்தின் குருவாகிய முகிமித்தீனின் இரகசியமாகிய சூத்திரத்தை நீ கண்டு கொள்வாயாக. எ-று.

பாதை கண்ணெளிவு பறக்கும் மலிபிற்கலை
　　　　பாய்ந்து சாத்தைவெட்டுங் கனலைப்பார்

தாதை வழியைவிந்து தாழ்த்தி யுயர்த்தியூணுத்
தமருஞ் சுழிவட்ட மமருமே
காதை விழியில்வைத்துக் கண்ணி னிடையிற்குந்தக்
கருவுங் குருவுங்காணும் ஹக்கனே
ஒதை வழியைப்பற்றி யோர்மை நினைவையுற்றே
யொத்துக் கணக்கிற்குரு சூட்சம்பார். (4)

(இ-ள்): — மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாதைக்கு முதல் வழியானது நேத்திரத்தின் நடுவில் இலங்கும் தாத்தொளிவாக இருக்கும். அந்த அவியில் வில்லைப்பூட்டி சுவாச சரத்தைப் பிரயோகித்தால், ஆல மெல்லாம் ஜோதி செய்கின்ற தோத்ர ஒளிவு வெளியாகி காந்தி செய்யும். அதில் தகப்பனுடைய நாதவிந்தின் வழியாக அமர்ந் திருந்த முச்சுடர்ப் பிரகாசமும் உனக்குத் தோன்றித் தெரியும். அதானது சுழிமுனை வட்டத்தில் காணப்படும். அப்பால் கேள்வி யைப்பார்வையில் வைத்து, நேத்திரத்தின் நடுவில் நினைவைக் கொண்டுவைக்கவே கருவாகிய ஒளிவானதுடன் குருத்தில் வெளி யாகுவதைக்காண்பாய். இதுதான் ஹக்குடைய சொரூபமாக இரு க்கும். இது சற்குருநாதனுடைய உபகார ஆதாயமே அன்றிவேறு சாமார்த்திய மூன்றால் என்னமுடியும். ஆனதால் அந்த பரத்தில் உன் நாட்டத்தையும் ஒன்றுசேர்த்தால் அது சற்குருவின் தோத்ர வடிவாகத் தெரியும், அந்த சூட்சியத்தை நீ பார்ப்பாய் (எ-று)

பறக்கும் பறவைக்காகம் நடக்கும் வழிகைக்கேணு
பகரும் வாமும்ஹேறயும் பக்கமே
அறுக்குஞ் சரமுந்தெக்கை யடங்குமி யியுமாகு
மறித்திலே யென்னிறை யவனே
இறக்குஞ் சமையமெட்டு மேகி வாங்கிக்கட்ட
விசையுங் கடைசிமூல வட்டமே
அறுக்குஞ் சமையசத்தி யஞ்சு சரமும்வரு
மாவு மீயுங்குரு சூட்சம்பார். (5)

(இ-ள்): — இனி காகம் என்னும் பட்சியின் சூட்சியமானது நடக்கின்ற மார்க்கத்தைக்கேள். வாமும், ஹேறயும், அதன் பக்கத்தி லாக இருக்கும். அதில் சூரியகலையின் சரமானது ஒத்து நடக் கின்றதாக இருக்கும். இந்த சூட்சியம் ஹக்தஆலாவைத்தவிர

வேறு சந்தேகப்பட்ட மாந்தர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாது. இறக்கும்படியான சரங்கள் எட்டையும் வாங்கிக்கொண்டு நிற்பட்டினவுடன், மூலாதாரத்தின் தீர்மானமான வாசிவட்டமானது. உனக்கு இசைந்துகொடுக்கும். இனி நீ செய்த தோஷங்கள் முற்றும் வெந்து நீறி சத்தியின் ஐந்து சாங்களும் மீமிசை, அதாவது சற்குரு முகிமித்தீனில் வந்து நடனஞ்செய்து திருவிளையாட்டுச் செய்யும். இதுவுங் குருநாதனுடைய சூட்சியமாக இருக்கக்காண்பாய். எ-று

எட்டு மட்டுமூன்று மேவல் கண்டபேருக்
கேங்கு மூச்சைப்பாய்ச்சலெவ்விடங்
கட்டுந் தலத்தில்முட்டுங் காவல் நபிலையுண்டுங்
காணுங் குக்குடந் தோணுமே
பட்டு ஹேயும் ஏயும் மையப் பாய்ந்துமெய்மைப்
பாய்ச்சலோடிவரும் பக்கமே
செட்டும் பலிக்கப்பார சேத முனக்குமில்லைத்
தெள்ளுங் குருவினருள் சூட்சம்பார். (6)

(இ-ள்):—இனி எட்டுச்சாத்தை மனவாசியிற் கொண்டு உறாச் நாசூல் அதாவது ஏற்ற இறக்கப்பழக்கம் செய்யுந்தவசிகளே ஆதியில் சற்றுப்பதம் பார்க்கும். கண்டத்தில் கீழும் மேலும் அங்கங்கே தட்டி மூட்டி மயக்கத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி வைக்கும் இந்த மகாமில் நபிகள் சிரோன்மணியின் காருண்யமே ஒரு காவலாகவந்து நின்று சாயுச்யம் புரியும். அப்பாற் சேவற் கோழியானது சொரூபத்தில் வந்து பூரணம் பெற்று நிற்கும். அதாவது ஹேயும் ஏயும் பக்கத்தில் வளர்ந்து வரப்பாய்ந்து செக்கையடித்துக்கூவி மெல்லஓடி வந்து உன் பக்கத்தில் நிற்கும். அப்போது உன்நாவின் அமிர்தமானது இக்கடல் சூழ்ந்த உலகமெல்லாம பனியென்று செல்லும். இனி உனக்கு ஒரு சேதமும் இல்லை. இதுவுங் குருநாதனுடைய கருணையாக இருக்கும் உணர்ந்துபார். எ-று

ஆறு மறியாரிந்த வஞ்ச நிறத்தின்பட்சி
யான கோலமது மைப்புலன்
பாரு வன்னிக்கலைப் பரனை யாத்தைவரும்

பாக மறிந்துமனத் தேங்கியே
வாரு மீமுமைந்து வண்ணக் கோலமதில்
வஞ்சி நின்றுகுறை யாமலே
காருங் கற்பனைக்குக் காட்சி மெத்தவுண்டு
காரணைக்குரு சூட்சம்பார் (7)

(இ-ள்):—அந்த பஞ்சபட்சிகளின் கோலங்களின் சூட்சியத்தை உலகவாசிகள் எவரும் அறியமாட்டார்கள் இவைகளைந்தும் ஐந்து புலன்களாக இருக்கும். இனி வல்லூறு ஆந்தையின் சூட்சியத்தை அறிந்து மனந்தேறிக்கொள்வாயாக. இது மீயின் தத்துவமாக இருக்கும். எல்லா விதியின் கற்பனைகளும் இதில் நின்றுமாக இருக்கும். இதுவுங் காரண குருநாதனுடைய சூட்சியமே. உணர்ந்து பார்த்து ஆநந்திப்பாயாக. எ-று

வன்னி கொட்டும்வழி வார வாசியிலே
வவ்வு மவ்வுங்கூட்டி வாங்கியே
உன்னி யெட்டுவைத்து மோதி யுற்பனத்தை
யுற்ற வுள்ளிலைஞ் ஞேதவே
மன்னி வல்லூறுடன் மாட்டு மஞ்செழுத்து
மவுன மந்திரம தாகுமே
கன்னி சாத்துடனே கலந்து தாளும்போட்டு
கல்லிற் பூட்டியொன்ற தாக்கியே
எண்ணி மவுனம்வேணு மிசங்கிக் கட்டிநின்
றிலங்குந் திசையைநோக்கி யெண்ணிப்பார். (8)

(இ-ள்):—வன்னியாகிய சூரிய ரேசக வாசிவருகிற வழியில் வாவும், மீமும் கூட்டி இழுத்துவாங்கி, கலிமாவில் எட்டு அட்சரங்களைப் பொதிந்து உற்பன கோலமாக்கிவிட்டு, இருதயத்தின் அகமியக்கண்ணால் உற்றுநோக்கி ஐனில் எக்கீன் பதவியை மூடவேண்டியது. அகமியக்கண் என்பது திலைவாக இருக்கும். கண்டுபிடி. தவறிடாதே. இதில் வல்லூறு ஆனது பஞ்சாட்சரங்களுடன் ராஜாங்கம் செய்திருக்கின்றது. இந்த மந்திரம் தியானத்தில் வைத்துக்கொள்ளும்படியான வஸ்துவாக இருக்கும். கன்னியாகிய முகிமித்தீன் இந்த மகாமில் தாத்துடைய ஒளிவடிவில் வந்து தோன்றி வெளியாகும். இத்த தவத்தில் சாதிக்கப்பட்டமஹான்கள் திட்டமாகமௌனசாதனை செய்யவேண்டியது அவசியமாக இருக்கும். எ-று

கட்டுஞ் சித்துவழிக் கமலக்கண் ணாடியே
கையிற் பிடித்துப்பாரு மெய்யிலே
தொட்டுப் படியும்வித்தை தோஷ பாவமோட்டி
சடரு மெரியுப்வழி நடுவிலே
மட்டு மளவில்லாத மகிழு மனதுக்குள்ளே
மான மேழும்வருந் தானமே
சொட்டும் ஆவுமசியுந் தோற்றுரு மேசமலந்
தோணு மெய்க்குருவின் சூட்சம்பார். (9)

(இ-ள்),—இனி ஒளலியாக்களெல்லாம் காட்டுகின்ற சித்துக்கள் என்ற கஷ்பு கராமாத்துகளெல்லாம், அவர்களின் சாதிக்கப் பெற்ற நினைவென்னும் கமலக்கண்ணாடியின் பளிங்கி ரூபத்தில் தெரிந்து செய்யப்பட்டதேயன்றி வேறல்ல. இதை உண்மையான மஅரிபாவைச் சேர்ந்து நினைவை ஒருமை வழியின் தோரணையில் விட்டு கைமெய்யாகக் கண்டுகொள். மஅரிபாவானது காமிலான ஷெய்கின் கையைத்தொட்டவுடன் பளிரென்று சோதி தெரிவது தான் முக்ய அடையாளமாக இருக்கும். உடனே உன் இருதயக் கமலத்திற்குள்ளே ஏழுவாளங்களின் சிர்றும் தோன்றும். இதுவும் காமில் குருவின் சூட்சியமே அன்றிவேறல்ல. எ-று.

காலு மஞ்சபட்சி கருதும் நாளொன்று
காருஞ் சாமமஞ்சுங் காதிலே
பாலன் குஞ்சுநாளும் பறக்கும் பருவம்வேறே
நடப்பி ருக்குத்தூக்க மூணுமே
சால மாசுகாலஞ் சாமும் நடையுப்வெகு
சாவுங் குறியுத்தட்டுஞ் சாத்தியம்
மால மவுனமென்ற மந்தி ரத்திஞெடு
மண்ணுங் காலும்நீர்க் குறியும்பார். (10)

(இ-ள்)—இன்னும் சுவாசத்தில் பஞ்சபட்சிளும் கூடியி ருந்து அக்னி மகாமில் அண்டசமிட்டு குஞ்சுகள் பொறிக்கும். அதுதான் உன் புத்திரசந்தானங்களாக இருக்கும். அவைகள் அடங்கித் தூங்கும்போது நீ தூங்குவாய். அவைகள் விழித்திருக்கும்போது நீ எவ்வளவு சௌரியத்துடன் சயனித்தாலும் உனக்கு நித்திரை செய்யமுடியாது. அவைகளுண்டால் நீ ஊண் அருந்து

வாய். மற்றபடி உனக்கு ஊனில் பிரியங்கொடுக்காது. பஞ்சபட்சிகளின் காலங்களும் சரங்களும் ஆநந்த காலங்களும், நடவடிக்கைகளும், செல்வ சம்பத்துகளும், மரணகால வித்தியாசங்களும் அந்த ஐந்து பஞ்சபட்சிகளில் நின்றுந்தான் உண்டாகிறதாக இருக்கும். இதில் பழமெவனுக்கு சரத்தாலும், மண்ணாலும், நீர் வருகிற நிறக்குறியாலும் மரணகாலம் தெரியவரும். எ-று.

ஆகு மந்நரங்க மாலம் பதியதுக்குள்
    ளனலைக் கொழுந்தியிருளில் வெளியைப்பார்
வாகு தலமுங்கண்டு வாசி யதுவுஞ்சென்று
    வளரும் வன்னிக்கது குருவிலே
மாகு மவுனமதை மகிழ மண்ணில்விட்டு
    மாட்டுந் தண்ணீர்பட்டுக் குளிருமே
பாகு மலிபுலாம்ஹே பகருமீ முந்தாலும்
    பாக நபுஸஞ்சப் பழகுப்பார். (11)

(இ-ள்):—இரகசியப் பதியாகிய இருதய கமலத்தில் நினைவாகிய நெருப்பைக் கொளுத்தி. இருளாகிய அமாவுடைய ஆலத்தில் வெட்டவெளியைப் பார்த்துக்கொள். அந்தஸ்தலமோ சூரிய மண்டலமாக இருக்கும். வாசியை அதற்குள் சேர்மானஞ் செய்யவிட்டால் அப்பால் சத்துருவின மரணம்தோன்றும். அதில் நீ தரிபட்டிருக்கின்ற காலங்களில் மவுனபூரணமாக இருக்கவேண்டியது. அப்போது மண்ணுடைய நிரப்பமும், தண்ணீருடைய நிரப்பமும் உடலினில் பூரணமாகும். அத்துடன் நப்சுகள் ஐந்தும் உனக்கு பழக்கமாகிவிடும். எ-று

தாக்குங் காபுஹே துடகு மேயுமைன்
    சுழியுஞ் சாத்துக்குள்ளே யாகுமே
பார்க்கு மலிபுலாமீம் ஹேயுந் தவுசில் நிற்கப்
    பழக்க மலிபுலாமீ மாகுமே
காக்குந் தேயுப்ஹேயும் ...
    கருவு மெழுத்தைக்காணு முனக்குள்ளே
ஆக்குஞ் சகலகுரு காபும் நூனுக்குள்ளே
    யடங்குந் தமிழட்சரக் குருவும்பார். (12)

(இ-ள்):—இன்னும் வாசியில் நுட்பமுடைய காபு, ஹே, ஐன் சாது, அலிபு, லாம், மீம், தேய், ஹேய், இன்னும் குருவில் நிரப்

பமாகக்கூடிய சரபு. நாக். இவைகளுக்குள்ளே இதில் தமிழ் அட்சரத்தில் ஓங்காரம் என்று சொல்வதும், குருவுடைய ரூபத்தில் நீ தெரிசனை செய்யவேண்டியது. எ-று.

பஞ்சகூஷிப்பதிகம் சம்பூரணம்.

இல்முல் இன்ஸான் பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆதி நாயனரு ளூறின் வண்ணமொரு ஆத மாநபி மக்களில்
சோதி நாதனொளி விந்து வந்துமே துலங்கி வந்தவா லாற்றையும்
ஓது மித்தநபி யாதி யந்தநுஷி லொளிரும் வெம்புலி யாலிக்கு
மாது தங்குகலை கூடி யங்கவனை மருவு மில்முலின் ஸானிலே. (1)

(இ-ள்):—ஆதி நாயகனுகிய றப்புடைய தோற்றத்தில் நின்றும் வெளியாகிய நபி ஆதம் அலைஹிஸ்ஸாம உடையமக்களில் நின்றும் விந்து நாதித்தின் சோதியானது, பரம்பரை வழியாகத் தோன்றிய விபரங்களையும், நமது ஆண்டவர்கள் மிஃறுஜியில் செல்லும்போது ஒரு புலியுடைய ரூபத்தில் நின்ற அலியவர்களுக்கு, உபதேசித்த மகத்துவ ஞானங்களும் இந்த இல்முல் இன்சானுக்கிருக்கும். எ-று.

இணக்கமான வென்சானுடம்பிலுற் றெண்ணமாம்பதி னஞ்சிலும்
கணக்கதிர்ச் சந்திர னுதித்திடு மக்களாக் கைவென்னணி யறிந்திடும்
மணக்கு மாமயில் பேதைமார்களில் மருவு சாதியது நாலையும்
வணக்க மாபதி ஐங்குலங்களும் வன்னமில்முலின் ஸானிலே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் இன்சான் உடம்பில் உள்ள சகல எண்ணிக்கையான கிரஹப்பலன்களில் நின்றும் முக்கியப்பட்ட பதினைந்து கணக்கையும், இன்னும் சந்திரனுடைய பதினறுகலைகளின் கணக்கையும், அதன் பலாபலன்களும், கணக்கெடுத்துச் சொல்லும் படியாகவும், இன்னும் ஸ்திரி ஜனுதிகளின் நாலு ஜாதி வகுப்புகளையும், இன்னும் ஐந்து குலங்களும் உணர்ந்து கொள்ளப்பட்ட இல்மானது இன்சானுடைய இல்மில் நின்றுந்தான் உண்டாயிருக்கின்றன. எ-று.

எல்லை கண்டவர்க் குரைத்திடு மரியவேகமேது அல்லவா
கல்லையாகிய நீசருக்குரை காட்டவல்லவ மில்லையே
நல்லமாமயி லாண்பெண்ணுகவே நடக்குஞ்சாதியு ரைக்கிறேன்
வல்லவில்லைப்பழம் பத்மினிக்குவர லாறுமில்மூலின் ஸானிலே. (3)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞானம் உணர்ந்த மகான்கள் உலகவாசிக ளாக இருந்து குடும்பபயிர்ச்சி செய்யும்போது, அவர்கள் இந்த இல்மில் கூடியமட்டிலும் ஆராய்ந்திருக்கவேண்டியது அவசியம எப்பேர்ப்பட்ட சற்குருவும் இதைக்காட்ட எவ்வளவும் திராணியி ருக்கமாட்டாது. ஆனதால் இல்லற ஞானிகள் ஆண் பெண் ணாயிருப்பவர்கள் வில்லைப்பழத்தின் வாசனையையுடைய பது மினி ஜாதி ஸ்திரியானவர்களுக்கு இன்சானுடைய இல்மில் பேசி வரப்பட்டதாவது என்னவென்றால், எ-று.

பிரதமைக்கொரு பத்மினிப்பெண்ணைப் பிறைமுதற்றினஞ் சேரவுஞ்
சருமெய்க்குமே சிவகலைத்திறந் தாவுதாலதே யங்குலப்
பிரபைமெய்மொழி யச்சர மலிபிலுந் தானுக்குளு மூட்டியே
கரையில்லாமலே யச்சமாசுகை காட்டுமில்மூலின் ஸானிலே. (4)

(இ-ள்):—ஒவ்வொரு மாதத்தின் ஆரம்ப நாளையின் இரவில் ஆநந்திக்க வேண்டியது ஷரஇன் பரிசுத்தமான சொல்லாக இருக் கும். தமிழ்ஞானிகளும் இதற்கு அத்தாட்சி கூறியிருக்கின்றார் கள். ஆனால் தானுடைய மகாமில் வைத்து சாத்திய நிலையை வாசிசெய்யவேண்டியது இதுதான் இன்சானுடைய இல்மாக இருக்கும். எ-று.

கன்னிமாபயில் சொர்ணமாகிய கமல அக்குல்வி சித்திடும்
சொர்னமாரி சொரிந்திடும்மொரு வட்சாத்தினது பெருமையால்
வன்னம் பாடியே கொஞ்சுமாமொழி யாஹூஎயாறப்ப லாலமீன்
எண்ணியாடி யிரங்கி நின்றிடு பேசுமில்மூலின் ஸானிலே. (5)

(இ-ள்):—அவ்விதமான பரவசஞ்செய்தால் அம்மயிலுடைய மோகமயூயான தக்க கீதநாத ஓசையும நாலாபக்க குமுதத்தா மரையில் நிறை வெளைப பிரண்டு சொரியும், பாபுர் றகுமாணியா வின் அருவாசலுந் தளதளப்புடன் திறந்து மகரந்தக் கமலமானது விரிந்து உல்லாச விரகதாபங்கொடுக்கும். அக்கமலத்திலிருந்து வண்ணசங்கீதத்தொனிகள் நவீன சாஹித்யத்துடன் கேட்கும்.

சப்தத்தின் விபரமாவது,யாஹூ என்பதாக இருக்கும். இதானது சென்சானுடைய இல்மின் இராஜ தந்திர ஞானமாக இருக்கும். இந்த இல்மின் பரிபூரணம் வரையிலும் தெரிந்து கொள்ள ஆசித்த வன் தக்கமுதலுடன் என் சமூகத்தில் வந்து சின்ஞன் வாசஞ் செய்தால் முற்றும் தெரிந்து கொள்ளத்தடையில்லை. எ-று.

ஆதியாந்தொழி லுருகுப் பொங்கியே யானநாத னெழுந்திடும்
சோதி யோடியி ரங்கிடும்வழி குறத்தில் அயினனதில்
மீதில்மீமி லெழுந்த லாமலிபு மிஞ்சுப்ஹேயுந்தால்கூட்டியே
சாதிமாமபில சமத்ததாகிய சாருமில்மூனின் ஸானிலே. (6)

(இ-ள்);—ஆதியாகிய கன்சன் மக்பிதாத்தின் மனாமோகன அர்னி சுவாசித்து வடிந்துவிட்ட நாதமானது, ஆலம் அமா அள வில் சென்றவுடன் றப்பின் இலாஹியத்தாகிய குறத்தென்னும் இயந்திர அச்சியில் ஏழுகி அதுபோல் பதிவப்பெற்று. இரண்டு நேத்திரம் என்ற சிம்மாசனத்தில் குதுறக்துடை ஒளியின் வட்ட வடிவமாக நின்றிலங்கிற்று. அதில் மீமும் அலிபும் ஹேயுங்கூடினால் பெண்ணாகவும், அல்லது லாமும் அலிபும் தாலும் கூடினால் ஆணா கவும் சமைந்துவிடும். இது இன்சானுடைய சிர்ருகிய இல்மாக இருக்கும். இது அறியாத குருமார்கள் மனிதனாகவேமாட்டார் கள். எ-று.

உகாரமாகிய வக்கினிக்கலை யுத்தரிக்கவு முத்தமம்
இகாரம் ரண்டுமீ மானிலாகி லிலங்கிடும்குய்ய ஹூங்களில்
அகார சந்திர சேழிலங்கலை யஞ்சுமொன்ப திலங்கியே
சிகார மெய்க்கலங் கொண்டுசற்றிட சிபாவுமுல்மூனின் ஸானிலே.(7)

(இ-ள்): – உகாரம் என்னப்பட்ட சூரிய வாசியை உள்ள தப்படுத்தி இழுத்து நிற்பாட்டினவுடன் உனக்கு அவ்விஷயத்தில் உத்தமம் ஏற்படும். இகாரம் என்னப்பட்ட சந்திரகலையை மட்டுப் படுத்தினவுடன் ஸ்திரியின் அமுதநிலையானது, கொதிக்க எத்த னிக்கும். அதானது இரண்டு மீமுடைய தத்துவமாக இருக்கும். ஹூம்சென்பது மய்யத்தரமரையாக இருக்கும். இதவும் வெகு சுலபமாக இருக்கும். இன்னும் சந்திரனில் அகாரம் வைத்து இழு த்து நிறுத்தும்போது, அந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லை சொல்ல உன னால் முடியாது. அநுபவித்துப்பார். சிகாரம் என்ற மெய்க்கலன்

அதாவது கலிமா விரலாக இருக்கும். அதனால் சுற்றி அமிர்த மடையைத்திறந்து கொள். இதானது இச்சாலுடைய இல்பில் நின்று முள்ளதாக இருக்கும். எ-று.

மத்து சத்துடலு ஜெசமாகிய மருவெழுந்திடும் வேளையில்
சத்து மாகிய வத்தலத்திலே தங்குமாமதி விந்துமாம்
பத்து மாகிய வித்திரக்கலை பதிநாலுமொத்த விரவிலே
எத்து மேவிய நாலுமொக்கவே யிலங்குமில் மூலின் ஸானிலே (8)

(இ-ள்):—மத்து சத்து. அதாவது ஜலால் ஜமால், அதாவது வாட்சி குளிர்ச்சி, அதாவது ஆண் பெண், ஆக இரண்டு விசுதா பத்தாலும் கபால உள்ளவரை மண்டலத்தில் விளைந்து வந்த விந்து நாதமானது, தேவேந்திரன் கொலுவாகிய ஐனுல் எக்கீனில் நின்று நிறம்பெற்று, முஸ்தபா என்ற தெளித்து வடித்த திருமணி முத்தின் வடிவு எடுத்துக்கொண்டது. அவ்வாறு எடுத்த சூரத்தில் நான்குபூதங்களின் தற்குணங்களும் போய் பூண்டுக்கொண்டன. இன்சானுடைய இல்மையறிவதில் இந்த மகத்துவங்கள் தெரிய வரும். எ-று

உச்ச மாகிய மூன்றிரேகையு மொத்தவுட்கம லத்துளே
பச்ச மாகிய பாதைவாசலை பையவேதுற மந்திரம்
கெச்ச மாடிய ஹேயும்மீமுங் கிளர்ந்துகூடிய லாமும்ர
ஒச்சமாகி யிரைத்திடும்வகை யோசை யில்முலின் ஸானிலே. (9)

(இ-ள்);—ஆனால் இது மூன்று ரேகைக் குறிப்புடைய நாதமாக இருக்கும். இது உட்கமலமாகிய மோக நெருப்பில் நின்று விளைவுசெய்யப்பட்டதாக இருக்கும். இதன் ரஸ்தாவாகிறது, வலப்புரி வாசியாக இருப்பதினாலே கூட்டவும் குறைக்கவும் உன்னால் முடியும் அப்படியே செய்து ஜெயம் பெற்றுக்கொள். இதற்கு மணிமந்திரமானது. ஹே, மீம், லாம், ர ஆக இருக்கும். இவைகளை நல்ல வியாபகசக்தியுடன் வைத்து திக்றுசெய்துக் கொள். அப்பால் ஒரு ஓசையானது நாதத்தில் கொடுக்கும். இது தான் இன்சானுடைய இல்மாக இருக்கும். எ-று.

மருவெழுந்திடு வாசனைக் குழல் மங்கைமாமயில் கொஞ்சியே
கருவுறைந்திடு மவ்வெழுத்தது கமல சிங்கார குதுசியில்

அறுஹுநைந்திடு அலிபுஸின் அமின் லாமும்ஏமீமுங் கூட்டியே
சருவுக்காஹாமி மாகவேகிளே சாதும் மில்முலின் ஸானிலே. (10)

(இ-ள்):—மேற் கூறியவாறு வில்லப்பழத்தின் வாசனே தரக் கூடிய கூந்தல் பாரத்தையுடைய பெண்மணியின் கருப்பவரையில் குழவி சமைகோலங்கொண்டு விடும்படியான இன்சானுடைய இல்மானது எது வென்றால் நீ யறிந்துக்கொள், கமல சிங்கா ரூதுசியாகிய நேத்ராக்கொலுவில் றூஹானல் குதுசி என்கின்ற தாத் தின் அச்சியந்திர வடிவில் நின்றும் விந்து நாதமானது, உறைந்து நின்று, அலிபு சீன், அமின், லாம், ஏ, மீம், அறுகோண அட்சரங் களின் மகிமைகளால் சுருபந்திரண்டு காப் ஹா, யா, சாது, என் பதாக றூஹா விளையப்பட்டு தெளிந்து பழுத்து வெளியாகின் றது. எ-று.

வாசியெல்லே மிருத்திட அமின் வாவுக்காவுமீம் லாமும்ஏ
பூசித்தொக்க விணங்கி யேபதி நாலுங்கூடி யமைத்திட
மாசியற்று மயக்கமற்றிட முழுக்கு மற்றுத் துடக்கறப்
பூசையொத்து மிகுந்த தாலறை பூட்டுமில்முலின் ஸானிலே. (11)

(இ-ள்):—றூஹா எப்படி விளைத்த தென்றால் சூரியகலையா கிய வாசி உள்ளே உத்திக் கமலமாகிய மாக்கொடியில் நுரையீர லின் மார்க்கமாக வந்ததே:—அமின், வாவு, காபு, மீம், லாம், ஏ, இந்த ஆதாரங்களும் ஒக்கக்கூடி, பதினுன்கு இல்முகளும் பொ தியப்பட்டு உண்டாயிற்று. ஆனதால் இதை ஒருவன் பொருந்தி ஒன்றுபட்டுக்கொள்ள வேண்டுமானால், அவன் இருதயத்தில் யாதொரு அழுக்கும், இல்லாதவனுக சந்தேஹம் என்ற பாழ்ங் கிடங்கில் விழுந்துவிடாதவனுகவும், யாதொரு நஜீசில்லாதவனுக வும், துடக்கு என்னப்பட்ட பாவதோஷ பந்தங்கள் அவனேச் சூழ்ந்தில்லாதவனுகவும், வழிகாட்டியாகிய சற்குரு நாதனுடைய கோபாக்கினி என்னும் சாபவேதனேயில் அகப்படாத சமர்த்தனு கவும் இருந்து, பூசை என்னும் புடம்போடப் பெற்ருல்தான் அந் தப் பருப்பு வேகும். இதுதான் இன்சானின் சிர்ருகிய இல்மாக இருக்கும். எ-று.

அஹதுமாகி அஹமதுமொருவன் புகொண்ட முஹம்மதைச் [லிலே
நெஹுஹதுகொண்டுஹு வென்றுமுள்ளே யுறைந்தறகுலுக்லாகு

பஹறிதுமாகிப் பதுங்கியேவரு பதினெண்ணுயிர மாலமும்
ஏஹது வொன்பது மாகியொக்கவே ஒருக்கமில்முலின் ஸானிலே

(இ-ள்):—ஹே! மெய்ஞ்ஞானம் என்னப்பட்ட கூரிய கருவி எடுத்துக் கைபாட வந்த மகனே! இந்த இடத்தில் சற்று நிதான யோசனையுடையவனாக உணர்ச்சி செய்துபோகவேண்டியது. உன் மனவாசிலை உன்னில் பூர்ணகோலங்கொள்ளத் தேடிக்கொள்ளு வையானால் அந்த சமர்த்து எவ்விதத்தெரியுமா? அஹது என்ற எல்லையற்ற ஒளியின் இரகசியத்தில் நின்றும் பரஞ்சோதி மாணிக்கமாகி அஹ்மது என்ற திருநாமமுண்டாகி, அப்பால் நூறுல் முகம்மதியாவாகிய நம் நபிகள் சிரோமணியவர்களை, உன் சுவாச வோட்டங்கள் அனைத்திலும் தியானஞ்செய்து திக்று தஜல்லியாத்தில் பழகிக்கொண்டு வருவையேயானால் அது நாளாவட்டத்தில் யாஹூ வென்று உன்னை தொனிக்கத்தலைப்படும். அப்போது றூலானது உன்னில் ''ரூல்'' என்ற சூறத்துடன் ரூபங்கொள்ளும், அச்சமயம் உன்னில் பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்களின் ரூபங்களும் தோத்ரவடிவாய்த் தெரியப்படும். ஜாதிகள் சமஸ்தமும் தத்தம் வேற்றுமை என்ற பிணக்கை அவிழ்த்துக்கொண்டு உன்னில் வந்து ஒன்று பட்டுப்போகும். நீயே ஆலங்களின் சிர்றுகளுக்கு அடையாளமுடைய ஏகசமதாயிருப்பாய். இதுதான் ஆலமுல் இன்சான் என்று சொல்லுவதாக இருக்கும். எ-று.

இல்முல் இன்சான் பதிகம் சம்பூர்ணம்

அறைதிறப்புப் பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

அச்சுலவு கொக்கமொழி யம்பரஞ்சு மித்துவா
வத்தினி மயிற்கு ரவையே
தற்சொருப வச்சஅறை தப்பற வுரைக்கவினி
தச்சமொரு பன்னி ரண்டுமே
வச்சவிரல் அத்தனையில் உற்றமவி லாவையவன்
வச்சுவினை யாடு குணமே
மூச்சுகுமி ழைச்சரித்து முப்படி நடக்கைவரு
முச்சறை திறப்ப தெவரோ. (1)

(இ-ள்):—இதனாது மனமோகன ஸ்திரீயின் அமிர்தநிலையை அறிந்துசெய்யும் சம்ப்ரதாய இம்மியில் நின்றும் சொல்வதாக இருக்கும். அன்னவனின் விரகவெள்ள மடையுடைத்து வரும் சமயம் சொர்ச்சையான பல பரிகாச மொழிகளையும் வாயிற் பழக்கமிடுவாள். மதன குமுதவரையில் உன் உகிர்கொண்டு சுழற்றும்போது அம்பரகோலாகலங்கள் அவள் செய்து சுற்றுவது வெகு விமரிசையாக இருக்கும். இனி வாசி நடையில் பன்னிரண்டும் கையாட்சி செய்யும்போது, அன்னுளை அமிர்தக்கடல் ஓடிவரும் ஓர் வள்ளத்தில் ஒரு மயிலை வைத்த வண்ணமாகத் தோன்றும். இது குமிழின் அருகில் உள்ள சரீரஸ்தாபரங்களாக இருக்கும். இதற்கு முக்யமாக சூரியகலை வாசியை சுவாசத்தில் நிறுத்தி நடத்தவேண்டியது. இந்த இம்மியின்படி நடக்கும் மன்னர்கள் உலகத்தில் யார் இருக்கின்றார்கள்? எ-று.

கத்துகட லேழுமொரு வெற்றிதட மாடிவருங்
கைத்திருகை போல வவள்தான்
சுற்றுமினி யச்சமிலை சம்பிரதா யவுச்சமது
தட்டியேகை கொட்டி மொழிவாள்
நச்சுவா திக்கயலை நம்புவாள் அலிபுஹேயும்
நாமொரு மீமுந் தாலுமே
பற்றுமயி லேயவள்கண் பம்பரஞ் சுழித்துவருமுன்
பச்சறை திறப்ப தெவரோ. (1)

(இ-ள்):—அப்போது அலை முழங்கும் சமுத்திராதிகள் எழும் ஒருமிக்க எழுந்து நடனமாடி வருந்தன்மைபோல் விளங்கும் அன்னவளுடைய இருகரங்களும் திருகை சுழல்வது போன்றுவட்டமாடும். இன்னும் உன்முகமானது சந்திர மண்டலம் போன்று அன்னவள் நோக்கத்திற்குக் காட்டும். அடிக்கடி உன்னை மெய்ச்சிப்புகழ்வதும், கையைக் கொட்டிப் பாடுவதும் நீ கண்டு உள்ளாநந்த முறுவாய். இன்னும் அலிபும் ஹேயும் வாசியில் சுழற்றிவிட்டபோது இருகண்களும் பம்பரங்களைப்போல சுற்றிவரும். இதுதான் இம்முலை இன்சாலுடைய தத்துவமாக இருக்கும். எ-று.

தந்துகலை சுந்துவனை தண்காம நெருங்கிட
நறுமணங் கமழ்ந்த மலரும்

செந்துகள் வெருட்டிவருஞ் செருக்கான மேகமது
செம்பினிற மான குழலுங்
கந்துகரி யத்திவரும் கந்தாக்கு வட்டிடைமிற்
கட்டியபொன் தந்த மதுபோல்
விந்துமலே சென்றுதனம் விற்பன மெழும்பிவர
விஞ்சறை திறப்ப ரெவரோ. (3)

(இ-ள்):— வலம் புரிச்சங்குபோல் ஒரு தாமரையானது நின்று நறுமணங்கமழவும், மேகங்கள் படர்ந்த வண்ணமாக உள்ள அளகபாரலட்சணமும், சுரோணித வாசனையும் தோன்றும். இது இன்சாறுடைய இல்லமையறிந்தால் வெளியாக்கத்தத்துவம் பெறலாம். எ-று.

சந்தனங் கதம்பமமு தாதிகைபன் னீருடன்
சத்தத்துட னெடுத்தே யணிவாள்
பத்தடிபற் றுமநடை பைந்தொடியி றுக்கியிடை
பந்தபைங் கொடியுடுத்த கலைதான்
முந்தௌத் தரித்தகதி ரிந்திரன் மதந்தவொளி
மும்மதந் தரித்த வவள் தான்
வந்தென விருதேயவள் வண்கவை யடக்கிடவுன்
வன்னறை திறப்ப ரெவரோ. (4)

(இ-ள்):— இன்னம் பதுமினி ஸ்திரீயின் சுய அடையாளமாவது என்னவெனில், அதன் சுபாவமே சந்தனம், பன்னீர், கஸ்தூரி, இவாது இத்திரவியங்களை எடுத்தணிவது சதா வழக்கமுடையதா கும். மிர்துவானரப்பர் பந்துகளைப்போல் ஒசிய நடையையுடை யதும், இளமிர்துவான வஸ்திரங்களைத்தரிக்க விருப்பமும், தேவ இந்திரன் கொலுபோன்ற அழகிய மேன்மாடிகளை தமக்கு வா சனை இடமாக்கக் கருதிகிறதும், இதை சரிவரக்கலந்து சுகாநுப வத்தையடைகின்றவர்கள் யாவரோ இருக்கும். எ-று.

காரிகை கடக்கவொரு கால்படம் நெருக்கவெரு
காககள் பறிக்க வவளாம்
மாரிகை யுருக்குப்வெகு மாசுக ளெடுக்கும்வகை
மத்தள முழக்க மதுகேள்

பூரிலை நவுரியொரு பூட்டுங்காபு மீமுமாக
　　பூசங்கிலே வாவு மதிலே
சாரிகை நடத்தியொரு நாழிகை யிருத்தியேகை
　　சாவறை திறப்ப ரெவரோ (5)

(இ-ள்):—சாரிகை என்னும் நிலையை அடக்கித் தாண்டவும் கால்படங்களின் குறிகண்டு சமர்த்துச் செய்யவும், இன்னும் அன்னவர்களிடம் மிக்க ஆதாயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், மந்தாங்களைப் போன்ற இளநீர்களைப்பற்றும் மார்க்கம் எது வென்று கண்டு பிடிக்கவும், இன்னும் காபு, மீம் உடைய வாசியில் வைத்துக் காரியம் செய்துகொள்ளவும் எவரறியப் போகிறார்கள். எ-று.

கிங்கிணி கிணுங்குமரு டங்கும் நெருங்கிடக்
　　கிணிக்கரங் கொடுத்துப் பிளியாம்
சிங்கார மடமயிலே யிங்கிதமா லாமலிபைச்
　　சிந்தையி லிருத்தித் தவுசில்
ஒங்காரங்கொ டுத்துயர்த்தி யோங்கார நிலைநிறுத்தி
　　யொப்பியொரு தப்பு மிலே
வங்காம் வரிச்சிரசில் வன்காதல் மஜானுனையுள்
　　வாசறை திறப்ப ரெவரோ. (6)

(இ-ள்):—இன்னும் கிரீடந்தரிக்கப்பெற்ற மகுடத்தலையில் முத்தமிட்டு மேனதான விம்பங்களைத் தொடுக்கவும், அலிபை இருதயத்தில் இருத்தி, ஒங்கார வாசலில் செய்யவேண்டிய பக்குவங்களைச் செய்து காரியம் நடத்திக் கொள்ளவும்;—பித்தமாகிய மஜ்னூனையடக்கியாளவும், வாசலைத் திறக்க திறமையுடைய மன்னர்கள் யார்? எ-று

மடமடவென் றேமுழங்க மண்டல நடுத்தெருவில்
　　மச்சகல முச்ச மதிலே
படபடவென் றேநியது பச்சைமர வுச்சியிலே
　　பட்டுருகும் வேளை தனிலே
கடகட வென்றுமொரு கனைகடனை நேர்த்துதிகழ்
　　கன்றுறு மோட்டி வரவே
நடநடமென் றுன்னமுதில் நங்கியே விளங்குகன
　　நன்னறை திறப்ப ரெவரோ. (7)

(இ-ள்):—இன்னுப நப்சானியத்தின் வாசலில் நின்று மட மடவென்று ஊசாட்டங் கொள்ளும்படியான சூரிய வாசியை உச்சியின்மேல் நிறுத்தி, இன்னும் பச்சை ரெங்காகிய உச்சி ரோபத்தையிசைத்து வன்மை படுத்தவும், அறையில் உள்ள அமுததைத் திறக்கவும் சாமார்த்திய புருஷர் யார்? எ-று.

காலினைப் பிணைத்துமிரு காலையாட் டெருக்கியே
கைத்தா ளடித்த லத்திலே
மாலிகை பொருந்துமனை மாவடி நடத்தவழி
உஞ்சியிவன் கொஞ்சி மொழிவாள்
சாவிகை துரத்தியகண் மாலிகை நடத்திடதால்
மாசறக் கலந்த அலிபால்
பாலிலே சுகித்தவெகு பானகமி னித்தசுவைப்
பாசறை திறப்ப ரெவரோ. (8)

(இ-ள்):—அன்னவாது பாதங்களை உச்சியின் நேராகக் கொண்டு சந்திர சூரிய சரங்களை அதற்கு நேராக நிறுத்தி மதன நடையில் கொழுக்கினவுடன், வாய்குளரி ஒன்றுதும் தடமாறி கெஞ்சியவார்த்தையுடன், நின்று கிரகும். அலிபின் ஒட்டத்தல் சாத்னதப் பிடித்து வைக்க உடனே மோகன சமுத்திரம் கொந்தளிக்கும். இது யார் அறிவார்கள்? எ-று.

உன்சர மிருத்தியொரு பஞ்சரக் கிளியைப்பிடி
யொப்பரவு தப்பி லாமலே
வஞ்சரத் தவத்துடைய வள்ளகலை யாளவனை
யன்புகழ் விளக்க விதியோ
பொன்சரங்கள் கோத்தவணி போலவொரு அத்தினியைப்
பொற்றவிக மீதி ருத்தியே
பஞ்சரக்க ரிகைசுற்றி யஞ்சனக்க லலகுலரை
மத்தெனத் திறப்ப ரெவரோ. (9)

(இ-ள்):—உன் சரமாகிய நினைவைத்தட்மாட விடாமல் பொறுமையுடன் நிறுத்திவைத்துக் கொண்டு, ஒரு கிள்ளையைக் காதில் கொடுத்து, காரியம் செய்தல்தான் அத்தினிமாதின் திறப்புக் குரிய யோக்கிதி. எ-று.

மாதுதித் துற்றவரும் மாசுகலை மிச்சமது
மனமதஞ் சுகித்த பொருளோ
காதுகனும் நாசிவிழி காட்டிய துடுக்குமொழி
கயசவன மெத்த லையதே
தாதுவனி சித்தாரு கொட்டிய விஷக்கடுகு
தப்புற மயக்கு மதுபோல்
மீதுரைபொசு லாதவனை மீன்கலை தொடுத்ததே
மின்னறை திறப்ப ரெவரோ. (10)

(இ-ள்):—இது போக மற்ற எல்லா ஜாதிகளுக்கும் மகரத்தில் நகம்வைத்து அகரத்தில் அகம்வைத்து நடுவலை சடனிக்க கிடத்தி வார்த்தை வையாளியால் தடவி குரும்பை திறந்து நீர்வடிய இயற்றுவது அறைதிறப்பாக இருக்கும். எ-று.

பஞ்சவான் நவக்கிரகம் பத்துமடி யத்திசுரம்
பஞ்சாய மெடுத்து ரைக்கவோ
தஞ்சுகொடி தௌச்சரீர முப்புதிற வப்பெழுப்பி
நக்குகலை விப்பு குதியே
இஞ்சௌத் தரித்தமேகங் குஞ்சியோ டிரங்கிவரு
மின்பமயில் மோக மதனால்
வஞ்சமது வுன்செயலை வந்தியது செய்தெடுக்க
வஞ்சறை திறப்ப ரெவரோ. (11)

(இ-ள்):—நவக்கிரகங்களும் அஸ்திவாரம் குலைந்து கொட்டும்படியாக நஞ்சிருக்கும் வாசிலை நிறுத்தி அமுதிருக்கும் வாசிலை உட்கொண்டு மதிலின்பேரில் படர்ந்த மேகங்கள்போல் வளைந்த விரகதாபங்களை பஞ்சௌப் பிரித்து அறை திறக்கத் திறமுடையவர்கள் யார்? எ-று.

ஆடுமொரு வித்தைவழி மாலுமொரு நற்கலிமா
ஆகுமொரு வித்தை யதுகேள்
சாடுமொரு வெற்றி அலி பாகுமது வுற்றஹேயும்
ஜாதிமீறும் தாலுமாகவே
கூடிவர வொத்ததையும் ஹாலிவதையு முத்துமனக்
கும்மிவடி மீறும்ஹோ தால்மீறுமே

பாடிவசிங் காரமடிப் பவளதிறப் பெண்மயிலே
　　பச்சறை திறப்ப ரெவரோ. (12)

(இ-ள்):—தன்மைதரக்கூடிய கலியின் அச்சரங்களைக்கொண்டு சித்தாடி இருக்கின்ற ஞானவித்தையால் எதையும் கைவசஞ் செய்யும் விதத்தைத் தெரியவேண்டியதைக்கேள். அவிழையும், ஹேமையும், மீமையும், தாலையும், ஒன்றுபடச்செய்து ஹூம் மந்திர வாசியைத் துணைக்கருவியாகப் பிடித்து கும்மியடித்தால் அறையானது திறக்கும். எ-று

அறைதிறப்புப் பதிகம் சம்பூரணம்.

வலம்புரிப் பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

திருமது வெழுப்பத் திசையது நாவிற்
　　செம்மைபூ ணறுசுவை யதனிற்
கருதிய வாறு கருணைரே சிலையைக்
　　கலந்திடு முடலினிற் பருப்பை
மருவியே கலந்தே பொருபிடி சாத
　　மருந்திய வமுதின்பங் கயந்தும்
உருகியே வாங்கு முள்ளுறைக் கமல
　　முறைந்தது வலம்புரிச் சங்கே. (1)

(இ-ள்):—வலம்புரிச்சங்கின் வல்லமையைப்பற்றிப் பேசப்படுவதாக இருக்கும். இந்த உடலில் அழகு என்று சொல்லப்பட்ட உதிராக்னியின் சாரம்ஸத்தை தரக்கூடியது. இன்னும் அறுசுவை உண்டி பதார்த்தங்களை உள்ளுலகங்களில் கொண்டு சென்று குடர்க்கருவிகள் தோறும் செலவைத்து ஐந்து பூதிய ஸ்தானங்களிலும் அடையச்செய்து சத்துகாரங்கொள்ளச் செய்து இருதயத்தாமரைக்கு மிகுந்த ஆதாரப்பொருளாக நிற்கின்றது. எ-று.

தங்கிய தலம்பூ தரபத்தின் நொய்தாய்த்
　　தருநிலந் திருக்குலா மதுக்குள்
பொங்கிய மூல முத்தடுப் பதனில

பொருந்திடு மீன்கனல் கொளுத்திச்
சங்குபா லதனுங் கொதித்திடும் வேளை
தருந்தவி ஆலியினுற் கடைந்து
முங்கவே யுறைவிட் டுறைந்திடுந் தயிரை
முடித்தது வலம்புரிச் சங்கே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் இந்த நிலவுலகத்தின் கண்ணுண்டான சகல ஜீவராசிகளின் மோகாக்னியிற்கொழுவி நின்று, ஆகாரங்களை உதிரமாக்கி, அவைகளை அன்றாடம் ஜீரணிக்கச் செய்து, விந்தை திரட்டுளித்து அவ்வித்தில் நின்று இன்னொரு ஆலத்தை உண்டாக்கி பாலாக்கி, அதை மாதாவின் கர்ப்பத்திற் கொண்டு போய் விட்டு உரையுண்டாக்கி, அப்பால் ஆலம் அஜிசாமில் வைத்துத் தயிராகக் கடைந்து, அலிபை அதற்கு மத்தாகவைத்து, நிறுத்தி இன்சானை முடித்து விட்டதும், வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும் என்பதை இதனாலறிய வேண்டியது. எ-று.

சகிக்கருங் கல்லுத் திரண்டது வெண்ணெய்ச்
சாந்தொடு வுருகநெய்க் கலசம்
பகிரொடு மேந்தி யதினிறஞ் சிவப்புப்
பழகியே யுறைந்தபின் முளைத்த
மகிழ்வொடு ரண்டா மொருபகுப் புதிர
மறுபடி யும்பொடு சிறுநீர்
ககிழ்வுடன் மறிகா லுன்பலந் தவிரச்
சுழகிடு சக்கையொன் றதுதான்
ஒகிவொரு கூறு முன்னிடத் திருந்து
முறைந்தது வலம்புரிச் சங்கே. (3)

(இ-ள்):—இனி கல்லுக்கு சமானமான மட்டியறிவை சிறிது காலம் வெண்ணைபோல் வைத்து, உலகத்தை நடத்தச்செய்து, அப்பால் முன்செய்த பாக்கியத்தின் விதிவசத்தின் பயனால் அந்த வெண்ணையை மெய்ஞ்ஞான ஆராய்ச்சி யென்ற அக்னியால் உருகச்செய்து கடைத்தேற்றிற்று அந்த அக்னியாகிய உஜூதே ஒன்று மில்லாது போய்க்கிடந்த அமாவுல் முத்தலக்கு என்கின்ற இரகசியத்தில் நின்றும் பகாவுடைய தாட்டத்தில் பரமாத்மாவை உண்டு பண்ணி ஜடலத்தில் ஊன், உறக்கம், சிறுநீர், மலம், உப்பு

நாட்டம், தேட்டம் யாவும் வைத்து வெளியாக்கி விட்டதும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று.

ஆகவே பங்கு வகையொரு வஞ்சம்
 அறிந்திடு மாகமெய்க் கருத்தால்
தாகமு முன்னுத் தகையொடு மோகம்
 தருமத முருக்கிட வகைகேள்
பாகமு மனுகாப் பதுமசித் தினிசங்
 கினிமயில் முகத்தைக்கண் ணோக்கித்
சோகதீந் தவளைச் சுருதிநா விரைந்து
 சுழித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (4)

(இ-ள்):—ஆனதால் இந்த ஜடலமானது ஐந்து பூத தச்சகளின் பங்காக நின்று ஆடிவருகின்றது. டி வகை ஐந்தும் அறிய வேண்டியது மனிதனுக்கு முதற்கடமையாக இருக்கும். அப்பால் பதுமஸ்தானங்களைக் கண்டறிய வேண்டியது, அப்பால் தவ நிலையில் கற்ப சித்துக்களைத் தேடவேண்டியது. அல்லது விந்தகளை உருப்போட்டு முடிக்கவேண்டியது. மிக்க அவசியமானதுவும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று.

தலம்பெறக் குயிலாள் குலவிப விரைச்சல்
 நடந்திடு மறுபத்து நாளில்
தலம்பதி யாகிக் கமர்தலம் வெடித்துத்
 தயங்கியே மயங்குமவ் வேளை
குலமறி மேகக் கார்நிறம் பொழிந்த
 கருணைப்பேர் கொண்டவிந் துருகி
விலகிய குழந்தை யிளம்பிறை மடந்தை
 விழித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (5)

(இ-ள்):—நலமாகிய திவ்யஞானத்தை அடைவதற்கு நூறல் முகம்மதியாவென்னும் மயிலை நூறுசு சுருதியவுடன் உதிரங் கொதித்து, நாதவிந்துஸ்தானம் பொங்கி வடிந்து வந்து, கமலதாமரை விரிந்து, இளம்பிறை மடந்தையின் ரூபத்தில் திருந்தி சுயம்பாக வெளியாக்குவதும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். (எ-று)

மின்வெட்டி மறைந்தாற் போலசித் தினியை
    யிடுக்கிக்கொள் முன்முகக் கன்னில்
தன்னிதழ்த் துணைகளைச் சுவைத்திடுந் தலத்தில்
    சடுதியி லொருநொடிப் பொழுதில்
மென்னிடு துனிநா நுனைத்திடு நேரசு
    மேதியைப் பிடித்திரு காத்தால்
உன்னியே யேற வுறைப்பொடு வழியை
    யுரைத்தது வலம்புரிச் சங்கே. (6)

(இ-ள்):—இனி சித்தினிமாதுடைய இல்லில் செய்யவேண்டிய உபாயதந்திரமானது என்னவென்றால், வெகு அவசரமாகவும் மின்னல் வெட்டி மறைவதுபோல் முடிகவேண்டியது. எப்படியானால் முன் முகப்பால் வெள்ளம் வளரச்செய்து நாவை விழியின் நடுவே வைத்துத் தட்டவேண்டியது. அந்நேரம் காரியம் அடங்கலும் பின்னடையாமல் நிறைவேறி விடும். இதுவும் வலம்புரிச்சங்கு எனப்பட்ட குரிய வாசியாக இருக்கும். எ-று.

பூவெழு வெண்மைக் குரலைசிற் றிடையும்
    பூரித்துக் குவிந்துள தலையும்
பாவெழுஞ் சோதிப் பதுமத்தி னிதழ்போல்
    பரந்திடு மல்குலை யுடையாள்
தாவத்தி னுடனே குதுசியின் றிறத்தித்
    தவவுட னுனிதா வதனால்
வாவினை யுலவி வருந்தலை யுளத்தை
    வனைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (7)

(இ-ள்):—இனி அத்தகைய வடிவையுடையதை பதுமம் என்ற நிலையை உடைத்து இதழை விரியச்செய்து கரிகர இன்பத்தில் வைத்து குதுசியின் வாசலாகிய விழியின் காரியம் செய்து மதுர வார்த்தையாடி மகிழச்செய்து விடுவதும் வலம்புரிச் சங்குடையதத்துவத்தைக் கொண்டே சகலமும் யோசனையாக நடப்பிக்கவேண்டியது. எ-று.

அன்னத்தி னடையா மவன்மொழி குயிலா
    மழகிய வல்குலின் வாசம்
வெல்லத்தின் மதுவாம் விளக்கொளிக் கருவாம்

வெக்குத்தின் கூறுடற் குழலாள்
மல்லூற்று வாது பேசிய மருகு
சித்தினி குரலைப்பெண் மயிலே
வல்லத்தின் கோட்டை வாசற்சஞ் சீவியை
வாங்கிய வலம்புரிச் சங்கே. (8)

(இ-ள்):—அன்னப்பட்சியின் நடையைப் போன்ற திவ்ய குயிலைப்போன்ற மதுரித்த வார்த்தையையுடைய சித்தினிமாதின் வாசமான வெல்லக்கட்டியை முகந்த தன்மைபோன்றதாக இருக்கும். அவளுடைய செங்காளது விளக்கின் சுடர்போன்றதாக இருக்கும். இன்னும் முகமதியத்தான அன்னவளின் கூந்தல் பாரமானது கரிய மேகத்திலும் சிறந்த தன்மையுடையதாக இருக்கும். இன்னும் வல்லமாகிய புருவமந்தியாக இருக்கும். அன்னவளுடைய திருவாசலானது அதற்கு சஞ்சீவியாக இருக்கும். அதன் அம்ஸமானது வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று.

செம்மலர் மாலை சொருகிய குழலைச்
சேரவே தவிசினி லிருத்திப்
பம்மிய கலையைப் பயபய விறக்கிப்
பருகவே மயிலவன் தனக்குக்
கும்மியை யிறக்கி யுறைந்திடுந் தலத்தைக்
குவிந்திடு தழுவிடுங் கழுத்தை
இம்மியின் கணக்கை மியம்பிடத் தகுமோ
விடம்பிடி வலம்புரிச் சங்கே. (9)

(இ-ள்):—முகம்மதியாவென்னும் அப்பெண்மயிலின் கூந்தலை உன்னில் சேர்மான மாகும்படியாக சிம்மாசனத்தில் இருத்திக் கொண்டு ரேசக கும்பிகக்கலைகளை மெல்ல மெல்ல ஏற்றி இறக்கிவிட்டு, கும்பி என்ற ஹூம் மந்திர உருவை முக்காலுந் தியானத்தில் வைத்து முடுக்கி விட்டக்கால் அந்த இன்பவெள்ளத்தின் பரவசத்தை சொல்லி முடித்தற்கு யாரால் கூடும். அதுவும் வலம்புரிச் சங்காகத்தான் இருக்கும். எ-று.

புகைமலர்க் குழலைப் பற்றியே நெருங்கப்
பிடித்திடு கரத்தினு லிறுகச்

சுத்திடு மிதழைப் பதித்திடு முகத்தை
முகத்திடு வாசிலை வாங்கி
அகத்திடு கலத்தைப் புகட்டிடு சுத்தை
அன்பது மஞ்சையு முருக்கி
மகிழ்ந்திடு குய்யம் நிறைந்திரு கரையு
மலர்விரி வலம்புரிச் சங்கே. (10)

(இ-ள்):—முகம்மதியா என்னும் வாலையின் திவ்ய கூந்தலைப் பற்றிப்பிடித்து, அதரபானத்தை அருந்தி மும்மண்டலத்தை உகப் புடன் முததி முகந்து சந்திரகலை வாசிலை இழுத்து வாங்கி அகத் தை ஒரு கமல மணிபோல் பளிங்கியாகும்படியாகத் தீட்டி சுத் தம் பண்ணிப்பாரு வலம்புரிச் சங்காக இருப்பது தோன்றும். எ-று.

அங்குல மெழுமே லொன்பது வரையும்
அணிபெரு விரல்புறஞ் காலும்
தங்குமே யமுதம் படம்முழங் காலும்
தரிபட மூலமல் குலமே
பொங்குமே குய்யம் மார்புகண் மூடும்
பொருகழுத் தடையிதழ் நெற்றி
குங்குமத் தடஞ்சூழ் முறைம்மதென் றுதித்துக்
குதிகொளும் வலம்புரிச் சங்கே. (11)

(இ-ள்):—முகம்மதியாவென்ற அந்த வாலைக்கு வாசியுடைய புறத்தால் ஏழு அங்குலந்தொடுத்து ஒன்பது அங்குலம் வரையும் அவளது அலங்காரமான விரல்கள் ஒளிவுசெய்து கொண்டிருக் கும். இன்னும் முழங்கால் தொடுத்து மூலாதாரம் வரையிலும் அமிர்தகலையாகிய சூரிய சந்திர ரூபப்படமானது பளபளவென்று தோன்றித்தெரியும் இன்னும் அவளது நெற்றியும், மார்பும், புருவ வலையும் பெரியதோர் கண்காட்சிப் பொருள்போல் அதி சயமாகக் காணப்படும். எங்கு நோக்கினாலும் குங்குமத்தின் செங்காலவே தெரியும். இதுதான் வலம்புரிச் சங்குடைய தோற்ற மாக இருக்கும். எ-று.

வலம்புரிப்பதிகம் ஸம்பூர்ணம்

விழியுறைப்பதிகம்.

கலிவிருத்தம்

வல்லக்கதி ரெல்லைதனில் வந்தகிற கும்தாஞ்
சொல்லுமிறை வேதமதிந் சொந்தவுரை தன்னை
நல்லகலை யுள்ளதடை நாமதிய வெண்ணிக்
கல்லைமதங் கொண்டகயல் காட்டும் விழியாளே. (1)

(இ-ள்):—மகத்தான அறுது, ஐன், என்ற வறுதத்தில் ஒரு பேரொளிவாய் எழுந்துநின்ற முகம்மதியாவானது தனக்கு உதாரணமாக வேதகலைகளுஞ்ஞானங்களின் உரைப்படி, குறுால் குதுஸியாகி. இன்ஸானில் மகுபூபுடைய தோத்ரப்பெண் வடிவங்கொண்டு முரஷுஹிதாவில் வெளியாகிடக்கண்டபோது ஆசித்துத்தவிக்கும் அப்தாகிய இருதயத்திற்கு தனது கெண்டை மீனைப்போன்ற கண்ணை மருட்டிக் காட்டும்படியான விழியையுடைய பெண்றமணியே! என்று ஆசிரியர் இஷ்கின் புறத்தால் அழைத்து நிற்கின்றார் காணை. எ-று.

கோகலாக முத்துசங் கிளிக் கொளுகைசொல்ல
மாகனக மாலமேனி மாதுளை பழுக்க
தாகராச மாகுமவன் நப்பிடுப் புகுடர்
தாகரச மாய்மைதரு சாருவிழி யாளே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் அவன் விழியானது, வலம்புரிச்சங்கும். நிரளமுத்தும், நீலோற்பல புஷ்பமும், அழகிய தங்க சன்னங்களின் மின்னலும், புள்ளிமான்களின் மருண்டசாயலும் தோற்றும். மாதுளம புஷ்பத்தின் அலங்காரம் போன்று, அன்னவனை நம்பிவிட்ட சாதுக்களான நாயகமார்களின் தாகமான மரணத்தை விலக்கி விடும்படியான இருகண் பார்வையுடைய மின்னாரசே. எ-று.

சங்கினி சாருமொழி சக்கரஞ் சுழித்தே
பைங்கிளி மதத்தையெடு பையக்குறி தன்னால்
சிங்கிசிர சந்துழலைச் சீரிடை யவிழ்த்தே
பங்கைதகம் பூண்டுமுனி பாட்டும் விழியாளே.

(இ-ள்):—அந்த வலம்புரியை ஒத்த சிவகாமியாகிய அவளது ஒருமோக மதன சரிகரப்பார்வையானது, சக்கரமான முக்கோணங்களிலும், ஆடும் வாசி வட்டத்தின் நடுவே சுழித்து வீசியோடி பசியகிளியாகிய பனிரண்டு கலைபாயுகின்ற ஸ்வாசக்குதியோடும் கலந்து, தன்னாலே தானாகி சிங்கியாகிய முகம்மதியாவாகியவன் தன தலையின் கூந்தலை அவிழ்த்து உதறிவிட்டு தாமரை மலர்ந்த வண்ணமாக சிறித்து நிற்கும்போதே கண்முழி பிரளும்படியான விழிகளையுடைய பெண்ணரசே.

சங்கிதை முழங்குமவன் சரசரத்தின் வாதி
பைங்கிளியின் பஞ்சைதலை பம்பரந் துதிக்க
தங்கைநகை கொள்ளுமுன்னே தனவிலகி னூடே
தங்கைகொடு சேரவரு தப்புவிழி யானே (4)

(இ-ள்):—இன்னும் வாயனது உயர்ந்த குரலோசையை ஸ்வாச சரத்தோடும் தொனிக்கச்செய்யும். இன்னும் பைங்கிளியாகிய வாசியின் சேர்மான கருவிகளான ஐந்து பூதிவங்களும் பம்பரஞ்சுழன்ற மாதிரி ஆடிவர, அன்னவளது தத்தவரிசைகள் ஒவ்வொன்றும் தன்னைத்தானறியுமவர்களின் சொற்பன சாம்பல்யமான காட்சியாகவும், இவ்வுலக இச்சைகளைக்கவர்ந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் யோகமான விழியையுடைய மாதரசே. எ-று.

பட்டுடுத் தினிரவுக்கை பச்சட மணிந்து
ஒட்டுமிஞ் சிமினிட மோர்வழிவி னூடே
முட்டும்பரிக் கெட்டும்வாசி மீழும்வாவும் சீனும்
விட்டிலகப் பட்டதுபோல் வெம்புவ்விழி யானே.

(இ-ள்):—இன்னும் திவைவான கனவில் வெளியாகும்போது. பட்டாடை என்னும் கலிமாவை யணிந்து, பச்சைவடமாகிய வாசியை ஆபரணமாகப் பூண்டு, இரவுக்கை என்னும் ரேசகம் கும்பம் என்பதை அணிந்து, முட்டுத்தட்டாகிய ஒரு எல்லைக்குள் அதாவது உன் நாவுக்குமேலே கபாலமண்டலத்தின் விஸ்திரமான ஷஹரோட்டின் வழியாகச்சென்று உலாவிய விட்டிலானது அகப்பட்டுக்கொண்டமாதிரி, வாவு, சீன், வலது இடது நெத்தியின் மத்தியில் ஆடும் கண்மணியே. எ-று.

தன்மனமென் றும்மிடந் தயங்கிமொழி சொல்வாள்
எனமத மடங்குசிங்கி யெழுமொரு யாமம்
மன்மதப்போர் செய்யவரு மாதலல்குல் லீலை
முன்மத முடிக்கடலில் மூழ்குவிழியாளே. (6)

(இ-ள்):—பாரப்பா, அகமஹ்ஷுஹறுத்தில் மிதந்து பரமானந் தங்கொள்பவனே! நீ உன் அகங்காரங்களை ஒடுக்கிசுத்தசாத்விகத் தில், இருந்து அவளைக் கேட்பாயாகில், கருமத்தைச்சொல்வாள். தப்லானியசக்கள் ஏழும் ஒவ்வொன்றாக, மகாம் விபரமாக ஒரு ஜாமத்தில் உடைப்பாள். இதுதான் யிக்ருஜியின் ஸம்பாசனையாக இருக்கும். அதானது, அந்த சிவகாமிருபியின் இருகால் அல்குல், அதாவது, சந்திரசூரியஸ்வாசகலை, இருள்வட்டம், இதில் லீலையா கிய, இஷ்டில் பிரமைக்கொண்டு உற்று தனித்திருக்கச் செய்யும் பார்வை தனித்தையுடையவளே! எ-று.

ஐம்பொனு லுருக்குகளை யாளிமணிவட்டஞ்
செம்பென வுருக்கவெகு சேசினைகளுண்டு
கொம்பென வருங்கலத்திற் கூறுமையமேத்திச்
சும்பெனச் சுருக்குதூது சூட்சவிழி யாளே. (7)

(இ-ள்):—ஐம்பொன் என்ற, வெண்மை, சிவப்பு, பச்சை, மஞ் சள், நீலம், என்ற ஐந்து ரெங்குகளையுடைய, பஞ்சரத்ன மோதிர வட்டத்திம் அதாவது, நேத்திரத்தின் கமலமத்தியில் உன் அசலை நீ கண்டபோது, அதில் செம்பாகிய களிம்பானது உண்டு அத் துருவைப்போக்குவதற்கு ஒரே நிலையென்னும் கலமும், வைராக் கியமென்னும் மையுங்கொண்டு தீட்டிக்கழுவிவிட அவள் கிரு பையான திருக்கண்பார்வையே காரணகுருவானவனே! எ-று.

கச்சகலை யிச்சைகனி யொக்குமிதுவொக்கும்
அச்சிகடு வுச்சிநீ ருருத்துமது போலே
பச்சைகுழல் பச்சணிக் குழந்தைபயந் தீர
வைச்சமடி தவிசிருத்தி வெல்லுவிழி யாளே. (8)

(இ-ள்):—மனது கசக்காத இன்பக்கனியாகிய கவிமாவின் ஹரசி என்பதை, ஒரு தீப வொளிவைப்போல் கொளுத்தி, மூலை யில் நின்று நினைவில் வடித்து ஒழுகும் நெய்யை வார்த்து பச்சைக்

குழந்தையாகிய வாசியின் ஆதாவை முன்னேற்றி இன்ஸானியா வின் பயமாகிய பித்தை அறட்போக்கி, ஜயவிடென்னும் மகாமன் மருமூதாவில் இருத்தாட்டும் கிருபையான கண்களையுடையவளே!

எவ்வுகளை ரண்டெழுந்து மேவிமேலெங்கும்
கவ்வுகலே யொத்தவுடன் சததுக்கு ளூற்றுப்
பவ்வுகட லேழுமொரு பாருலகைச் சுற்றி
மவ்வு திரை கொண்டெரியுமங்கை விழியாளே. (9)

(இ-ள்):—கபாலத்திற்கு மேலாலே உறாஜ்நுஸலெகின்ற வாசியானது மேலுக்கு இயங்க சமத்துவம் ஒத்தவுடன், நுக்தாகிய ஒளியானது கீழ் உலகமாகிய ஏழுசமுத்திரங்களும் அலைகழற்றி வீசிக்கொண்டிருக்கும்படியான மோகவிழியையுடையவளே. எ-று.

நாலுசாதி யாகுமென நங்கையர்கள் தங்கள்
பாலிம்பஞ்ச தாரைரசம் பத்மினியாமயில்தான்
குலுருத பாலில் பழம் சித்தினியாங்குயிலாள்
சாலுருத சங்கினியாள் தேனின்விழி யாளே. (10)

(இ-ள்):— அத்தினி, சித்தினி, சங்கினி, பதுமினி என்கின்ற நான்கு ஜாதிப்பெண்களில் நின்று முதன்மைப்பருவமாகிய மயில ருபத்தில் ரகுலானது குலூற்றிருந்தது. பஞ்சதாரை என்ற அனு சிறுகள் ஐந்தும்சேர்ந்து இந்த பூலோகத்தை சமைப்பித்து, இனி வேதமும் ஞானமென்ற பாலாமிர்தமும் உற்பத்தி செய்திற்று. அதுவே சித்தினியாகும். அதுதான் குயில் ரூபம். இனி சங்கினி என்ற வலம்புரிதான் கீதநாதத்தில் ஆலம் இன்ஸானியாவில் நின் றும் ஆதம் வெளிப்படையாயிற்று. அதுதான் தேன்போன்ற தௌஹீதாக விளங்கும் விழியையுடையாளே. எ-று.

மாதுவளை கொஞ்சமது மாதழம்பழம்போல்
வீதுவளை விற்புருவம் வில்வப்பழம் மார்பு
சாதுமயில் மங்கைசங் கினிக்குமார்புசொல்லச்
சாதுமின நீரதுபோல் தங்கும்விழியாளே.

(இ-ள்);—இனி பத்மினியின்மார்பானது, ஷுஹூதுடைய ஹாவில் மாதுவளையின் கனிபோன்றும், இனி சித்தினியின் மார்

பானது வில்வப்பழம்போன்றும், புருவக்கானானது வானவில்லைப்போன்றும், இனி சங்கினியின் தோற்றமானது இளநீர்க்குரும்பையைப்போன்று மிருக்கிறது. இதெல்லாம் வாலையின் விழியில் தெரியும்படியானவளே. எ-று.

அன்ன நடை போலவொரு வம்புவிழி யான்தான்
வண்ணமயில் போலவொரு வஞ்சி நடையாகுங்
கொன்னுமதிர் கூர்மையிலுங் கொக்குநடை யொக்கும்
உன்னுருதி மித்தனையு மூன்றுவிழி யாட்கே. (12)

(இ-ள்):—பதுமினியின் நடையானது வெள்ளன்னத்தைப் போன்றும். சங்கினியின் நடையானது மயிலின் தோற்றம் போன்றிருக்கும். அத்தினியின் நடையானது கொக்கு. அதானது கலைவாசியின் பேரில்வைத்து ஆடி நடக்கும் ஆக இத்தனை நடையும் நீ மூஷாஹிதாவில் எதைக்காண்பாயோ அதுவே வாலை ஸ்ருபம் அதில் இத்தனையும் காணும்படியான விழியையுடையவள். எ-று.

விழியுரைப் பதிகம் முற்றிற்று.

பதமருள் பதிகம்*

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அருணவிளவிவு பளபளென வழகாயொளிருமருளறைக்குள்
குருவி னருளைக் கரங்குவித்துக் கூடி யிருந்தா லப்படியாம்
மருளு மயக்கந் தனைநீக்கு மரகா லருளை வருத்திவைக்கும்
தருணஞ் சமைய மிதுவேயென தருவார்பதத்தையருள்வாரே (1)

(இ-ள்):—மூலாதாரக் குகைக்குள்ளே இளஞ்சூரிய சுடரைப் போல் பளபளவென்று பிரகாசிக்கும். அதுவே சற்குருவின் சுடரொளியாக இருக்கும். அப்படி தெரிசித்தால் அக்ஷணமே அதற்கு நமஸ்காரஞ்செய்து விட்டால், அப்பால் சந்தேகமயங்களைப் போக்கடித்து வாசி மாறிய சக்கர மக்கர்களை திருத்தியமைக்கும். நல்ல தருணம் சற்குருதரிசித்தீன் வந்து பாததரிசனை தருவார்கள். எ-று.

ஆசைநினைவு மனமுமொன்று யசைவாதெழுந்தஹூ வதனில்
ஓசை நிறைச்சலொலியெழுத்து ஆ, ஊ, கும்மென றலங்கரித்து
வாசங்குதித்து மருள்மயங்கி வடிவாய் மருவியதிற்சிறத்தாம்
காஜா முகியித் தீனாருளுங் கனகப் பதத்தையருள்வாரே. (2)

(இ-ள்):—நினைவு, ஆசை, மனம், இம்மூன்றும் ஒன்றாகின வைராக்கிய நிலையைவிட்டும் நீங்காமல் பளிரென்று உதயஞ்செய்து எழுந்து நிற்கின்ற ஹூ வென்ற அட்சரத்தில் ஒருதொனி இரைச்சல் கொண்டு ஹா, ஹூ, ஹூம் என்று அலங்காரத்தோற்றத்துடன் உலகை உற்பத்தி செய்து அருள்பெற்றிருக்கும். அந்த ரகசியத்தில் கலந்து கொண்டால் காஜா முஹியித்தீனுண்டகையின் அருளாகிய பதத்தை வந்து கொடுத்தருள்வார். எ-று.

சந்தார் கருணை யிருகண்ணு மிசைந்த காதாமிருநாசி
வாய்த்தாரமிர்தக் கனிவாயும் வணங்கவிருகைகாலுடனே
ஓர்த்தாலாகா தொருநாலு மொருமையொருகண்முகத்துடனே
சேர்ந்தால்தந்தி முஹம்மதுவாஞ்சேருப்பதத்தையருள்வாரே

(இ-ள்):—அவ்விதம் சந்தவுடனே கருணையான இருகண்களும், இருகாதுகளும், இருநாசிகளும், அமிர்த வசனத்தையுடைய வாயும், வணக்கத்துடைய இருகால் கையுடனே எல்லா உறுப்புகளையும் ஸ்மரித்துப் பூட்டி, ஒருநாலு அதாவது குப்பகம்வாசி ஒருமையாகிய நினைவும், ஒருகண் அதாவது மனக்கண் என்ற தன்னுணர்ச்சி முகம் என்ற அருநிலையுடனே பூரணப்படுத்திக் கொண்டால், அப்போது நந்தியாகிய முகம்மதியாவானது வந்து பதமருள் தரும். எ-று

சமான் நிலையுங் குதிகொள்ளுமிஸ்லாம் நெறியும்பயிர் விளைக்கும்
ஆமாங்குருனுங் கிதாப்களும் அதிச பயித்தும் அவ்வெழுத்தாங்
சோமான் குதுறத் தொளிவாகிக் குதிக்கும்நபிவலீ மானுந்
தாமா முஹம்மத்நபிகோஜா தருமபதத்தையருள்வாரே. (4)

(இ-ள்):—ஹூ என்ற ஒரு அட்சரத்தின் தத்துவத்தில் பழகினவுடன், சமானிலையென்ற வைராக்யமும் உறுதிப்படும். இஸ்லாம் என்றதும் இணையென்ற குபிரியத்தை விட்டும் பரிசுத்தப்பட்டு களை நீங்கும். வேதபாராயண சாஸ்திர சரஸ்வதி உதிப்புகளும் அந்த அட்சரத்தில் நின்றுந்தான் உதயமாகும். வல்லப

வஸ்துவின் குதுறத்தும் வந்து அருள் குதிக்கும். நடுவே வாசியும் நிலை நின்று ஒரு ஸ்தானங்கண்டு அடங்கும். சோஜா முகம்மதும் தன் அருளான பதத்தை வந்து தரும்

உவ்வென் றருளுமோரெழுத்தையு நளுங்கமலத்துள்ளிருத்திச்
சிவ்வென் றருளுமருட்கண்ணுற்றெளிந்த ஹக்கென்றனல்மூட்டி
நவ்வும் நடனச் சுழிவழியே நடக்க மவுன சுரத்தெழுப்பி
எவ்வுங்குதுபில்அலிமென்னுமிசையும்பதத்தையருள்வாரே

(இ-ள்):—ஹூவாகிய ஒற்றையட்சரத்தை வாசி கமலத்தில் வீசியுருண்டு உந்தியின் கீழ் ஆதாரத்தில் வைத்திருத்தி எழுப்பி, அருட் ப்ரசன்னத்தின் திவ்ய கண்ணுல்கண்டு ஹக்குதய வீட்டில் வைத்து இஷ்க்கென்ற தீமையூட்டி, நபியின் அந்தத்தின் வெட்ட வெளியில் வாசியைவிட்டு நடனஞ்செய்து, அப்பால் ஒசைசெய் யாது செல்லும் வெண்குழல் அதாவது ஹாஹின வீட்டில் சரத்தை நுழையவிட்டு எவ்விவிட்டால், குதுபுல் அலிமாகிய சற்குரு நாதன் முஹியித்தீன் வந்து பாதமுத்தி, வரங்கொடுக்கும். எ-று.

ஊரு குவ்வில் ஆருக வொளிவா யோடு மச்சுனேயில்
மாருக் கலிமா வமுதூட்டி மகிழுங் கமல வாவியிலே
கூரு மிதழா யிரத்தெட்டுங் குறியார்ந் தெழுந்த வட்டமதில்
தாரார் முஹியித்தீனருளு தந்தொண்பதத்தையருள்வாரே (6)

(இ-ள்): —ஹூவைக்கொண்டு மயமான மூளையில் சம்மித்த வுடனே கபாலத்தின் அறிவுதுளம்பி சோதித்து அமிர்தமானது ஒரு பிரமாண்ட நதியைப்போல வூறிவழியும். அதில் முகம்மதியா வென்னும் சுடர் கிடந்து மின்னும். அந்த மின்னல் யாவும் ஒரு சேரத்திரண்டு கூடிவநது, உன்னை அந்த அமிர்த நதியில்விட்டு அமு தூட்டும். அதுதான் கலிமாவின் நிரட்பமாக இருக்கும். அப்போது ஆயிரத் தெட்டிதழ் தாமரையானது பளிச்சென இதழ்விரிந்து மறைபொருட்கள் வெளியாகும். தாபியத்த வட்டமும் பிரமாண்ட மான தன்மையில் காண்பாய். சற்குருநாதன் முஹியித்தீனும் பிர சன்னமாகி வந்து பதத்தை அருள்வார். எ-று.

இசங்கி யெங்கு மெழுத்தநிலை யெவ்வா றறிவே ளறிவதற்குக்
கசங்க முடனிற கனவறுத்துக் கண்டாற் ககன முடுருகி

மசக்கும் புலனைஞ் சொன்குகி வசரு வன்பு கொடுநின்று
அசங்கற் கறிய திருவருளினரிய பதத்தை யருள்வாரே (7)

(இ-ள்):—அவ்வித கருணை வெள்ளமாகிய அவ்வட்சரத்தை எப்படி நான் அறியக்கூடும். அறியவேண்டுமானால், இந்த சரீரத்தின் கோன்களான துடக்குகளை யெல்லாம் அறக்களைந்து கண்டால். சுவன உலகமெல்லாம் தாண்டி அப்பாலும் நிரம்பி நிற்கும கண்புலன் நடுஸ்தான ஒளிவு தெரியும். அதில் இஷ்கு வைத்து நின்றால் அக்ஷணம் வாகிமகபூபு சுபுஹானியின் அருளான தரிசனந்தந்து உதவிசெய்யும். எ-று.

ஐபுங்கலையும் அங்குத்தே யசையா தொழுப்புமவ்வேளை [டுமாம்
தெய்யுந்திரியுஞ் சுடருமொன்றுய்தொடிக்கும்தொ...றி
எய்யுஞ் ஜிபுரில் வழியடைத்தே யிசையு மிசுறு பீலிசையும்
தொய்புமீக்காயிலிடையில்தொகுத்தபதத்தையருள்வாரே (8)

(இ-ள்):—முஹம்மதியா வென்னும் ஒளிவும், கலிமா என்னும் வாசியும் ஒன்று கூடி ஆட்டம், ஒட்டம் ஒன்று மசையாமல் நிதான நிலையில் வந்து நின்ற மாத்திரம் ஜனில் தெரியும் நூறுல் ஐனானது, எண்ணெயும் திரியுஞ்சேர்ந்து எரிகின்ற மாதிரியாகத் தெரியும். அவ்விதம் தெரியுஞ்சுடரானது ஒரு நொடிப்பொழுதில் வெட்டி மறையும் மின்னல்போல் தெரிந்து மறையும். இந்த கடவு எது வென்றாலோ? வெளி நாவின் ஒசைகள் எழுந்து வரா நின்ற உள் நாவுக்குள்ளே அவ் அத்னு என்ற ஸ்தானம், இதில் வாசி செல்லாது. உள்நாவு மப்டிலுந்தான் கபால அரைவடிவு கொண்டு சிதுறத்துல் முன்தஹா என்னும் மூலை என்ற விருட்சமானது படர்ந்த பணர்களுடன் கிளைகள்விட்டு ஆலம்பதினெண்ணாயிரமும் நிழல் விட்டு நிற்கும். இதின் அடித்தளம் தான் சங்காங்குழியாக இருக்கும். இதுதான் தாஉகம் வானமாக இருக்கும். இதற்கப்பால் பனியும் ஒளிவுமாக இருக்கும், அந்த சங்காங்குழியில்தான் ஜிபுரீலுடைய தங்குஸ்தானம் இருக்கின்றது. இதையடைத்திருக்கும் சூனியத்தைக்கடந்தால், இஸ்ராபீலுடைய மகாம். அப்பால் மீக்காயில் இருப்பு. பனி அதாவது நீருடைய மகாம், இதுதான் மூலையின் ஜவ்வுக்கள். இந்த மகாமில் ஏற்றி வாசியை நிலை பெறச் செய்தால் றப்புடைய மோட்சபதங்கிட்டும். எ-று.

ஒருமையொரு கண்மணிவிளக்கை யொளிபிறொளியையுற்ற
ளருமையறிந்தேயுதவ்திருவருளார்கடலையாவருக்கும் [வர்க்கு
உரிமையொரு பொன்மணிவண்டினோசைகொடுக்குங்கீதமதை
தரும முஹியித்தீனருளித் தந்தொன்பதத்தை யருள்வாரே. (9)

(இ-ள்):— ஒப்பேற்பட்ட றப்பானி என்னும் ஒன்றுபட்ட கண்மணியான கிந்தில் தீபமதைத் தெரிசித்தவர்க்கு பஹா அனுடன் பிரீதிவைத்து எல்லா வல்லபத்தையும் வாரிக்கொடுக்கும் திருவருளான ஆநந்தக்கடலே, பொன்வண்டின் கீதசப்தம்போல் ராகம் கேட்கா நின்ற வெப்புரி முழக்கமானதை எந்நாளிலும் கேட்டிருக்கும் படியயாக நமது தரும சற்குருவான முஹியித்தீன் உதவி புரியும். எ-று.

ஓயா தோடு பெறுமாசி யொடுங்கும் நாலு முள்ளாக்கி
மாயச் மாயு மூடலமதில் மசக்குமவுத்தை யுள்ளடக்கிக் [குத்
காயசம்பழத்தைக் கனியாக்கிக் கனித்தவமுதைப் புசிப்பதற்
தாயாயெனக்குவந்தருளுஞ் சாகிப்பதத்தையருள்வாரே (10)

(இ-ள்):—எக்காலநேரமும் கடல்மறை திறந்ததுபோல ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சுவாசத்தில் நாலுகலை ஒடுங்கி முண்டகத்தில் வந்து பூரணித்து, சாகாமல்சாவுகின்ற உடலாகிய சூக்குமசரீரத்தில் சந்தேக மயக்கமென்கிற மவுத்தை சுக்கிலசரீரமாகிய திரேவிலுள்ளே அடக்கிவிட்டு, காயாக இருக்கும் அறிவைத்தெளிந்து பழமாகிய வைராக்கிய நிலையில் பழுக்கி, இனிப்பான அமிர்தமான இஷ்க்கில் நடையாக்கி விட்டால், தாயைப்போல் வந்து அருள் செய்யா நின்ற சாஹிபாகிய முஹியித்தீன் அபயமென்று முன்னிற்கும். எ-று

ஔவால்சல்லையறுத்துத்தொதுக்கி யடங்கியிருந்தவிருளகத்தில்
ஹாவ்வாலறிந்து தெளித்திடவுங் கூடியுதவியெனக்கருள்வார்
தவ்பாவொழிந்து முரியதவந் தானேயடியேன்செய்துதக்வா
நவ்வால்முகியித்தீன்மலுக்கு முதவி பதத்தையருள்வாரே (11)

(இ-ள்):—ஆதியில் அறிவு கலங்கப்பட்டுக்கிடந்த காலத்தில் அதன் மூடத்தனமென்ற ஐயமையறுத்து ஒதுக்கி இருளை விலக்கி ஹூவே என்ற கிந்தில் வெளிச்சத்தை பிரகாசிக்கச்செய்து அதாவது தன்னை இன்னதென்று விசாரித்து தெளியச்செய்து உதவிசெய்து

நான் முன்பின் செய்த பாபந்தங்களுக்கு தக்கமருந்தாக தெள பாவை வழிகாட்டி, தவத்தில் இருக்தாட்டி நிலையானது குலைந் திடாமல் இவ்வடிமையை தன்வாவில் தீபகாக்கசெய்த என் குரு நாதன் முஹியித்தீனே. மலுக்குமுதலியின் அவதாரத்தில் வந்து அருள் சந்தார். எ-று

பதமருள் பதிகம் முற்றிற்று.

குருசீஷப்பதிகம்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நினைவென்று மனதுக்கு நிச்சயஞ்சொல லென்குருவே
பனுவென்று வாராத பார்மகனே நீகேளு
வினைவாக நீயிருந்து முன்முரு கபாவானுல்
தனுவான இல்லிலெகீன் தரும்ஹக்கு ரஹ்மானே (1)

சீஷன்:—நினைவு மனது என்று சொல்லப்பட்டவைகள் என்ன? அதன் நிட்சயத்தைத் தாங்கள் எனக்கு சந்தேஹம் வாசதபடி சொல்லவேண்டும். என் சற்குரு நாதனே! என்று கேட்க,

குரு:—மகனே! அவை இரண்டும் கருமத்தில் ஒன்றுதான். நீ உன்னை உன்னுடைய பல வகைப்பட்ட வியாபகத்தில் நின்று அற ஒழிந்து உன்னை நீ இல்லாமலாக்கி விட்டால் அதில் சமதாகி விட்டாய். அப்போது இக்முல் எகீன் நிறை பூரணமாயிற்று. அதுவே ஹக்குர்றதுமான், என்றபதவி என்றறிந்து உணர்ந்து கொள்ளப்பா. எ-று.

முச்சுடரு மொன்ருகி முப்பொருளுந் தானுகி
அச்சொருபாய்ப் பாய்ந்தசுடர் யார்கானு மென்குருவே
வச்சொருப தாக்கிவந்த வாழ்மகனே நீகேளு
அச்சொருவும் பார்வையன்ருே ஐனிலெகீன் றஹ்மானே. (2)

சீஷன்:—ஆமாம், என் சற்குருவே! முச்சுடர் என்ற மூன்றும் ஒன்றுபட்டு முப்பொருள் என்பவைகளும் தான்தானுகி டி ஒன் றித்த ஒரு சுடரும் அவனுடைய கோலத்தில் பாய்ந்து சொருபங் கொண்டதாமே! அது எப்படி? தேவரீர் சற்று விபரிக்கவேண்டு மாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குரு — ஹே! அந்த மகத்துவமான நிலையில் தரிபட விதிவசங் கொண்டு வந்த மகனே! அதைச் சுருக்கமாகச் சொல்கின்றேன் கேட்பாயாக. அது எப்படி என்றால், ஆதியில் மஹாலிய நிலை புதைந்து போய்க்கிடந்த ஆசையானது அதிமோக அக்னியில் எழுந்த விஷயத்தில் ஒன்று இரண்டு மூன்று உதயங்கொண்டு மும மூர்த்திகளாகி, அறமது அஹ்மது முகம்மது, என்ற முகசோலையாகி, நாத விந்தாகி, உன் நேத்ரமென்ற வாசப்படத்தில் விழுந்து எழுந்த வுடன் அப்பார்வையாகிய ஐனுல் எக்கீன் அல்லவா ரஹ்மானியா வின் சொருபங்கொண்டது! இது மஹாபாரதூரமான இல்மாக வும் அல்லாவின் சிர்ருகவும் இருக்கின்றபடியால், இந்த இடத்தில் நல்ல ஊன்றி விஜாரித்துப்பார். விதியிருந்தால் உனக்கு விளங்கி ஆச்சரியத்தைக்கொடுக்கும். மஹான்களெல்லாம் இந்த இடத்தில் வெகு சமர்த்தாய் எழுதிப்போயிருப்பதையும் பார்த்துணர்ந்து பிடியப்பா மகனே! குருநாதனுகிய குணங்குடி மஸதான் அவர் கள் வெகு நல்லாயிருக்கிறது காணும், ஒரு சொல்லாலே இப் படிதோணும்'' என்று சொன்னதையும் ஆழயோசனை செய்து பாரப்பா. எ-று.

நின்றூடும் பார்வையிலே நிச்சயம தாக்கிவர
நன்று யெனக்கருளும் நாயகமே யென்குருவே
ஒன்று யிருந்துமென்னை யோர்மை கொண்ட வென்மகனே
குன்றுச் சொருபடுக்கும் குருஹக்கு றஹ்மனே (3)

சிஷன்:—ஆமாம், என்குருநாதனே! அந்தப்பார்வை என் னும் ஐனுல் எக்கீனில் நின்றுடக்கூடிய தாத்தின் வடிவை தெரி சனை செய்து நிட்சயப்படுத்திக்கொள்ளும் தன்மை எப்படி? அதை தீரமாக எனக்குதவிசெய்வீர்கள், நாயமானவர்களே! என்றதற்கு.

குரு:—ஹே! ஒரே நிலையின் பிடிவாதத்தால் தத்துவத் தைத்தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட வைராக்ய முத்திரையுள்ள மகனே! கேட்பாயாக. அதை நீ ஒன்றுபட்டு விரவி ஆலங்களின் தத்து வக்கிரீடத்தை யடையவேண்டுமானுல், ஆரம்பத்தில் குருவின் பேரில் சதாவும் மோகங்கொண்டு, என் அருபத்தில் உன் அரு பமாகக்கண்டு அதில் சம்பந்தஞ்செய்யவேண்டும். அதில் உன்னை

என்னில் பளு செய்துபோட்டு என்னை நிலைக்கச்செய்து ஆடி நிற்க வேண்டும். அப்பால் என்னை றகுவில் பளு செய்துவிட்டு அதில் சிமகாவந்தரித்து நின்று அப்பால் றகுவை றஹிமானளவில் பளு செய்து ஐப் ஆகி பரிபூரண சமதில் முடுகவேண்டும். எ-று.

மாவச் சரத்தெழுத்தை மாங்கிஷத்தோ டேயடைத்து
வாசியச் சரத்தோடு வருத்துவர் ரென்குருவே
சாவாச் சாத்தோடு சற்குருதே ரென்மகனே
காவாகூவச் சரமலவோ இலாகிஹக்கு றஹ்மானே. (4)

சிஷன்:— ஆமாப், மீமென்ற அட்சரமானதை இந்த சரீரத் துடன் வைத்தடைத்து வாசியானதை இக்கூட்டில் எப்படி நுழைக் கப்பட்டது. என் குருவே சொல்வீர்களாக என்று கேட்க,

குரு:— சாவாத எழுத்தை சற்குருவின்சொருபத்தில் வடிவாக் கிக்கொண்ட தேர்ச்சியுள்ள என் மகனே! கேள். அது கலிமாவின் ஹா, ஹேயானது ஆரம்பம் தொடுத்து உண்டாகி அப்பால் மீமை அடைத்தினலே ஆதியில் சுவாசம் உண்டாகி அப்பால் ஒளியின் பவர்விளக்கு சுடர்செய்து உதிராக்கினியானது ஐடலம் ஆதிக்கமும் படர்ந்து பூப்பூத்திற்று. அது இலாஹி ஹக்கு றஹ்மான், என்ற மூவுதயமாகி, நடத்தாட்டிக்கொண்டு வருகின்றதப்பா. இதை நீ முஷாகதாவில் இருந்து பார்த்தால் தெரியும். எ-று

பூவாசத் துள்ளிருந்த பூலா நறுந்தேனே
மாவாசத் தாலெழுப்பு மகிழ்ச்சிசொல்லு மென்குருவே
ஆகாவா நீக்கியருங் காட்சிகண்ட வென்மகனே
நாவான பேச்சலவோ நடனப் ஹக்கு றஹ்மானே.

சிஷன்:—ஆமாம், அந்தப்பூவின் வாசனையாகிய ஹூ என்ற பேரின்ப அமிர்தத்தை நம்முடைய பழக்கத்தில் பிடித்து நடையுண் டாக்கு முறை எப்படி? சற்றுபோதனை செய்வீர்களாக என்றதற்கு,

குரு:—ஆகாதவனுகிய கன்னுசென்னும் மூவாசை காமி யக்கள்ளளை அறநீக்கி, ஒரு நீக்கமற்ற தானத்தில் ஒழிந்திருக்க வேண்டியதே. அதற்கு அவசித்த கருமமாக இருக்கும் டை பூவின் வாசனையால்தான் ஒவ்வொன்றின் நாவிலும் வார்த்தை தொனிக்கின்றது. அதுதான் அல்லாவின் நடனமாகுமென்று உணர்ந்து கொள்வாயாக. ஈ-று.

பாலை செறிந்தவளப் பவதோஷ மற்றநிலை
நாலையுமொன் றாக்கிவர நடனஞ்சொல்லு மென்குருவே
நாலால மென்றுசொல்லித் தமாமாக்கு மென்மகனே
மாலான் சொரித்த இல்லில் மகிழ்ச்சிஹக்கு றஹ்மானே (6)

சிஷன்:—ஆமாம், இந்த பாலைவனமாகிய துனியாவின் கெட்ட பாவதோஷங்களை விட்டும் பரிசுத்தஞ்செய்வதற் கேது வானது எப்படி? சற்று வழியருளவேண்டும் என்று கேட்க அதற்கு,

குரு:—அப்பா மகனே! பூதகுணங்கள் நாலையும் ஒன்றொன் றாகக்கடந்து நப்சு முத்மஇன்னாவின் சுயமான சற்குணத்தில் கோலங்கொண்டு அதேவழமையாக நிற்கவேண்டும். இல்அல் லா என்ற மணி அப்போது மணிமந்திரத்தால் சர்வமான ஆநந்தமும் உனக்கு கிடைக்கப் பெறுவாய். இது ஹக்குர்றகுமா னாக இருக்க அநுபவித்துப்பார் தெரியும். எ-று.

அறுநான் கெழுத்தான வயிர்தக் கலிமாவில்
உறுநான்கி லொன்றுண்டு மோர்மைசொல்லு மென்குருவே
கருநான் கறிந்திருந்த கண்மணியா மென்மகனே
பெருநான் கெழுத்தூமை பேசும்ஹக்கு றஹ்மானே. (7)

சிஷன்:—ஆமாம், இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அமையப் பட்ட கலிமாவில் இல் லல் லா ஹு என்ற நான்கிலொன்று ஊமெ ரட்சரமாக இருக்கின்றதே, அதென்ன தேவரீர் கிருபை கூர்ந்து அறிவிப்பீர்களாக என்றதற்கு,

குரு:—அப்பாமகனே! அந்த அட்சரமானது ஊமையாக இருக்கின்றது. அதில் நின்றுந்தான் ஐந்துக்களின் வார்த்தைகள், பாஷைகள், கீததொனிகள் யாவற்றும் நடைபெறுகின்றது. அது தான் ஹக்கு றகுமானாக இருக்கின்றது. எ-று.

ஊமையென்றுந் சோதியன்றே வுல்லாசப் பின்னையது
ஊமையென்று சொன்னக்கா லுறவுமுண்டோ வென்குருவே
ஊமையென்ற வுள்ளெழுத்தை யுயிராக்கு மென்மகனே
ஊமையென்ற வுடலுயிரு மொன்றும்ஹக்கு றஹ்மானே. (8)

சிஷன்:—ஆமாம்! அந்த ஊமையட்சரத்தை மஹான்களெல்லாம் ஒளிவென்று உறுதிகூறிப் போயிருக்கின்றார்களே! அப்படியிருக்க இந்த மகனுக்கு அதை ஊமை என்று மாத்திரம் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? என்றதற்கு

குரு:—மகனே! அது அப்படியா? இதுவும் ஒரு நல்ல கேள்விதான் ஊமை என்ற பதத்தை பகுத்தால், ஊ, மை, என்று ஆகுதல்லவா! அது ஹேயும் மீமும் என்று வைத்து, உயிரும் உடலும் என்று நிட்சயித்து அவ்வுடலைத் தூக்கி உயிரில் சம்பந்தப்படுத்திவிட்டால் கல்க்கு காலிக்கில் சேர்மானமாகி விடுவான், அப்பால் பேச்சென்ன இருக்கிறது. எ-று.

பற்றுமந்த வோரெழுத்தைப் பையவட் சரத்தோடே
ஒற்றுமுட லாக்கிவந்தா லொடுக்கஞ்சொல்லு மென்குருவே
உற்றுற்றே புச்சரித்த வுளஞ்சுமனை யென்மகனே
அற்றறந் தொன்றுக்கல் ஹப்துவில்லா றஹ்மானே. (9)

சிஷன்:—ஆமாம்! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி அந்த ஊமை எழுத்தை உடலுயிராக்க வழிதேடிக்கொண்டு வந்தால், அப்பால் ஆகின்ற துறையானது எப்படி? எடுத்துக்கூறுங்கள் நாயகமே! என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா! அதன் மகிமையான வல்லபத்தை நான் என்னென்றுரைப்பேன். அதை உட்சரிக்கும்போது, உன் நாட்டமென்ற பலபட்டரையான நினைவை பரமாத்மாவின் ஓர்மையவில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு யாதொரு கவலையுங்கொண்டு வாராதபடி கமலத்தில் பார்வையைச் செலுத்திவர, கொஞ்சக் கொஞ்சமாக காரியம் ஒப்பேறி சகலமும் அல்ஹம்தின் வட்டத்தில் வந்து ஒன்றுகூடி விடும். அப்பால விபரிக்கவேண்டியது அழகல்ல அப்பா. எ-று.

றகுமானெ னும்பொருளை ரகசியமாய்க் கொண்டுவர
ஒதிமாநீ சொல்லிவர வும்பாம்தா னென்குருவே
தருமான மாயிருந்தவென் றன்மகனே நீகேளு
வகாவாஞ் சிவவெழுத்து வாசிஹக்கு றஹ்மானே. (10)

சிஷன்:—அடிமைத்தனமா யிருக்கப்பட்ட இந்த ஜடல சொரூபியானவன் றகுமான் என்ற பதவியை யடைத்து அந்த வல்ல

மையை எடுத்தாடுவதற்கு காரணம் எப்படி? அதைத் தாங்கள் விபரித்துக் காட்டவேண்டும். என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா! அது அந்த சிவ சொருபியான ஊமை எழுத்தை வாசி என்ற பிராண தத்துவத்தால் உருவாக்கிக் கொண்டு நினைவை ஒன்றித்து அட்டு நிலைநிற்கச் செய்வதால், அச்சிவசொருப ஊமை எழுத்தானது வாசியயமாய் இலங்கும் ஹக்குலி றகுமான் என்ற பதவியை பெறுகின்றது. எ-று

வாசியென்ற மாயோக வல்லபமா யென்றனக்குப்
பூசித்தது வோடிவரும் புலன்கள்சொல்லு மென் குருவே
ஆசித்துக் கொண்டிருந்த யாருபற்ற வென்மகனே
மாசற்ற லாமக்கானே இலாஹிஹக்கு றஹ்மானே. (11)

சீஷன்:—என் சற்குருவே! மாயோகமான ஒரே நிலை சாதனையான யோக பீடத்தில் வாசியைச் சையான வேண்டுமே! அந்த வாசி எந்த வாசி? அதை விபரியுங்கள் என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா மகனே! புலன்கள் ஐந்தும் ஐந்து குணத்தில உன்னை நடத்தாட்டுகின்றதல்லவா? அவ்வொவ்வொரு குணத்திலும் நீ நடந்து கடந்து கொண்டு வந்து அழிவில்லாத சற்குணம் இதுதான் என்று எதைக் காண்பாயோ அதை நீ றப்பெனு தீர்மானித்து, அதில் தரிபட்டு நில். அதுதான் மஹான்கள் லாமக்கான் என்று சொல்லிப்போன பதவியாக இருக்கும். எ-று

லாமக்கா னுள்ளிருந்து வாசிகிகொண் டாடுப் நல்ல
பூமகளு மயலாவாள் பூசாரி யென்குருவே
மாமாஹா ஹீஹீஹூ ஹூவென்னு மென்மகனே
வாமாயி மாயின்ற வருகுஹக்கு றஹ்மானே. (12)

சீஷன்:—ஆமாம், அந்த லாமகான் என்ற மாளிகையில் ஒரு வாலிபக்கன்னி தோன்றுவாள் என்று காட்டானை ஷெய்கு சொல்கிறார்களே! அக்கன்னிதான் எவள்? அதை விபரியுங்கள் தாயகமே! என்றதற்கு

குரு:—அப்பா! அதுதான் தமிழ் சாஸ்திரிகள் தாமரைமகள் அதாவது இலட்சுமி, சரஸ்வதி என்று இருபால் படுத்தியது. இலட்சுமி, முஹம்மது. சரஸ்வதி அஹ்மது என்று உன் உறுதியில் திட்டஞ்செய்துகொள்ளப்பா. அதில் நீ வாசிகி கொண்டால்

அது உன்மேல் மோகங்கொண்டு உன்னில் விஜயமாகிவரும் நீ மாமா, ஹா என்று உன்னு! அது ஹூ ஹூவென்று உன்னில் உன்னும் அநுபவித்துப்பார். எ-று.

குருசீஷப் பதிகம் முற்றிற்று.

ஓர்மைப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

திருந்துமத் தரீகு தன்னை தீன்நபி ஷரீஅத் தாக
வருந்தியோர் ராசா வான வள்ளல்சேர் நபியே யாகும்
அருந்தவ மதுக்க சாவு மபூபக்க ரவரே யாகும்
பொருந்திய ஷிஹாபுத்தீனும் பொறுத்திடு மோர்மைதானே (1)

(இ-ள்):—அவ்வித மெய்ஞ்ஞானத்தின் அருமைத் துறை முகத்தை ஒருவன் அடையவேண்டுமானால் அவன் ஆரம்பத்தில் நமது நபிகள் சிகாமணியவர்களின் நடையுடை பாவனையாகிய ஷரீஅத்தென்னும் நீதிமார்க்க நடையில் நடைப்பழகி வரவேண்டும். அவ்விதம் வழிபட்டு நடந்த மஹான் திட்டமாக முகம்மதின் ஸ்ரூப அச்சியந்திரத்தில் பதியப்பட்டவனாக இருக்கும் இன்னும் அவர்கள் சொல்லைக் கடக்காதவன் அபூபக்கர் றலியல்லாஹு அன்ஹுவின் பதவியையுடைய மன்னனாக இருக்கும். அதில் சாதித் தால் கடைசிவரையிலும் முத்தியடையலாம் என்ற ஒரு உறுதிப் பாடானது திடனாக முகிபித்தீனாக இருக்கும். எ-று.

சொந்தமா மலக்கு மாராஞ் சொற்றுணை ஜபுற தான
சிந்துமே பழகு கொண்ட சிதுறத்தில் நின்ற தான
முந்தஹா விதமதாக வியம்பிடும் நாசூத்தென்று
விந்தையா யுன்னதென்று விசைபெறு மோர்மைதானே. (2)

(இ-ள்):—இந்த ஓர்மைதான் றகுல் நாயகம் சிதுறத்துல் முன் தஹாவைக்கடந்தவுடன் மயங்கி நின்ற ஸ்தானத்தில் சந்தித்த வஸ் தாக இருக்கும். இதற்கு நாசூத்து மகாம் என்று ரூபியாக்கள் வர்ணித்தார்கள். இதை உணர்ச்சி செய்வது முதலாவது முரீதின் கள் பேரில் கடமையாக இருக்கும். எ-று.

தரீகத்து தன்னி லாகுந் தவநபி யீசா வுத்தாம்
மரீகத்து அகஹா பாவும் வருமும றுடனே யென்னத்
தரித்திடும் பிர்ம தார்த பகாத்தெனுந் திரமீக் காவில்
பரிக்ரமவ் வறுஷேயென்று பழகிக்கொ ளேதர்மைதானே (3)

(இ-ள்):—இனி தரீகத்து என்பது நடையாக இருக்கும். இதில் குடிகொண்டிருந்தால் அது ஈஸாநபியுடைய நடையாக இருக்கும். அதில் தரிபட்டவன் ஹஸ்ரத்து உமறுடைய பதவியைப் பெறுவான் இதற்கு சற்குரு சித்தாஷாமதாருக இருக்கும். வழியானது தபகாத்தியாக இருக்கும். மலக்கானி மீக்காயீலாக இருக்கும். பாதையானது அருஷாக இருக்கும். என்றறிய வேண்டியது. எ-று.

அன்றிடும் ஹக்கீகத்துக் காதமாம் நபியே யாகும்
கன்றிடு மசாப துக்குக் ககனுது மானுஞ் செய்கு
விண்டிடும் இசுரா பீல்தாம் விளம்பிடும் பகுறு சாமும்
சென்றிடும் ஜபறூத்தென்று தெளிந்திடு மோர்மைதானே (4)

(இ-ள்):—இன்னும் ஹக்கீக்கத்தென்னும் தரீக்கத்துக்கு நபியாரென்றால் ஆதமாக இருக்கும். அதற்கு அஸ்ஹாபி ஹஸ்ரத்து உதுமானாக இருக்கும். அவரே ஷெய்குடைய பதவியாக இருக்கும். மலக்கானியாகிறவர் இஸ்ராபீலாக இருக்கும். இதானது ஜ றூத்துடைய மகாமாக இருக்கும். என்றறியவேண்டியது எ-று.

காதிறு வழியைக்கேளு கலாமிபுருகீ மாகும்
யாதுதி யாகவந்த அலியுடன் முகிமித் தீனும்
வாதிக ருமிலாகும் வனங்குமலக் கூத்துலெவுகு
சாஹிது வெகுலஞ்சொல்ல ஜவாபுகொ ளோர்மைதானே (5)

(இ-ள்):—இனி மஅரிபா என்று சொல்லக்கூடிய காதிறுடைய வழியைக் கேட்பாயாக அதற்கு நபி இப்ராஹிமாக இருக்கும். அஸ்ஹாபியானவர் ஹஸ்ரத்து அலியாக இருக்கும். பீர் என்னும் ஷெர்கானவர்கள் எம்பெருமான் முகியித்தீனாக இருக்கும். மலக்கானியாகிறது இஸ்ரயீலாக இருக்கும். மகாமானது மலகூத்தாக இருக்கும் இதில் தான் லெஹாஹூல் மஹ்பூல் அடங்கியிருக்கின்றது சமஸ்த குதுபுகளுக்கும் முகித்தீனில் தான பட்டங் கட்டப் படுகிறது. எ-று.

பகுமது வானவுன்றன் சடத்தினிற் பகுப்பைக்கேளு
தருமது ஷரீஅத் துக்குத் தோல்தசை யெலும்பு மூளை
முகமுடன் காதுநாசி மலர்விரி வாயுங்கண்ணும்
தருமலர் தரீகத்துக்குக் சாற்றுவே னோர்மைதானே. (6)

ஐயுமாம் பலனும் மூச்சு மமர்ந்திடா தோடிநிற்கும்
எய்யுமாம் பார்வை தானு மெதியம்பு போலே நின்று
தெய்யுமாங் கேள்வி தானுந் தொகுப்புரை தன்னைக்கேட்டுக்
கையுமே முஷாஹ தாவும் கருத்துள்ள வோர்மைதானே. (7)

(இ-ள்):—இனி மகனே! உன் சடலத்திலுள்ள பகுப்பான சிற்றுகளை நீ கேட்பாயாக. அதாவது:—மேலே சொல்லப்பட்ட ஷரீஅத்தென்பது, உன் சரீரத்தின் தோல் சதை எலும்பு மூளையும், இன்னும் செவி, மூக்கு, கண், வாய் ஆகிய இவைகளாக இருக்கும் இனி தரீகத்தென்பது விபரிக்கின்றேன். அதாவது:—சுவாசம், நேத்ரத்தின் தெளிவான பார்வை, எவையும் கிரஹிக்கப்பட்ட கேள்வி. இம்மூன்றில் நின்றுந்தான் முஷாஹிதாவின் பதவிகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எ-று.

நபுசுஅம் மாரு காபு நடக்கும்ஹேயா அமின்சாத் தஞ்சம்
பவுசுலெ ..... வெண்ணு .....பழசகபுல..... . ச்றே
தவுசுடன் முல்ஹி மாலைத் தரிபட அலிபு லாமீம்
கொவுசுடனுன்முன் கன்றுய்க் குறையில்லாவோர்மைதானே.

(இ-ள்):—நப்சு அம்மாருவானது காபு, ஹே, யா, ஐன், சாது, என்ற ஐந்து அட்சரங்களின் தத்துவத்தைக் கொண்டு நடப்பதாக இருக்கும். இனி நப்சு முல்ஹிமாவானது அலிபு, லாம், மீம், இதில் ஓர்மைபெற்று நடக்கின்றது. இதுவும் சத்தில் கலந்ததாக எண்ணப்படாது என்று உணர்ந்து கொள். எ-று.

தோற்றுமே முதுமை யின்ன தொடுநபு சான தைத்தான்
கூத்துமே யாட்ட தாகாக் கொடுசுவந் தனுகா தென்று
காத்துமுந் தலகு தன்னைக் காபுநூன் கருணை கொண்டு
சாற்றுமே தருமீ தென்று தலைமையா மோர்மை தானே (9)

(இ-ள்):—இந்த நப்சானது ஒருவனுக்கு முதுமைக் காலம் வரையிருந்தாலும் போதுமானது. இந்த நப்சில மனிதன் அவ்

வளவாய்க் கெடமாட்டான். கூடியவரைப் பேணுதல் உள்ளவனு வான். இது காபு நூனுக இருக்கும். இதல் ஏனோ அவனைக் கெட வொட்டாமல் பரிபாலிக்கும். ஆனல் உறுதிப்பாடுடையவனுக இருக்கவேண்டும். எ-று.

கல்பியென் றுரைத்து நின்ற தொடுகுறி ரண்டு தன்னில்
உலகியே யுயர்ந்ததொன்று வுசையின் கீழ் தாழ்ந்த தொன்று
மல்கியே தாந்தா தன்னில் மருவியே யிருப்ப தானுற்
பல்வித குபிரை யெல்லாம் படுத்துமே யோர்மைதானே (10)

(இ-ள்):—இனி நப்சுகளின் குணுதிசயங்களில் நின்று கல்பி என்று ஒரு நப்சு இருக்கின்றது. அது உயர்ந்த குணம் தாழ்ந்த குணம் என்று இருவகுப்பு உண்டு. அதில் உயர்ந்த குணத்தில் பொருந்திப் பேரானுனுல், அது சகலமான குபிரியத்தென்னும் கர்ம தோஷங்களை யெல்லாம் சங்கரித்து, இவனை வழி சருக விடாமல் அன்ருடம் விலக்கிக் கொண்டு வந்து, கடைசியில் குபி யார்களின் லையாளி தடையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துக் கண் பார்க்கும். எ-று.

தம்பமா மற்ற கல்பி தாமுயர்ந் ததிலே யுள்ள
சம்புமாச் தாவு மாகச் சுழிமுனை வாசி வாயில்
கம்பமாய் முளைத்து நின்று கரும்பாகி யதிலே பார்க்கும்
ஏன்பதா மெகீனி லீமா னெடுக்கமா மோர்மை தானே. (11)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்த கல்பியானது உன்னை தானுக்கு தான் உயர்த்திக்கொண்டு வந்து, உன்னிலுள்ள கர்ம தோஷ குப்மை கூழங்களை யெல்லாம் அறத்துடைத்து, சுழிமுனையாகிய மனவாசியை சுவாச வாசியில் வைத்து நிரப்பமாக்கி, லாமகான் என்னும் காப கௌஸைனில் நின்று ஏளிவட்டஞ் செய்யக்கூடிய உஜூது என்னும் மனிக்குல் குத்தூஸை இஷ்கென்னும் கரும் பாக இனித்து ஏட்டச் செய்து, கடைசி ஒடுக்கத்தில் ஈமானுடைய நிலையை பரிசுத்தமாக ஆக்கி, எக்கீன் உறுதிப்பாடு உண்டாகி ஜயம் பெறும்படியாகச்செய்யும். எல்லாம் ஓர்மைதான் காரியஞ் செய்விக்கும். எ-று.

ஓர்மைதா னென்று சொன்ன வொருமொழி அறுஷில்நின்று
கூர்மையாய் வந்த தாது கோஜால கவுதா மென்றும்

சேர்மையாத் தேடஷமில்லை தோற்றிடுந் தவபா கூடுத்
சீர்மையாய் முகிமித் தீனுந் திருவுள மோர்மை தானே. (12)

(இ-ள்):—நாயகம் சல்லல்லாஹு அலைஹி வசல்லமவர்கள் அறுவேழு அல்லாவை அடுத்தபோது "ஐ! என் ஹபீபே! உன் ஓர்மைதான் நான்" என்று ஒரு திருமொழி உதய சப்தம் தொனித்தது அந்த தொனியானது தாத்துல் கிபுரியாவாக ஒளிவிட்டு பாஞ்சுடராய் குலாவிற்று அதுதான் எம்பெருமான் ளாதுல் அம்சமாக நின்றுக்கலாதிற்று. இந்த இடத்தில் உள்ளபடியே இன்காரு அல்லது சந்தேஹமாவது கொண்டு வரப்பட்டவனுடைய இருதயம திட்டமாக ஷெய்த்தானுகிப் போகும். நம்பிக்கையுடையவன் தன் தௌபா கபூல் செயயப்பட்டவனும் ஒளியாக்களில் சங்கமாகுவான். இனி எம்பெருமான் ஜகத்முகிமித்தீனுடைய திருவுளப்பொருத்தத்திற்கு ஆளாகி வையாளிபோடுவான். இதுவே ஓர்மையாக இருக்கும். எ-று.

ஓர்மைப்பதிகம் சம்பூர்ணம்

மனப்பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பதிநா லெழுத்துமது வொன்று மிணங்கிப்
பறக்குமா காச நிலையில்
அதின்கீழே நின்று மறுகோண வாயுவுக்
கருவா மெழுத்து மதுசீன்
அதிலே சீகாரம் ஆமென் றெழுந்த
தருதேசி யான தோயும்
மதியான வக்கினி யதின்மூன்று திசைமாறி
மறிவோ டறிந்திடேன் பனமே. (1)

(இ-ள்):—கலிமாவில் பதினாங்கெழுத்தும் ஒன்று கூடி நிலைவு என்று சொல்லப்பட்ட, ஆகாயத்தின் நிலையின் கீழே உள்ள அறுகோண வாசி என்ற மனக்கமலத்தில், உட்கருவாக நிற்கக்கூடிய எழுத்தானது சீனுக இருக்கும். அதைத்தான் தமிழ் ஞானிகள் சிகாரம் என்று சொன்னூர்கள். ஆம் என்றெழுந்த வாசியானது

றேயாக இருக்கும். இது வலபக்கத்தின் ஒட்டமாக இருக்கும். இனி சந்திரனும் சூரியனும் வாசியில் வையாளிகொண்டு. சூனியத்துடன் முக்கோண திசையில் ஒடிச்சென்று வருவதை மனமே நீ அறியவேண்டும். எ-று.

தரிப்பொடு மிருகோணந் தருநீர் மகாரமது
தாமா யெழுந்த மீமாம்
மதிப்பொடு மண்ணு நாகாரத்தி னுள்ளே
மலப்பூ வெழுந்த வுருவாம்
தரிப்பா யித்தாலுக் குள்ளுள்ளந் தாயான
நற்காப கவுசைனி மணிவா
லுரிப்பாகி வருமதலே யிருபங்கு வாணகையு
முருவா யருகிடென் மனமே. (2)

(இ-ள்):—இனி இருகோண மென்கின்ற கபால அரையில வோடிச் செல்லும் வாசியானது மீமாக இருக்கும். அது மண்ணுடைய மாரமில் உள்ள சகல ஆசையுமுள்ள மலப்பூ என்ற உபாதிகளையுடையதா இருக்கும். ஆனால் இந்நான்கு வாசிகளுக்கும் இவ்விடமானது காப கௌசைனக இருக்கின்றது. இதில் வந்து தான் சிசுக்கள் உருக்கோலங்களை எடுத்துக் கொள்கிற விதத்தை நீ அறிந்துகொள் மனமே. எ-று.

வகையான பலதுண்டு கலிமாவி லுரைகேளு
மசையாத வறு நான்கிலே
துகையாக வறுரண்டி லுருவாகு மொருநான்குந்
துறையான சூல் மூன்றிலே
தகைப்பாரு மில்லாம லப்மூலா தாரத்தின்
தானவிஞ்சி நால்வாச லாமா
முகையான பகையாகி யெதிர்வா யுடல்சிரசு
முக்லாவென் றேது மனமே. (3)

(இ-ள்):—அந்நான்கு வகையிலும் பலபல வகையான சித்து சப்ரதாய ஆட்டங்களெல்லாம் உண்டும். அது கலிமாவின் மணி மந்திர ஹூவில் வைத்து அடக்கிக் கொண்டபோது, அது ஒரே பூரண கோலங்கொண்டு உலகமெல்லாம் ஒரே நிராமயித்தில் கூடிக் கொள்ளும். இனி அதை நகுல் நாயகமவர்களின் உதவியைக்

கொண்டு மூன்று ஹேறியில் எல்லா வல்லமை யடையும்படியாக, சரீரத்தின் சகல உறுப்புகளையும், ஏஹிதப்படுத்த இயலும். அதாவது லா, இலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற பன்னிரண்டு அட்சர சக்தியால் எல்லாம் ஹூவின் ரூபத்தில் உருவங்கொள்ளச் செய்கிற பிரமதத்துவமாக இருக்கும். குழவி வண்டானது எப்படி இலந்தையின் கிரிமியைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் மரத்துளையில்வைத்து, ஹூவென்று வட்டமாடி தன் உருவத்தில் திருப்பிக்கொள்கின்றதோ அப்படி இதில் தெளிந்த அறிவைச் செலுத்தின மஹான்களுக்கு காரியம் சித்திக்கும். இனி மூலாதாரம் என்பதற்கு நான்கு வாசல்களுண்டும் அந்நான்கில் வைத்துத்தான் சந்திர சூரிய விந்துக்கள் சகல உறுப்புகளையும் சமைத்தெடுத்துக் கொள்கின்றதை நீ அறிந்துகொள் மனமே! எ-று.

ஆகவோ ரிரண்டு மோரஞ்சு மூன்றும்
அவ்வென் றெழுந்த சிரசாம்
வாகாக வொன்றுவா வாவா வெழுத்தினது
வகைசொல்ல வேகே ளும்நீர்
தாகமதி யானளூ ணமிலே மதில்ஹீயும்
தாமான ஒருஹேயுந்தான்
மாகரண்டு பங்காக வியுமது பங்காக
மாங்காயென் றறியு மனமே. (4)

(இ-ள்):—ஆனதால் கலிமாவில் இரண்டும் அடுத்த மூன்றும் ஐந்து அட்சரங்களும் "அவ்" என்று எழுந்து விட்ட தலைவட்டமாக உருக்கொண்டது. வாவா வென்ற நின்ற வாவு அட்சரமானது, கலிமாவின் ஹூ எழுத்தும், மற்றொரு ஹேயுங்கூடி, இன்சானில் தாமரை மாங்காயாகக் கோலங்கொண்டது, என்று உணர்ந்து கொள் மனமே. எ-று.

றேயைப் பிரித்ததொரு மாங்காய் வலப்பியும்
ரேகைக் கொருவாயு மதுவாம்
மாயமைச் செறித்தமட மாங்காய தன்னில்
வருமாய சூளத்தை யதுகேள்
தானைச் சுகாதசதி மதிகெட்ட கொட்டாவி
தருவிக்கல் தோவு மதுதான்
காலைக் குறித்தவிட மாங்காயி னிற்குறியை
யறிவாகக் கேளென் மனமே. (5)

(இ-ள்):—ரேயைக் கொண்டுண்டாக்கிய அவயவ உறுப்புக ளெல்லாம் மாங்காயைச்சூழ உள்ள வலது பிரிவுகளாக இருக்கும். அதில் நின்றுந்தான் காமாதி இச்சைகள் மேல் எண்ணங்கள் எல் லாம் உண்டாகின்றன. இனியதில் ஏற்படுகிற சூனியங்களைக் கேட் பாயாக. நாபின் சுரோணிதத்தில் நின்றும் உண்டாகின்ற மதி கெட்ட கொட்டாவியும் அதில் நின்றும் வரப்பட்ட உஷ்ண வாய் வைப்பற்றிய நோய்களுமாக இருக்கும். இனி மேலே கூறிய தாம ரைக்காயில் நின்றும் உண்டாகின்ற குறிப்புகளைக் சொல்கின்றேன் நல்லறிவுடன் கேட்பாயாக மனமே. எ-று.

அகாவென்று அன்னமதை அறையாமலுண்டுறக்க
மதுகாண கண்ட கறுப்பு
நிகாவென்ற நிறமுள்ளே நிச்சயம் தானதுக்கு
நிலைகெட்ட வேர்மை யதுதான்
வகாவென்ற அல்ஹம்து வகையன்று மேயஞ்சு
வாயுநெருப்பு நீர்பு வியுமே
ககாசமான வெழுத் தஞ்சாகும் ரூபமது
கனிகலிமா வின்வகைகே வென்மனமே (6)

(இ-ள்):—மாங்காயைப் பற்றிய குணங்களாவன என்னவெ னில் சோறு முதலிய ஆகாரங்களை அருந்துவதும், அவைகளில் வேட்கைப்பட்டு நிற்பதும், சுகமாகக் கட்டையைக்கிடத்தி, சய னித்துக்கொண்டு கிடப்பதும். ஆக இருப்பதுடன், அந்த மாங்கா யின் உள்ளே ஒரு கறுப்பு ரெங்கு தெரிகின்றதே, அதுதான் வியர்வை முதலியனவாக இருக்கும். இனி அந்த மாங்காயே அல்ஹம்து என்ற பஞ்சாட்சர சொரூபியாக இருக்கும். அதில் நின் றுந்தான் பஞ்சபூதியங்கள் அமைந்து அப்பூதிய சிபத்துகளான மண், தண்ணீர், காற்று, அக்கினி அவைகள் உண்டுபட்டு சரீரத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகின்றன. இதில் ஐந்தாம் அறிவாகிய ஆகா சம் என்பதை நீ அறிவதுதான் காரியமாக இருக்கும் மனமே. எ-று.

உரைக்குமது வுள் ளுடைய வுடலிலது மண்ணுளுந்
திசையாக வந்த வாயில்
உரையொன்று பரிசுத்தி யதுதானே அம்மாரு
வோசையது தாலு மதுவாம்

நிரைகொண்ட சொல்ஜெபு நமிக்வந் திருக்குமிடம்
நிறமதுவும் வெள்ளை யதுகாண்
தரையான ரேசினையினிற் பதுவான வாயுவு
தானென் றறியு மனமே. (7)

(இ-ள்):—உனி சொல்லப்பட்ட சிபத்துகளின் சிர்வற நன்கு புணர்ந்துகொள். பூத சிபத்துக்கள் ஐந்தினுள் ஒன்றுவது மண் என்பதில் பல்குத்தி உண்டாய் விட்டது. அதுதான் நப்க அம்மாரு என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் நாலுடைய வோசை உண்டா கின்றது. அதுதான் ஜி ரீல் இருக்கப்பட்ட பீடமாக இருக்கின் றது. அதின் நிறமானது வெள்ளையாக இருக்கின்றது. அதில் குடி யிருக்கும் ஒரு வாயுவுக்கு பிரான வாயுவென்று சொல்லப்படும். அதை நீ உணர்ந்து கொள் மனமே. எ-று.

சிரத்தின்வகை பத்தாகு மொன்றும காமினிது
சித்தமறி யென்றன் நினைவு
சிறந்தவழி சிவந்தநிற மீரலது நீரிளெடு
நித்தியிரு கோண மதுமீம்
வரந்தருமீக் காயிடம் வாகா யிருப்பிடமும்
வருரேசினை யுப்பா குமே
குறைவிடா திருப்பதிரு மகாமே யிருகண்ணு
குலெவ்வாமத் தென்றன் மனமே. (8)

(இ-ள்):—சிரசானது அமைந்திருக்கப்பட்ட வகையானது பத்து அட்சரமாக இருக்கும். இதில் முதலாவது மகாரமானது எது வென்றால் நினைவாக இருக்கும். இதுவே மெய்ஞ்ஞானிக ளெல்லாம் ஒன்றித்து நடக்கப்பட்ட நேர்பாதையானது. அதற்கு நிறம் சிவப்பாம இருக்கும். மகாம் செவ்வீரலாக இருக்கும். அதா னது தன்னீரின் சம்பந்தியாக இருக்கும். அது, இரண்டு கோண முள்ள மீமாகக் காணப்படும், இன்னும் அது மீக்காயிலுடைய பீடமாக இருக்கும். அதன் சுவை உப்பாக இருக்கும். அதன் திவ்ய மணி வாசலானது இரண்டு நேத்ரமாக இருக்கும். அதை யறிவதுதான் பரிபூரணமாக நீ உணர்ந்துகொள் மனமே. அது லவ்வாமா என்பதாக இருக்கும். எ-று

மூன்றும காமதுவை முறையாக வேசேளு
மூல்ஹிமத் தென்ற வதுதான்
என்றமது வாசியறு கோணம் பச்சையெ
றெழுத்து வளைதேற யுமாம்
ஆன்றபதி மிசுருபீ விடதுபுரஞ் சிழுக்
கண்டபரி கொண்ட வாசி
காண்டபதி நுரையீரல் சுநவைரேசிலை புளிப்பங்
கனகமணி யான மனமே. (9)

(இ-ள்):- இனி மூன்றுவதான மகாமைப்பற்றிக்கேட்பாயாக. அதுதான் மூல்ஹிமா என்று சொல்கின்றது. அதில்தான் அறு கோண வாசி நடனம் பண்ணுகிறது. அதன் நிறம் பச்சையாக இருக்கும். ஹேயானது வளைந்து கொண்டிருக்கின்றது. அது இஸ்ருபீலுடைய பீடமாக இருக்கின்றது. அதன் இடது பக்கத்தில் வாசியானது வையாளி நடனமாட்டியம் ஆடிவருகின்றது. அதுதான் நுரையீரல் என்று சொல்லப்படுவதாக இருக்கும். அதன் சுவையானது புளிப்பாக இருக்கும் இதையும் நீ ஆராய்ச்சி செய்துக்கொள் மனமே. எ-று.

ஆனவகை பத்துமதின் மூன்று மகாமதை
அன்புடனே சொன்னே னதின்பின்
தானான நாலா மகாமது பித்தாகும்
தருவெழுத்து லாம ரூபமாம்
மானமது வான இசுருயீ தான் வாசலது
பதிகாது வகைசேன் விபரம்
சானமது நாலாறு நாலா மகாமிலுன்
தரிப்பா யிருப்பென் மனமே. (10)

(இ-ள்):—இதுமட்டிலும் மேற்கூறிய பத்து வகையான பதவிகளில் மூன்று வகையான மகாமங்களையும் நல்லபடி விபரித்தயிற்று. இனி நாலாவது மகாமைச் சொல்கின்றேன். அதானது பித்தாக இருக்கும். அதன் ரூபம் லாமாக இருக்கும். அதில் பீடங் கொண்டிருக்கின்ற அரசரானவர் இஸ்ருயீலாக இருக்கும். அதன் வாசலானது, செவியாக இருக்கும். இந்த மகாமின் நிறமானது கறுப்பாக இருக்கும் இதில் ஒன்றுபட்டிருந்து கொள் மனமே. எ-று.

நனவதுவு மாகாசம் நாமறியச் சொல்வோனே
நன்றான தாமரைக் காயும்
கனமான பச்சையொளி கலந்தே யிருக்குமது
கல்போ லினிப்பு மதுவே
மலையான வட்டமொளி யுயர்மூலை மட்டுமொரு
அலிபா யமைத்த விறைவோன்
சனுவான ரூபமது மொருவீடு தன்னிலே
தானஞ்சா லுமென் மனமே. (11)

(இ-ள்):—இனி ஐந்தாம் மகாமின் சிறை அவிழ்த்து விடுகின்றேன். அது நினைவென்று சொல்லப்பட்ட ஆகாசமாக இருக்கும். அதுதான் தாமரைக்காய் என்பது. ஒருவித பச்சை கலந்த நீல நிறமாக இருக்கும். சுவை இனிப்பாக இருக்கும். அது நேராக வட்டந் தொடுத்து மூளைமண்டலம் வரையிலும் ஒரே ஜோதிமயமாக இருக்கும். அது அலிபுடைய சூறத்தில் நீண்ட ஷுக்குர் நிலையாக இருக்கின்றது. அது அல்லாகுத் தஆலாவின் சுய சொரூபத்தில் ரூபங்கொண்டதாக மேற்கூறிய நான்கு வஸ்துகளையும் தன் அதிகாரத்தில் வைத்து நடத்தாட்டி வருவதை நீ உணர்ந்து அதில் சேர்மானிக்கவேண்டும், மனமே. எ-று.

புத்தியொடு வித்தாரம் வித்தை விளைத்துட்
புதைப்பொரு ளித்தலையுமே
உத்திகம தன்னினொடு முறஅலி புட்கமல
முச்சமது மேலு மிலையே
கற்றபொய் யறிவினையுங் கமலமது மில்லாமற்
கண்ட றிவ தொன்று மிலையே
சத்துமலர் வாசமது திரிநெய்யு மக்கினியுந்
தான்ஹக்கு நபிகுது பென்மனமே. (12)

(இ-ள்):—ஞானவாசியைத் தெரிந்து அறிவு தெளிந்த பிறகு அப்பால் அலிபின் நிலையைப் பிடிப்பதற்கு மேலே இன்சான அடையவேண்டிய செல்வமானது யாதொன்றுங் கிடையாது. மேலே தான் சொல்லி விபரித்துக்கொண்டு வந்த மகாம்களின் உறுகுணங்களை நடைபழகியறிந்த பிறகு ஒருவன் அப்பால் இன்னும் என்னவேண்டும் என்று அதிக மேலெண்ணம் வைத்தவனாக,

னருராய் அலேந்து தேடக்கூடிய அறிவும் கிடையாது. அப்படித் தேடவேண்டிய அறிவானது, பொய் பித்தலாட்டஞ் செய்யக் கூடிய, மட்டித்தனமான பஜார் அறிவைத்தவிற இந்த வைத்திய காரன் அடையக்கூடிய உள்ளமையான அறிவு வேறொன்றுமல்ல. சுருங்கச்சொல்ல வேண்டுமானல் ஞானவான் கண்டறிய வேண்டியது, திரி, எண்ணே, நெருப்பு. ஆகிய மூன்றும் ஒரு விளக்குக்கு ஒற்றுமைக்குரிய வஸ்த்துகளாக இருப்பதுபோல றப்பு, முகம்மது, முகியித்தீன், ஆகிய இம்மும் மூர்த்திகளும் ஜடலமென்னும் விளக்குக்கு உபயோகக் கருவிகளாக இருந்து ஆட்சிசெய்கின்றது. இதை உணர்ந்து கொள்ளத்தான் மனிதன் பஞ்சபூதிய அறிவு சதனங்களுடன் சமைந்து வத்திருக்கின்ருன். எ-று.

மனப்பதிகம் சம்பூர்ணம்.

தரஜாத்துப்பதிகம்.

சந்தவிருத்தம்.

அல்லாவிற குலேகுரு வருளே அஹ்மதுவே
ஒல்லாவுள்ளே மகிழ்ந்தேயொரு வொளிவையவன்பிரித்தே
வில்லாஹுநீ யென்றேநிறைந் தென்குலுவீந் தென்ன
குல்லாகவே வத்தீர்குரு வருளும்தற ஜாத்தால். (1)

(இ-ள்)—அல்லா வென்னும் பெரிய திருநாமத்தின் கன்சுல் மக்பி, என்ற தோத்ரமற்ற புதையற் பொருளானது, 'குல்' என்ற ஒரு குட்சத்தை நாட்டத்தில் கருதியவுடன் அது ஒரு ஒளிவின் வடிவில் மீண்டது. அதுதான் குருமுகம்மதாக இருக்கும். இதற்கு திருமணி என்றும், கருவானது உருத்திரண்ட பரஞ்சோதி என்றதால் கரு, உரு, வென்றும் மெய்ஞ்ஞானிகள் இடுகுறி காரண நாமங்கள் சூட்டினர்கள். ஆனபடியால் அந்த சுடரை தன் எதிர்ப்பில்வைத்து அழகுபார்த்தான். அப்பால் அவ்வடிவில்தான் விஜயமாகி வந்து வர நினைத்தான். இதற்குத்தான் இலாஹி என்ற நாமம் உண்டாயிற்று. இதன் அப்ஸங்களைத் தெருவழியாக எழுதிக்காட்ட ஜகத் குருநாதனுடைய திரு உத்தாரம் இல்லாதபடியால் இங்கு நாம் எழுத்தில் சொல்ல இயலாது. வரக்கூடிய விதமாகிய தக்க பொருட்சாதனத்துடன் என்பால் வந்து அருட்சாதனத்தை

யடைந்து கொள்ளவேண்டும். ஆனதால் அந்த நினைப்பில் நின்றும் தன் ஆஷிக்கு இம்மக்லூக்காத்துகளைக் கருப்பமாக வைத்திருந்து ஆலங்களைத் தன் வழியாக வெளியாக்கி விட்டது. இந்தப்பரம ரகசியங்களைத் தெரிந்து ஒவ்வொரு ஆலங்களாக நுழைந்திருந்து எம்பெருமான் மௌன தேசிக சற்குரு முகியித்தீனுடைய தற்சொருபத்தில் ஒன்றுபட்டுக் கூடிக்கலந்து காலகாலமும் அழியாவரம் பெற்றிருக்கின்ற நித்திய வாழ்வில் மனிதன் ஆய்விடும் பதவிதான் தாஜாத்தென்று சொல்கின்றது. முகம்மதியாவானது, ஒரு முரீதுக்கு பிடிகயிருகவும், ஹக்கு உள்ளமையான நாட்டத்தின் தூண்டுகோலாகவும், எம்பெருமான் மௌன தேசிக வள்ளலவர்கள் கண்காட்சிப் பொருளாகவும் இருப்பதை முதலாவது. அறிந்து தவஞ் செய்யவேண்டியதுதான் தெளிந்து கொண்ட நல்லறிவாக இருக்கும். எ-று.

அங்கக்கதி ரெதிர்கொண்டவ ளகரம்மிற சூவே
பொங்குகலே நாலாறுடன் பொருந்துமாண்டிற் சிரசே
மங்குல்குடை மிடவேமேனி கமழும் நயி னூரே
தங்கும்பதந் தரவேவர வருள்விர்தற ஜாத்தால். (2)

(இ-ள்);—அங்கமாகிய சரீரம் உண்டான இரகசியம் அடங்கலும் றகுல் நாயகம் அவர்களின் சிபத்தாகவே இருக்கும். ஆனால் சிரசு உண்டானது இருபத்து நான்கு அட்சரக்கலிமாவாக இருக்கும். ஆனதால் மௌனகுரு பீடத்தில் கலவத்திருக்கும் ஒவ்வொரு ஒலிமார்களுக்கும் கஸ்தூரி வாசனையுடைய நம் நயினாராகிய முகம்மதியா அவர்கள் வந்து தரிசனங்கொடுப்பதுதான் மேன்மையான தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

முன்னோனிறை முன்னிலொரு முத்தாக வெழுந்து [தான்
சொன்னலொளி சொல்லள்நிறை தொகுத்தான்வெகு வரத்
குன்னென்றெழு கடல்நின்றது குனியும்பனி சொரியும்
என்றும்நபி பதமேயெனக் கருளுந்தற ஜாத்தால். (3)

(இ-ள்):—இனி ஆதிமுகம்மதியாவானது, அல்லாவின் சமுகத்தில் ஒரு வெண்முத்தின் வடிவத்தில் உதயமாகி இருந்து அப்பால் அவனுடைய கிர்பையான பார்வையின் நின்றும் ஆலத்தன வில் வெளியாகி வெகுவான வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டது.

எப்படி என்றால், உதயத்தில் நின்றும் குன்னென்று ஒரு சப்தம் பிறந்தது. அதில் நின்றும் ஹயாத்துல் கைபர் சமுத்திரம் பொங்கிற்று. அதின் வழியாக ஒரு விநமான பனியானது பொழிந்து சொரிந்தது. அப்பனியே உலகங்களை யெல்லாம் அடையவனைந்து சிருஷ்டிப் பிண்டங்கள் தெளிந்து எழுந்தன இதையறிவதே பெரிய தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

தன்னுள்ளத் திருந்தேயொரு தானுதா மோதும்
பன்னும்அலி பொருளின்றுறப் பாயுமொரு மீமில்
கன்னுண்மணி யானகுரு வாவையுற வாக்க
முன்னும்படி பதமேதபி முழுதுத்தற ஜாத்தால். (4)

(இ-ள்):—அல்லாவின் திருநாட்டத்தில் இருந்து. ஒரு அலிபு உண்டாகி, அதில் இருந்து ஒரு சீன் உண்டாகி, அதில் இருந்து ஒரு மீம் உண்டாகி, அதில் இருந்து கண்மணிக் கமலம் உண்டாகி, அதில் இருந்து கமல முகம்மதியாவானது சகல ஜீவராசிகளாக வடிவெடுத்தது. இதை விஜாரனை செய்து உணர்வதே மனிதனுக்கு அவசியம் வேண்டிய தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

அவ்வல்அறு ஷொளியே அஹதிலே அஹ்மதுமீன்
எவ்வல்கொடு வருமேபெரு விலையோடொரு முலையாய்க்
கவ்வல்ஹம் சாருங்கரு வங்கம்வெகு பங்காய்
மவ்வல்கொடு வருமேபத மறைமூத்தற ஜாத்தால். (5)

(இ-ள்):—ஆதியில் வெளியான அறுஷின் ஒளிவாகிய முகம் மதியாவாக இருக்கும். அது அஹது, அஹ்மது ஆகி அப்பால் ஒரு மீமுடைய சூறத்தை எடுத்தது. அதன் அம்ஸத்தைக்கொண்டே இந்த லோக சராசரங்களின் வித்தை தன் நாட்டத்தைக் கொண்டும் அன்றி அதனதன் முனைகளை முனைக்கக் காரண கருவியாக நின்று ஒரு ஹம்ஸானது அதானது கருவங்கமாகி ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் சரிசரியாகப் பொருந்தச்செய்து நடத்தாட்டுகின்றது. இதை அறிவதே மனிதனுக்கு வேண்டிய தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

அஞ்சீர்கனி யுண்டேயதி லன்பிலுரு வானால்
வஞ்சீரருள் கொஞ்சிமயில் வடிவானதை யறிந்தால்

மெஞ்சிக்கனி செஞ்சிக்குருவமுதானதையுண்டால்
மஞ்சுக்குடை நபி தரம்பத மருள்வார்தற ஜாத்தால். (௬)

(இ-ள்):—இந்த உடலென்ற விருட்சத்தில் ஐந்து ருஷிக ரத்தை உடைய ஐந்து ரெங்குள்ள ஐந்து கனியர்க்கங்கள் உண்டா யிருக்கின்றன அதில் ஒன்று காரிய காரணமானது, அதில் நீ அன்பைப்பூட்டி உருவாகிகொண்டாயானால் அது ஒரு மயிலின் சுரூபத்தில் தெரியக்காண்பாய். அந்த மயிலுடன் நீ உறவாடிக் கலந்தாயானால் அது கேட்கும்படியான எந்த வஸ்துவையும் உனக்கு தந்து அமுதூட்டிக் காக்கும். அதை உண்டு விட்டாயா கில் அதுதான் றசூலுடைய தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

ஆதம்நபி ஒருபாக்கிலுரு ஆதவாம்நபிமாரை
மாதும்வழி வேதப்படி யோதும்வடி விறசூல்
நாதம்வெகு கீதம்மொழி நடனம்வெகு கொலுவாம்
பாதம்வரத் தாருய்பய காம்பர்தற ஜாத்தால். (7)

(இ-ள்):—ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் ஒரு பக்கமும், மற்றய நபிமார் றசூல்மார்கள் ஒரு பக்கமும் நிற்க, நடுவே கமல முகம் மதியா வந்து திருவருட் காயசிலையத்தந்து ஆதரிக்கும். அதன் இராக சங்கீத நடன உல்லாசங்களைக்கண்டு தாங்கிக்கொள்ள யாரால் இயலும். அதைக்காண்பதுதான் பெரிதான தறஜாத்தாக இருக்கும். அப்போது வேண்டிய வரங்களை அது தரும். எ-று.

வந்தேயொளி கண்டேவடி வென்றேமன மொன்றும்
விந்தையிலை கொண்டேதலை தந்தேவர வென்றால்
சிந்தாமயில் தின்றால்கிளம் சினவென்றவன் மனமாய்த்
தந்தாசிற ரூஹின்பதம் தருவாய்தற ஜாத்தால். (8)

(இ-ள்):—அவ்விதம் வரத்தரப்பட்ட ஒளிவானது கமலமுகம் மதியாளின் சுயரூபமான வாலைமனோமணியாக இருப்பாள் அவள் இல்ஹாமுடைய ஐன் என்ற திருவாசலில் வந்து எதிர்முகமாகு வாள். சொரூபத்தின் மனோஹர வடிவைக்கண்டு மனந்தாங்க ஆண்பிள்ளை உண்டா? அப்படிப்பட்ட மஹ்பூபு நாயகியின் வடி வைக்கண்டதும், தலைமயங்கின கோலமாக நில்லு, உனக்கு வேண் டிய அருளை வாரித்தருவாள், அப்போது உன் மனக்கமலமானது ஒன்றுபட்டு வஹதானிய்யத்தின் துறையில் முழுதும் சம்பந்தப்

பட்டு ஆநந்தமாக மிதக்கும். அது ஒரு பச்சைவடிவான மயிலின் சூரத்தாத மாறி யாஹூரிவா என்று நாதிக்கும். அதுதான் றகுல் நாயகத்தின் தரிசனமாக இருக்கும். இதுவே பெரிய தறஜாத்தாக அப்பவே உனக்குத்தெரியவரும். எ-று.

ஆலைக்கொரு சோலைப்பதி சேரும்அறு ஷதின்மேல்
மாலைத்தெரு வீதித்தலை யோடிவினை யாடப்
பாலைக்குடம் மேலேறிடப் பாயும்பத ருதே
கால்மேலதின் கீழேபதங் கண்ணும்தற ஜாத்தால். (9)

(இ-ள்):—அந்த ஸ்தலத்தான் அறுஷால்லாவாக இருக்கும் அதில் பலபல விதமான அமிர்தக்கனிகள் குலைகுலையாகப் பழுத்து மதுரங்கனிந்து ஒழுகக்கூடிய தோற்றத்தையுடைய பூங்காவன சோலைகள் எப்புறங்களிலும் காணப்படும. அதன் மேல் சற்று உற்றுப்பார்ப்பாயானால் அங்கே மேல்மண்டலமாகிய கல்த்தா னன் நசீருவுடைய சிங்காசன ரதவீதியானது பச்சை மரகதத்தா லும் நீல ரத்னங்களாலும் வரிசை வரிசையாகத் தெரியும். அதில் நந்திமுகம்மதியாவின் நடன வைபவ இந்திரஜோதி உல்லாசங்கள் மஹா உன்னத சாங்கோப சாங்க மகிமையில் காக்ஷிமயங்கள் வெளியாகும. அவ்வீதியெல்லாம் தேவாமிர்தங்களான ரஞ்சபீல்க ளும், ஷருபன்த ஹூர்களும் பொற்குடங்களில் வைக்கப்பட்டு அழகிய ரத்னக்கிண்ணங்களில் ஏந்தியவண்ணமாக வரும். உன் தாகசை முந்தவிட்டுப் பதருதே. நந்திமுகம்மதியாவின் அலங்கார சிங்காரதரிசனமானது கால்மேலாகவும் தலைகீழாகவும் உன்னில் பின்னப்பட்டு வந்து அது எடுத்து மஹா உபசாரனை மாமோஹத் துடன் ஊட்டும். அப்பால்தான் உனக்கு தறஜாத்து எத்தினது. எ-று.

கம்பக்கலை யிப்புக்கினை மேலேறினர் கலையை
வம்புற்றவ னெம்புத்தின வாவாவெனக் கூவி
வம்புத்தளம் செய்யத்தனே அம்ம உமா சொம்மால்
உம்பத்திரம் நபிபாதமே யொளிவாம்தற ஜாத்தால். (10)

(இ-ள்):—அந்த மஹா இன்பமான கண்காட்சியானது இலே சானதல்ல. கபமாகிய மனவாசிலையப் பிடித்து நூலேணியாகிய அலிபென்ற நிலையின்மேல் ஏறினபிறகு இஷ்க்கின் பரஞ்சோதி மாளிகையின் திருமணி வாசல்கள் திறந்து நந்திமுகம்மதியா என்

ளும் வாலோசக்கன்னி வெளியாகிவந்து அடா என் அருமைச் செல்
வமே! வருக வருக என்று அருமை பெருமை தோன்ற கைகளை
நீட்டி வரவேற்றாள். அவ்விதம் அழைக்கின்ற அவள் திருவாயின்
அமிர்தரஞ்சிதக் கிஞ்சுகமொழியின் இன்பமோ! என்னென்று
உன்னால் சொல்லதிராணி உண்டும்! கண்களை அடிக்கடி விறையத்து
டன் வெட்டிக்காட்டும். சரசமோக சல்லாப விரகதாப நோக்கங்
கள் ஒருமட்டிட்டமுடிந்ததல்ல. அவளைத்தான் தமிழ் மதஞானிகள்
பார்வதி என்று பேர்வைத்தார்கள். அதுதான் அஹ்மதியாவின்
தற்சொருபவடிவாக இருக்கும். இந்தக் காட்சிதான் மஹான்க
ளான ஒலியாக்களுக்கெல்லாம் அரிதான தறஜாத்தாக இருந்
தது. எ-று.

கம்மென்றது கமழும்வெகு காறுகரு விளும்
கிம்மென்றதுக் குள்ளேயொரு கிரிதாதகிங் கீதம்
கும்மென்றது கூமாவெடு குறியரவரும் வழியில்
தம்மென்றுமா நபீபாதமே காணும்தற ஜாத்தால் (11)

(இ-ள்):—அது வெளியானவுடன் அண்டகோண புவனங்க
ளெல்லாம் ஏகபரிமள கஸ்தூரிவாஸனைகள் கமகமவென்று கமழ்ந்து
விடும். அங்கோர் மூலையில் அடங்கிய கருவி காணுதிகள் என்னப்
பட்ட முந்நூற்று முக்கோடி தேவாதி தேவர்களும் அவ்வாசனை
யைத் தாங்காமல் தலை வணங்கி நின்று அர்ச்சனைபுரிந்து நிற்பார்கள்.
நந்தி முகம்மதியாவானது கையில் ஆயிரத்தெட்டு நாதத்துவாரங்
களையுடைய சங்கீதத்தம்பூர் ஒன்றைப் பிரயோகித்து அவளது
திவ்யசத்தனம் பூவரிசைகளைப் போன்ற அழகிய திருமணி விரல்
களால் தட்டும் ஸாஹித்யங்களால் சந்திர சூரியர்களும் நட்சத்தி
ராதிகளும் வானவுலகங்களும் பூலோகத்திய சமஸ்தஜீவாத்மங்க
ளும் சமுத்ராதி கோடான கோடி ஜனனுதிகளும் அகஷ்ணமே கும்
மென்று பரவமொடுங்கி சயனித்து மயங்குவர். அந்நேரவேளையில்
உஷாராயிருந்து அம்மஹா மஹாமகிமைகளை அநுபவிக்கும் வல்ல
மைப் புருஷனுக்குத்தான் சதா நித்யப்பெரும் வாழ்வாகிய குதுபு
பட்டம்கொடுத்து கிரீடத்தை அவன் சிரசிலணித்து சராசரங்களின்
சர்வாதி காரங்களையும் அருள்புரிவாள். இதுதான் றசூல்வர்க
ளின் கிர்பாதுகூலமென்ற தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

ஆ ஆ வொரு வண்ணால் வெகு வழகாகிய மின்னல்
ஈசவன்னல் அவளிருந்தால் வெகு கன்னல்
ஊணவெனும் ஊதல்லல முச்சமலே பச்சம்
பரமாவருப் நபியேபதம் மாலாம்தற ஜாத்தால் (12)

(இ-ள்):—மேற்கூறிய சங்கல்பத்தைதான் மஹாத்மாவாகிய குணங்குடி மஸ்தானவர்கள் "வாசலையாகிய மாசற்ற வஸ்த்து" என்று சமிக்கினை செய்துபோனார்கள். அப்படியிருக்க, அந்த மகத்துவப் பொருளாகிய நந்தி முகம்மதியாவானது வெளியாகும் ஆரம்பத்தில் ஆ ஆ! நான் என்ன சொல்வேன்! வெகு அழகாகிய பூஞ்ஜோதி ஒரு மின்னலான அலைப்போலும் பளிர் என்று சற்று நேரம்பட நின்று மறைவதும் மறுபடி நின்றது நிற்கத்தோன்றுவது மாகக்காட்டும். அப்பால் சிலகாலம் முஷாஹிதாவின் வைராக்யம் அதிகரிக்கும் தாரதம்மியம்போல் ஒரு ஒளிவீடு மஹா சித்ர விசித்திரமாக ரூபங்காட்டி மறையும். அந்நேரத்தில் ஈ என்று பல்லை இளித்துக்கொண்டு இளிச்ச வாயனாக நீ இருந்து கெட்டுப் போகாமல் காரியத்தில் மெத்தவும் பலமுடையவனாக இருந்து கலிமாவில் பூரணப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் அப்படிச்செய்து கொள்ளாமல் மதிகெட்டு மண்ணாய்ப் போவாயாகில் அது உன்னைக் கெடுத்து, கோலப்பட்டுந் திரியவைக்கும். ஆனதால் மெத்தவும் பத்திரமாக இருக்கவேண்டும். எப்படி என்றால் ஹூவென்று வாசியில் சேர்த்து வையானி போகுவதை ஒரு நிமைகொட்டு நேரமாவது பிந்தவிடாமல் எடுத்து நடத்தவேண்டும். அவ்விதம் தபோதனபத்தியம் நடத்திக்கொண்டு போகையில் அகஸ்மாத்தாக தேவகிருபையின் திருமணிமாளிகையின் திருவாசல் திறந்து உன்னை உன்னே கொண்டுபோய் மஹா உன்ன ஸம்பன்னங்களை வசிக்கொடுக்கும். இதுதான் நமது மகத்தான முகம்மதியாவின் பெரிய உபகாரமான தறஜாத்தாக இருக்கும் உனக்கு அப்போதே தெரியவரும். எ-று.

தாஜாத்துப்பதிகம் சம்பூரணம்.

றஹ்மான் பதிகம்.

கலிவிருத்தம்.

நித்தமருள் பொங்குமலர் நிர்கமலத் தாளைப்
பத்தியென வுட்சிபத்தில் பார்த்திருந்து கேட்டு
முத்துமுறை யிட்டுமுடி யாமலென் துவாவை
உற்றகபூ லாகவுறை வானறஹ் மானே. (1)

(இ-ள்):—கால காலமாக அதாவது காயும் தாயுமாக என்னிம் பெருந்தலமாகிய கரப கௌலைனில் நின்று பொங்கிப்பூத்து வாசனை கமழ்ந்து கொண்டிருக்கா நின்ற நத்தி முகம்மதியாவின் திருக்காட்சியை நான் பாடுபட்டுத் தேறிக்கண்டு அந்த நாயகபதியின் பாதகமலங்களின் மோட்சத்தைப் பெற்று சதாமுத்தியடையும்படியாகவும், என் துஆவை நீ கபூல்செய்து கொள்ளும்படியாகவும், நீ எனக்கு சொந்தமான கிருபை செய்தருள்வாயாக என்னில் பீடங்கொண்டிருக்கின்ற றகுமானுகிய ஆண்டவனே! எ-று

சத்தனரு ளும்படிக ணக்குடன்வ ணங்க
உற்றபல ஞென்றதுக்குள் முப்பதையுங் கூட்டிப்
பற்றுபீமி லெட்டுந்தாலும் பரிந்துவவு லாக்க
முற்றுப்படி கூட்டும்முஸ்த கீமேறஹ் மானே. (2)

(இ-ள்):—அல்லாஹு ஜல்ல ஜலாலஹு களது திருக்குர் ஆன்ஷரீபில் விதித்திருக்கின்ற, ஐந்து வேளை நேம கடன்களையும் ஒழுங்குடன் செய்துவந்து தேறி, அதில் வைத்து குணத்தை சாதுவாக்கிக்கொண்டு முப்பத்தி ஒன்றில் பதிந்தோடக்கூடிய வாசிநிலையாகிய அலிபாவின் றகுமத்தான பாதையாகிய மஅரிபாவை விஜாரணை செய்யும் கருமத்தில் இடுப்புக்கட்டி ஒருதக்கன வழிகாட்டியைப் பின்பற்றி பீமில் எட்டு வழியையும் தாலையும் சேர்த்து பிடித்து, நேர் முகமாகச் செல்வதுதான் சிறுத்தல் முஸ்தகீம் என்று உணர்ந்துகொள்ள எனக்கு அருள்செய்வாய் றகுமானே!எ-று

நித்தவேவ ணங்கவகை நிச்சயமு ரைக்கப்
பத்தீநிலே யுற்பனம்ப குந்தவித மோடே

உற்றிரும னத்திலுரு வானதுவா தன்னை
வெற்றிசபு லாக்குவெகு வேதநஹ் மானே. (3)

(இ-ள்):—எக்காலத்திலும் நித்திய வஸ்துவாயிருந்து ரட்சிக்கின்ற நப்புல் ஆலயீனை வணக்கஞ்செய்வதற்கு இன்றியமையாத முதல் சாஸனமாவது பக்தி என்று சொல்லப்பட்ட பக்குவ நடைகளாக இருக்கும். அதில எத்தனையோ பகுட்புகளிருப்பதை தானாவட்டமாக நீ ஞானிகள் பணிவிடையில் அமர்ந்து தெரிந்து கொள்ளவேண்டியது. அப்படி பகுத்தறிந்துக் கொண்டதில் எது எல்லா வஸ்துகளிலும் பொருந்தியதாகவும் எல்லா வஸ்துவிலும் அது பொருந்தியதாகவும் இருக்கக்கண்டாயோ அந்த நிராமய கோலத்தை உன் மனவாசியில் வைத்துப் புடம்போட்டு உருவாக்கிக்கொள். அதற்கு நருமான் துணைசெய்வானாக. எ-று

கத்துகட லேழுங்கரு வோசைக்கு ளமைந்த
மத்தும்வெகு சத்துக்குள் மதுரசத்தி னூடே
குத்தும்நுகத் தோடவிபுங் கூட்டிதுவா வாக
உற்றகபு லாக்குவுற வானறஹ் மானே. (4)

(இ-ள்):—நான்கு வகைப்பட்ட பூததப்சுகளையும உன் மகாம்தவான எண்குணங்களில் பொதியவைத்து ஒன்றொன்றுக சேர்மானஞ்செய்து கொண்டால் சகல கஷ்பு கருமாத்துகளும் தானே உண்டாகும். இன்னும் சிறப்புப் பொருந்திய றுக்கூன் என்றதாத்தின் வடிவில் விட்டு கலந்து உறவாடச்செய்து, ஜயம் பெறுவதற்கு உதவி செய்யவேண்டும் றகுமானே! எ-று

.........நாலையும் எட்டதுக்கு லாக்கச்
சித்ததுமு ளைத்திடும் சிறந்தறுக் கூனில்
வத்திரலா மொன்றுமுற வாக்கியுற வாக
வெற்றிதர வெனக்குதவி வேண்டும்றஹ் மானே. (5)

(இ-ள்):—ஏழுசப்த சாகரங்களும் கருவோசை என்று சொல்லப்பட்ட (குன்) என்ற விந்து நாதத்தின் தொனியில் அடக்கமாக இருக்கின்றது அதையறிவது மெத்தவும் மதுரமான ஞானரசமாக இருக்கும். அதைப்பார்த்தால் ஒரு நுக்கத்து, குத்தியது போல ஒரு சிறிய வட்டத்தைப்போல் தோன்றும். அது அலிபே

அன்றிவேறொன்று அல்ல. அதில் என்னைப் பொருந்தச் செய்து மனுஷருக்கியருள் றகுமானே! எ-று.

கொத்ணிகு வித்திடகு ருண்மலக்கு வெல்லாம்
பத்தினிய தாகவுன்னைப் பார்த்தவர் வணங்க
மற்றொருநி னைவிலாமல் காதலிபு லாமும்
எத்துஞ்சுஜூ துங்கூட்டு மேகறஹ் மானே. (6)

(இ-ள்):—இன்னும் நீயாகிறது மகாமன் மஜ்முதாவில் ஆசனங்கொண்டிருந்து, சரஞ்சரமான இரத்னாபரணங்களை வாரியணிந்து அண்டர்கணங்களும் உன்னைக்கண்டு மஹா பத்தினியிலே என்று உபசார வார்த்தைகளுடன் போற்றி விளங்கி நிற்க இன்னும் நினைவென்னும் ஏகதத்துவ கோலத்தில் அலிபு, லம், மீம் என்னும் நிலையில் வஸ்தடங்கலும் உன்னை ஸஜதாஸாக்குர் செய்யும்படியாக வெளியான றகுமானே! ஏகபராபரப் பொருளானவனே! எ-று.

ஆத்துமஷரீஅத்தில் வணக்கமது தன்னைக்
காதலெனக் குன்னுதவி காணுதரீகத்தில்
பூத்துமன மும்பொருந்தும் பொங்குஹகீகத்தில்
பார்த்துபறு லாக்குபகு மானறஹ் மானே. (7)

(இ-ள்):—இன்னும் ஆத்மா என்றதை ஷரீஅத்தின் வணக்கமாகவும், சகல சிறுகளையும் கண்டறியக் கூடிய பிர்மதத்துவத்தை தரீக்கத்தில் நாமம் தரிபடுவதிலேயும், இன்னும் ஹகீகத்தென்று சொல்லக்கூடியதில ஆல்மெய்லாம மணக்கின்ற வாசனையாகவும், நான் ஆகி வெற்றி பெறும்படியாக நாயனே! நீ இந்த ஏழைப்பயலுடைய முகத்தைப் பார்த்தாவது மனதிரங்கி அதை எனக்கு நித்திய பறுலு என்னும் தேமகட்டளையாககு றகுமானே!

பித்தனிபு லீசுவத்து பின்னல்சமைய யாமல்
குத்தூசு மவிக்கின்குத் றத்தான கலிமா
.. .. துரதி பாரமஃரி பத்தில்
சித்திரச்சி ரொளிகளுந் தீனின்றஹ் மானே. (8)

(இ-ள்):—ஜடலத்தில் பித்துடைய அங்கத்தில் இருந்து எழுந்து சேஷ்டையாகியே மூரியாட்டத்தைச் செய்கின்ற மல ஊனுகிய ஷெய்தானின் கோளாறுகள் என்னை வந்து படுமோசஞ்செய்து

விடாமல் மயிர்நுனி குத்தூராகிய ஐனுல் எகீனுடைய கலிமாவின் நிலையின் குஷிசெத்தால் என்னை கல்வத்துப்பீடத்தில் இருப்பாட்டி அதற்கு சாதனை வைராக்யத்தின் கூரிய வேலாயுதங்கொண்டு அவனைப்பிளந்து தூராக்கி, பாரதூரப்பொருளாகிய மகுபத்துல்லாவின் விசித்திரச்சுடராகிய அவ் அதுனூரின் ஒளி நிலையைக்காட்டியருள் செய்வாயாக ரகுமானாகிய ஆண்டவனே! எ-று

முத்தினிறம் முச்சுடரில் முன்னிக்முகப் பாடல்
புத்திகலங் காமலொழி போர்வைநடு வாக்கிச்
சுற்றுபச்சை பவளமுடன் சூழ்ந்தஇஃதி தாவில்
உற்றவனைக் கத்தையுற வாக்குறஹ் மானே. (9)

(இ-ள்):—நபிகள் சிகாமணி யவர்களிருந்த வெண்முத்தின் திருமணி ஒளியை என் முன் முகப்பாகிய நேத்ர நடுவே விளங்கச்செய்து, அதில் என் அறிவு சந்தேக மென்னும் படுகுழியில் விழுந்து தவிக்காமல் ஓர்மை என்னும் பரிவட்டத்தை எனக்குப் போர்த்தி தெளிவென்ற மணிவிளக்கை ஆராய்ச்சி என்னும் மலையளவில் உயர்த்தி எரியச்செய்து, சுற்றிலும் பவளக்கடலாலும் உள்ளில் பச்சை மரகதக் கடலாலும் சூழவளையப்பட்டுள்ள, ஒரு தால் போன்ற மகத்துவ வஸ்துவைக்கண்டு தரிசனையுள் உறுதியாக வணக்கஞ்செய்ய எனக்கு உதவிசெய்தருள்வாயாக ரகுமானே! எ-று.

இற்றைக்குப காரஞ்செய்யு மிம்மைமறு மைக்காம்
... ...
பத்திலுற்றி ரண்டையும் முக்கியுரு வாக்கக்
கத்தனே யெக்குமுன் காட்சிறஹ் மானே. (10)

(இ-ள்):—இந்த அடியானுக்கு இற்றையாகிய இந்த காற்றுக் கடலான நிலவுலகத்தின் கண்ணே நீ செய்த பேருபகார சகாயத்தைப்போல இகபரங்கள் இரண்டிலும் உதவி புரிந்து, நான் கற்ற கல்விப்பொருள் அனைத்தையும் ஒரு சேரத்திரட்டிக் கூட்டி ஒரு ஞானப்புதையலாகக் கொடுத்து அதை கருவில் நின்றும் உருவாகிய பன்னிரண்டு அட்சரக் கலிமாவின் நிலையில் என்னைப்பழக்கிவிட்டு, என் மண் ஜடலத்தை ஒளியின் ஜடலமாக ஆக்கியருள் கர்த்தனாகிய ஆண்டவா! ஏ ரகுமத்தான நாயனே! எ-று.

வெற்றிமனத் துள்ளகத்தை வெல்லும்வாயி லாஹ
தொத்துஇல் லல்லாஹுவென்று தோத்திரஞ்செய் தாக்கால்
எத்தும்தற ஜாத்துவழி யாக்கவென்து வாவைச்
சுத்தகபு லாக்குநல்ல துய்யறஹ்மானே. (11)

(இ-ள்):—எப்பேர்ப்பட்ட மஹாஙிஸ்களையும் தவபி சென்ற யோக நிஷ்டையில் கெடுத்து இஸ்மா மென்ற செஞ்சூரிய வடிவில் நின்றும் ஒருவிநாடிப் போதில் கெடுத்து முஞ்சியில் கருப்பிறக்க வைத்து கேடு கெட்ட குபிரியத்தென்னும் லஅனத்தின் வழியாகிய காபிராக்கி கற்பூரங் கொழுத்தச்செய்து போடுகிற பாதகனாகிய இப்லீசென்னும் அம்மாறத்தை வெற்றி யடையக் கூடிய மூல மந்திரக் கலிமா என்னும், லா இலாஹ இல்லல்லாஹுவு. என்னும் திக்று ஜல்லியை மனதில் வைத்து தியான தோத்திரஞ்செய்து வந்தால் எப்பேர்ப்பட்ட பாப தோஷபந்தங்களும் அறநீறிப்போய் நேர்வழியாகிய பரமாநந்த தறஜாத்தின் மெஞ்ஞானமுத்தி வழி உண்டாகும். ஆனதால் அப்பேர்ப்பட்ட மோட்சநிலையில் நிஜனதாநக்களாக யாக்கும்படி நான் கேட்கும் துஆவை நீ கபூல்செய் தருள்வாயாக றகுமான் என்ற திருநாமமப்பொருளே! எ-று

சுத்தனருள் பெற்றவிற சூல்கருணை மெய்யில்
ஒத்துவுற சத்துடனே யோதியே மகிழ்ந்து
எத்தும்ஷபா அத்துடனே யேற்றதுவா தன்னை
வத்துவருள் வாக்கிவடி வானறஹ்மானே. (12)

(இ-ள்):—உன்னுடைய தேவ கிர்பை முழுவதுக்கும் பாத்திரவானாகிய எங்கள் சற்குரு நாயகம் முகம்மது சல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லமவர்களின் உள்ளமையான நடக்கையில் நின்றும் ஆயிரம்பங்கில் ஒருவழியாவது நடத்து உன் கருணை வடிவில் நான் திருவுருவாகி வளர்ந்து ஏகபோக ஆநந்த பாஸ்கர வெள்ளத்தில் மிதந்து இன்னும் அந்த வள்ளலாகிய நாயகபதி அவர்களின் திருஷபா அத்தென்னும் மன்றுட்டம் பெற்று நாங்கள் ஈடேறும்படியாக எங்களை அடிமை கொண்டு ரட்சித்து உன்னுடைய றகுமானியா என்னும் வடிவாகிய இபத்திர அர்சியில் எங்களையும் பதித்து முத்திபெறச் செய்தருள்வாயாக, றகுமத்துக்குரிய வஸ்தாகிய ஆண்டவனே! எ-று

றஹ்மான்பதிகம் முற்றிற்று.

ஞானவிகடசமர்த்து.

பஃறொடை வெண்பா.

குன்னென் றெழுபடைப்புங் கூசாம லேபடைத்து
மன்னுங் கிருபைசெய்த மன்னவனே—முன்னமே
ஆவென் றெவர்க்குமுயி ரானந்த மாய்வகுத்து
ஈயென்று நிற்கநிலை யீந்தோனே—ஊவென்றும்
கேசமனே யுன்னை நிதம் குல்ஹுவல் லாவென்று
சீமானே யான்சொல்லுஞ் சீர்ஞானம்—தேமானே
நல்லமொழி ஞான விகட சமர்த்தனைச்
சொல்லவிறை யோனே துணை.

(இ-ள்):—விதையாலும், சினைகளாலும், உற்பனப்பிறசி கோலங்களாலும், முட்டைகளாலும், வியர்வையாலும், ஒளி அக்னியாலும், பனிக்கட்டியாலும், அதாவது, விதையால் பூலோகத்தின் மரங்கள் முதலிய புற்பூண்டுகளையும், சினையைக்கொண்டு தண்ணீரில் வாழாநின்ற மீன்வர்க்கங்களையும், உற்பனப் பிறவியைக் கொண்டு இன்சான், ஜின்னுத்து, பரிஸாத்து, விலங்கினங்கள் முதலிய வைகளையும், முட்டைகளைக் கொண்டு ஊர்வன பறப்பன முதலிய சில மீன் வகையராக்களையும், வியர்வையைக்கொண்டு ஈறு, பேன், முட்டை, செள் முதலிய சில வஸ்துக்களையும், ஒளிவு அக்னியைக்கொண்டும் ஆமை, தாங் கூழ்ப்பூச்சி, மலக்குகளில் சிலரையும், நரகத்தின் விகார குருபிகளையும், இன்னும், பரலோகவாசிகளையும், பனிக்கட்டியால் ஒருவித வானவர்குழுக்களையும் (குன்) என்ற ஒரு சப்தத்தைக்கொண்டு உண்டாகசெய்து, அவை கடோறும் விரவிப் போயிருந்து, ஒன்றிற் கொன்றை யாகாரப் பொருளாக்கி ரட்சிக்கா நின்ற தனிராஜாங்கப் பெருளானவன் இன்னும் ஆதியில் ஹா, வென்று ஒரு சுவாசத்தில் நின்றும் ஜடலங்களை நெளியச்செய்து, அவிபின் நிலையில் நிற்கும்படியாக நிறுத்தியவனே! இன்னும் உலகத்தின் பல வேறுபட்ட சமஸ்த கோடி ஜனன வஸ்துக்களிடத்திலும் ஹூவென்று தொனியாக்கிவைத்து அதில் தன்னையும் நுழைத்துக்கொண்டு அன்ன ஊஞ்சலாடக்கூடிய வல்லமையுடையவனே! நான் உன்னை குல்ஹு அல்லா என்னும்

மந்திரமாக்கி ரொருபித்து திக்று செய்வதே வெகு சீரான பாதையான ஞானமாக இருக்கின்றதே அப்பேர்க்கொத்தவனே! தீர்ச்சையில் நின் கமலமுகம்மதியாவின் அகமிய நிலைக்கண்ணாடியில் சகல ரூபாதி ரூபங்களையும் வெளியாக்கி விட்டவனே! இந்த நன்மையைத் தரக்கூடிய ஞான மொழியாகிய ஞான விகடசமர்த்தைச் சொல்ல இறையவனாகிய நீயே! இதற்குத் துணை புரிந்தருள்வாயாக ஆமீன்!

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியச் சந்த விருத்தம்.

அவனிமே லறுஷினி லரசெனும் வெளியொளி
யழகழ கழகழகாய்
மவுனமோ டொருபொருள் நிறைநிறை மறையினில்
பளபள பளபளென
கவனமோ டொருகலி மாவினின் விழிவிழி
கிருபையின் மறைமொழிசேர்
தவனமோ டொருவனைப் பிடிதிரு சிலைபுரி
ஹூஹூ ஹூஹூ.

(இ-ள்):—அவனியின் மேலும் அறுஷிலும் ஒரு இராஜன் உண்டும் அவன் மெத்தவும் அழகு, அழகு, அழகானவன். வேதத்தில் ஒரு ஊமை ஒருத்தியிருக்கிறான். அவன் மெத்தவும் பளபள பளவென்றிலங்குகிறான். கவனமென்ற கலிமாவில் ஒரு குதிரையின் கண்ணானது, என்நேரமும் விழிவிழி என்று விழித்திருக்கின்றது. சர்வ வேதபாராயணங்களிலும் தேர்ச்சியுள்ள ஒரு யோகியானவனைப்பிடித்துப் பார்த்தால் அவன் ஹூ ஹூ ஹூவென்று தாளம் போடுகிறான். என்ன அதிசயம்!! (எ-று.)

கமலமி லிருதிரு வருள்வரு வதுகண்
கண்கண் கண்கண்
உமையது முடியிது யாதுநல் லொருவனை
உண்டுண் உண்டுண்
இமையவர் சிறகினி லிருப்பவர் வருவதும்
இன்இன் இன்இன்
சுமைதலை யுடையவன் தமிழுறும் மதுமொழி
ஹூஹூ ஹூஹூ.

(இ-ள்):—கமல மென்ற ஒரு செந்தாமரையில் ஒரு நீலமலர் பூத்திருக்கின்றது அதில் நிறைய இவ்வுலகத்திலுண்டான சர்வ ஜந்துக்களின் கண்களும் உண்டாயிருக்கின்றது. உமை என்ற ஒரு கன்னியின் கூந்தலில் தியானமென்ற பாமன் ஒருவன் உண்டாயி ருக்கிறான் அவனை அவன் உண்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றான். ஒரு மண்டலத்தில் மலக்குகள் சிலர் இருக்கின்றார்கள் அவர்கள் இரக் கைகளில் சிலர் இருந்து கொண்டு வருவதும் போவதும் இன் என்ற பெரிய அதிசயமாக இருக்கின்றது. ஒரு கிழவன் தலையில் இட்டிருக்கின்ற ஜடாமகுடத்தில் ஒரு முகம்மது இருக்கின்றார், அவர் வாயில் ஹூ ஹூ ஹூவென்று மொழிச்சலுண்டாகின் றது, என்ன ஆச்சரியம். எ-று.

காலிருத்தி யெழுத்தை யுயர்த்தி வளைத்திடும்
ஹாஹா ஹாஹா
பாலையசுற்றிப் பாலைகட்டிறைப் பரிமொழி
ஹீஹீ ஹீஹீ
சேலை யுடுத்தொரு எழுஎழுத்தையுந் தினமொழி
ஹேஹே ஹேஹே
கோலை நடத்திய நபிதிருபுறுக்கான் குருமொழி
ஹூஹூ ஹூஹூ.

(இ-ள்):—மூலக்குகை என்ற உத்திக் கமலத்தில் நின்றும் எழுந்து மூண்ட கமலத்தின் நடுவே வந்து சூழ்ந்து மாங்காயின் வழியாய் மேலுலகங்களுக்கு சென்று கபாலத்திற் போய் நாசி யின் வழியாய் ஆகாய வெளிகளிற்போய் வீணாயழிகின்ற சுவாசக் காற்றை வெளியாகி அழியவிடாமல் ஹூ என்ற அட்சர மந்திரத் தாற் பிடித்து இறுகக்கட்டி மேலே இல்லல்லா அல்லது அல்லா வென்று உயர்த்திக்கொண்டு சுழிமுனையின் பாதில் வளைத்துக் கொண்டு அதில் ஊறிப்பருகின்ற அமிர்த பானத்தை அருந்தாத வர்களெல்லாம் ஒடுக்கத்தில் ஆ ஹா ஹா என்ற விசனக்குறிக்கு ஆளாகித்தவிப்பார்கள் காமப்பால் என்ற ஆணும் காமியம், மாயை என்ற முப்பாலையும் மனதை விட்டும் தள்ளி விலக்கி இஷ்க்குல்லா என்ற ஞானப்பாலை முகம்மதுர்றசூலுல்லாஹி என்னும் நடவடிக் கையால் கட்டமைத்து, வார்த்தைகளை வாயில் அடக்கம் செய்து

கொள்ளவும். இரத்ன உடையுடன் வெளியாகும், வாலை முகம்மதி யாவை ஏழுசிரத்தில் உருப்போட்டு அவளைத் தினசரிவார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்கச் செய்யவேண்டியது. இதானது உலகத்தில் இஸ்லாம் என்ற நேர்வழியின் செங்கோல் நடத்திய புறுக்கான் என்னும் ஞான சுலோகஹ கிரந்தத்தையுடைய எங்கள் நாயகம் குரு முகம்மது நாதனுடைய திக்று சிர்றியாகிய ஹூ ஹூவென்னும் மணி மந்திர சாத்விகமாக இருக்கும். எ-று.

ஞானத்துறவுகோல்.

கலிவிரு

முப்பொரு ளாகிய முன்னிறை சொற்படி
தப்பிலா துபதேசந் தந்தெனைக் காத்தபின்
ஒப்பிலா துவமையு மொளிவுந் தங்கிய
றப்பனு துறவுகோல் தந்தெனைக் காத்தருள்.

(இ-ள்):—அஹது, உஹது, வாஹிது என்ற றப்பு, அஹ்மது, காதிறு, என்ற அறியப்பட்ட மூன்று பொருளும்கூடி, ஒரு பொருளாய் முடித்திருக்கின்ற' அருபியத்தான வஸ்தை அதன் கலாயின்படி குருநாதன் திறந்து காட்டிய பின்னுல் யாதொரு ஒப்புவமையில்லாத ஆதி வஸ்துவாகிய கண்மணியே! நீயே இனி அதைத் திறக்க உன் கையிலிருக்கின்ற திறவுகோலை என்கையில் தந்து ஆதரிப்பாயாக.

ஞானத்தித்தி

கலிவிருத்தம்.

திருவுரு வாகுமுன் றிகைத்து நின்றது
அருவுரு வாகிய வமிர்த மானதும்
கருவுரு வாகிய கலக்கந் தீர்த்தபின்
வருமிறை யொளிவதை வணங்கிப் பாடுவாம்

(இ-ள்):—திருமணிக்கோலமாகிய கமல முகம்மதியாவானது நந்தி முகம்மதியாவருவதற்கு, முந்தி ஆசை என்னும் மோகப் பந்தத்தில் கொழுவப்பட்டு அமா என்னும் இருட்டறை ஆலத்தில் திகைத்து நின்றதும், அப்படி யத்த அருபியானது, பலபல புடைகோலங்களும் எழுந்து வந்து அதனதற்குரிய ஆகாரங்களா

ளதும் அவ்வாகாரங்களில் கருவாகிக், கண்ணுகி, அப்பால் உருவாகி, வந்ததும், அக்கலக்கமாகிய இருவினையானது. என்னில் சிலகாலமிருந்து அப்பால் அதை அதுவாலறிந்த பின்னுல் அதை யதைக்கொண்டே வணங்க இந்த நூலை நான் பாடிவைத்தேன். எ-று

(கருத்து):—கருமம் ஒரு கொஞ்சமாயிருந்த போதைக்கும் அதைப்பகுத்தறிய வேண்டிய அளவுக்காகவே இப்பேர்க்கொத்த விரிவான நூல்களை யெல்லாம் நாதாக்கள் வெளிப்படுத்தி விட்டு உதவி செய்திருக்கின்ற படியால் அன்பர்கள் ஞானமென்ற தேவதா அமிர்தத்தை வெகு சுலபமாக அருந்துவதற்கு எவ்வளவோ இலகுவான பாதைகள் கைவசமிருப்பதால் விதியுள்ள மன்னர்கள் கண்டு பிடித்துக் கொள்ளவேண்டியது. எ-று.

ஞானமுச்சுடர்ப் பதிகம் அவதாரிகை உரைமுற்றிற்று.

முகவுரை

முச்சுடர்ப் பதிகவுரை யானது, தென்மலையாளத்தில் சிறந்த தற்கலைபூரில் அடங்கிரா நின்ற நமது ஞான சூரியர், ஸ்ரீமத், பீர் முகம்மது சாயபு, ஒலியுல்லா அவர்களால் அருளிச்செய்த மெய்ஞ் ஞானப் பிரபந்தங்களில் ஒன்ருக இருக்கும். அவர்களின் சமூகத் தொண்டருள எண்ணையே நாயகமவர்களின் பிரபந்தத் திறவுகோ லாக நியமித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் கருத்துரை, விரித்துரை, திருமணியுரை, தெளிவுரை, அவதாரிகையுரைகள் செய்து விடச் செய்து சொந்த அடியார்களில் ஒருவனுக எடுத்துக்கொண்டதற் காக நான் நீடூழிகாலம் ஆநந்தப் பரவச மடைகிறேன். நிற்க இம் முச்சுடர்ப் பதிகமானது, அஹது, உஹமது, வாஹிது, என்ற அடி, நடு, முடி, என்பதாய் இருக்கும். அதை விவேகிகளான உத்தம ஞானவான்கள் தெற்றென உணர்ந்து கொள்வார்களென் ருலும், நம் தமிழ் நாட்டில் வசிக்க நின்ற சாதாரண இந்து முஸ் லிம் சமூகத்தார்கள் இலேசாகத் தெளியுமாறு தெந்தமிழ் ரசமூறு கின்ற வெள்ளிய வசன நடையில் நடத்திப் போயிருக்கின்றேன். ஞானுசையுடைய நல் மாணுக்கனுயுள்ள உத்தம சீலர்களுக்கு எவ் வளவும் இன்றியமையாத முரீது, நாட்டம், தேட்டம், வாசி ஏற் றம், இறக்கம், திக்று, கல்வத்து, தவம், சாதனை, நிஷ்டை, ஊண் முதலிய சகல ஞான சாஸ்வத நியமகங்களும் இதில் ஒருமிக்க அடங்கியிருப்பதால், இதைப்பற்றி நான் விசேஷித்து எழுதிக் கொள்ள அவசியமில்லை, யென்று சுருக்கி இந்நூலை பொருட்செலவு

முதலிய சரீர கஷ்ட சிரம சாத்தியத்துடன் என்றால் செய்து முடிக்கச்செய்து. அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி விட்ட சென்னை திருவல்லிக்கேணி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின் சொந்தக்காரர் ஸ்ரீமான் மகாகனம் டாக்டர், எம் ஏ ஷேக்மதார் சாஹிப் அவர்களுக்கும், அவர்களின் குமார சிரோமணியான கனம் முஹியித்தீன் பிச்சை அவர்களுக்குப். ஆண்டவன் இருமையிலும் ஒருமையான அருபமான நன்மைகளை தன்கொடைக் கொடுப்பானாக, என்று பிரார்த்தியுடன் முகவுரையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

இப்படிக்கு,

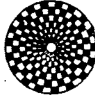
பாண்டிய மண்டலம்

செவ்வல்மாநகரம்

மஹாவித்வான் ஸ்ரீலஸ்ரீ

எா்.ஏ. நெயினாா் முகம்மதுப்பாவலன்

உரையாசிரியன்.

ஹூ

ஞான முச்சுடர் பதிகம்

இதில்

தக்கலைப்பூர் மெய்ஞ்ஞான பிரபுவாகிய குதுபுஸ்ஸமான்

ஹலரத்து பீர்முகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா

அவர்கள் அருளிச்செய்த மூலமும்,

அதற்கு

பாண்டியமண்டலம்-செவ்வல்மாநகரம்

மஹாவித்துவான்

எம். ஏ. நெயினு முகம்மது பாவலர் செய்த

அவதாரிகை உரையும்,

அடங்கியிருக்கின்றன.

இதனை

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

யூனனி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்

சொந்தக்காரராகிய மகாகனம் ஸ்ரீமான்

டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாஹிபு

அண் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரிய்யா அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ரிஜிஸ்டர்] 1926 [விலை ரு. 1—4—0